PAGINA SPORTIVĂ

Boxul în România

Frecvența reprezentațiunilor pugilistice la noi, este cea mai elocventă dovadă de progresul pe care nobila artă îl înregistrează în România. Faptul că boxeuri notorii ai ringurilor internaționale vin aci să-și exhibeze știința, în fața băștinașilor, ne îndrituesc a conclude că beneficiăm de un larg credit, peste hotare.

Inceputurile s'au efectuat timid, pornind dela primitivul amatorism. Acum 4—5 ani însă, după contactul mai des cu occidentul ringul bucureștean a început să se stilizeze. Sportul acesta, foarte spectaculos, atrage în scurt timp numeroși spectatori. Elementul primordial pe acest tărâm, contribuția materială a publicului, fiind câștigat, succesul este asigurat. Pentru a îndrepta mișcarea pe făgașul ideal, se constitue o federațiune a boxeurilor profesioniști, care nu are însă fericirea a fi condusă de spirite luminate, de oameni competenți. Sportul care promitea să se desvolte cu pași gigantici suferă maladia copilului, căruia nu i se dă libertate, în aer deschis. Pugiliștii cari s'a dedicat exclusiv profesionarismului, neinițiați, uită grija zilei de mâine, nu se ocupă serios de antrenamentul și în scurt timp decad. Prea puțini reușesc a se menținea vreme mai îndelungată, pe firmament.

Apar match-makers-ii, faimoșii organizatori, recrutați în majoritate din nespecialiști, cari din invidie față de câștigul imaginar al unui predecesar, suportă la bilanț un faliment sigur. Bursele combatanților devin exorbitante: un pugilist local este plătit chiar cu 30000 lei de match. Prețul locurilor se majorează, iar spectatorul începe să-și caute distracțiile aiurea. Intre timp prin decizii ridicole, federațiunea pecetluește incuria.

Boxul amator, care la categoriile inferioare are pugiliști superiori profesioniștilor respectivi, este abil condus de serioasa înjghebare a F. S. S. R. Se organizează anual campionate regionale și naționale, pentru consacrarea celor mai buni. Din păcate mirajul banilor îi atrage spre profesionism, unde în scurt timp decad. Actualmente amatorii sunt organizați în toate regiunile țară, 12 la număr, în timp ce propaganda Federației salariaților se reduce la spectacolele din București.

Cu mai multă pricepere și utilizarea rațională a valorosului material fizic existent în țară artă pugilistică are la noi multe șanse de sigură reușită.

Săptămâna sportivă

Se termină actul al doilea al campionatului național de foot-ball. La București echipa ostășească din Brașov, „Colțea", elimină pe campioana Munteniei, „Olimpia" din București cu 2—3. După cele 90 de minute reglementare, jocul fiind nedecis, se acordă două prelungiri în cari rezistența Colțiștilor pecetluește situația.

La Chișinău se hârjonesc reprezentanții Basarabiei și Bucovinei „Mihai Viteazul", echipa locală dispune de „Polonia" din Cernăuți, în mod categoric, cu 5—2. Este a doua victorie a basarabenilor, care deși făcuseră și anul trecut o figură din cele mai onorabile în competițiune, au fost nedreptățiți și eliminați.

La Lupeni, în fața „Jiului", în urma unei neînțelegeri provocate de o telegramă buclucașe, „România" din Cluj declară farfait, Conform regulamentului perde partida.

Chinezul nu prezintă contra „Șoimii C. F. R." din Sibiu formația-i cea mai bună și este nevoit a termina prima partidă la egalitate, adjudecându-și rejudecarea, cu o formație recomandată.

Se califică pentru semifinale Colțea-Brașov, Mihai-Viteazul-Cernăuți, Chinezul-Timișoara și Ziul-Lupeni.

* * *

Se anunță în Capitală prima reuniune de ciclism și motociclism, pe pistă, la Floreasca.

* * *

Arta pugilistică își desfășoară reprezentația obișnuită în Arenele Romane din Capitală. Organizație bună, dar slab dirijată de instanțele oficiale, care suferă un fiasco moral. Francezul David învinge pe vienezul Steinbach prin descalificare, în a cincea repriză. Compatriotul său Riond trimite pe Dumitru Călinescu knockout, în repriza a opta. Marin Alexandrescu obligă pe Philippe a-i abandona după două minute, iar Chirilă Dan dispune de J. Dezideriu, prin abandonare .

Arbitrii insuicienți, juriu incompetent (cu excepțiile de rigoare).

* * *

In match amical de foot-ball, Chinezul termină la egalitate (1—1) cu reputata echipă vieneză W. A. C., care joacă Sâmbătă și Duminică în Capitală, pe arena Romcomit.

La București se termină campionatele naționale de tennis ale României. Luppu (Arad), în formă constantă, își adjudecă finala de simplu-domni. D-na Schlosser triumfă, în seria rezervată deoamnelor.

* * *

Asul looping-urilor, faimosul aviator francez Fronval sucombă în urma unui stupid accident de avion, întâmplat pe pământ, în timpul aterizării.

Sic transit...

Pe marginea sportului

FIGARO BOXEUR

Pugilistul italian Luigi Quandrini, care se afirmă pe zi ce trece, posedă o meserie extra-pugilistică. El este... bărbier — în sens propriu — și poate fi văzut, în fiecare dimineață, în atelierul său, când nu boxează, săpunând conștiincios barba clienților săi, și mânuind cu abilitate briciul. Credem că nu prea le vorbește de politică, sau de divorțul vecinei din colț și cu atât mai puțin de viitoarele alegeri prezidențiale din republica frizerilor.

Cât privește pe clienții săi, nu ne îndoim că sunt mândri de ele și... nu-l contrazic prea vehement.

ROBINSON

Faimosul Robinson Crusoe al lui Daniel Foe a fost inspirat după cum se știe autorului de istoria autentică a marinarului englez Selkirk, care a trăit mulți ani pe insula Juan-Fernandez, de lângă Chile.

Acest Selkirk a fost un sportsman în genul său, nimeni nu poate ști dacă Alain Gerbault, faimosul navigator, care înconjoară lumea, singur, într'o barcă, înfruntând oceanele, nu se va instala deasemenea, în cele din urmă, pe o insulă îndepărtată.

In orice caz, un lucru este cert: el nu va alege insula Juan-Fernandez; aceasta posedă actualmente o întreagă colonie instalată în jurul unui dispensar al Crucei Roșii, care, este legat de Valparaiso prin T. F. F.

Aventura devine deci în timpurile moderne, imposibilă....

Sport sau...

Englezii au o deosebită predilecție pentru cursele de motocicletă. O alergare obișnuită nu satisface însă gustul pretențios al insularilor, cari organizează acum probe din cele mai fanteziste. Deunăzi, la Dalton Bank, în fața unei asistențe de peste 8000 persoane, s'a desfășurat un concurs de coastă. Așteptările au fost confirmate. Alergătorul C. F. Haigh a executat cu acest prilej un salt periculos, pe piscul colinei.

La Eltham, s'a disputat o cursă ciclistă între polițiști. Acest gen de probe are darul să amuze publicul britanic. Nu există serbare populară unde să nu se organizeze curse de oameni deghizați, de femei, de purtători de coșuri.

Toate sunt înglobate în cadrul... competițiunilor sportive.

OCHAŞUL

CAP. II

Directorul închisorii şedea în biroul său, singur cu numărul 14.208.

Că fusese adus faţă'n faţă, şi lăsat singur, cu omul pe care hotărâse să-l omoare, mira nespus pe condamnat. Acesta n'avea lanţuri. Uşa era închisă cu cheia, şi cheia pusă pe masă între ei doi. Cele trei săptămâni pe care le petrecuse în spital îi fuseseră de folos, dar faţa rămase cu aceeaş paloare de cadavru.

— Gestul inspectorilor de acum trei săptămâni, spuse directorul, a făcut necesară dimisia mea. Am aşteptat să fie numit urmaşul meu care azi şi-a luat postul în primire. Eu părăsesc închisoarea. Dar, mai înainte am să-ţi spun ceva care te priveşte. Zilele trecute, un condamnat care, după terminarea osândei, a părăsit închisoarea în anul trecut, citind ceace-au publicat de curând gazetele cu privire la d-ta, mi-a scris. Mărturiseşte că el e acela, care, sub numărul d-tale, ceruse tutunul gardianului-şef. Il cheamă Salter şi-ţi seamănă mult. Işi primise partea lui şi când veni s'o ceară pe a d-tale ,gardianul-şef, luându-l drept d-ta, i-o dădu. Gardianul-şef n'avea cea mai mică intenţie să te fure.

Condamnatul respiră cu greutate şi se aplecă deasupra mesei, foarte atent.

— Până la primirea acestei scrisori, continuă directorul, mă arătasem duşmănos faţă de curentul care s'a născut în favoarea iertării d-tale; dar, de îndată ce-am primit scrisoarea, am cerut, la rândul meu, această graţiere, şi ea ţi-a fost acordată. Cu atât mai bine cu cât suferi de-o boală de inimă. Eşti deci liber acum.

Privirea condamnatului deveni fixă şi el se ridică fără a spune un cuvânt. In ochii săi trecu o expresie ciudată şi dinţii lui albi scânteiară, ameninţători între buzele-i deschise. Totuşi o oareşcare blândeţe tristă tempera asprimea trăsăturilor sale.

— Omnibusul va pleca la gară peste patru ore, urmă directorul. Ai rostit anumite ameninţări împotriva vieţii mele...

Directorul se opri o clipă; apoi, cu o voce pe care emoţia o făcea să tremure uşor, continuă:

—Intenţiile d-tale în această privinţă—nu vreau să mă ocup de ele — nu mă vor împiedica nicidecum să mă achit, de aceeace socot, dela om la om, ca o datorie faţă de d-ta. Te-am tratat cu o asprime a cărei grozăvie o înţeleg abia acum. Credeam că am dreptate. Greşala mea nenorocită că nu ţi-am înţeles firea. Am interpretat, dela început, rău purtarea d-tale şi făcând aceasta, mi-am încărcat conştiinţa cu o povară care-mi va amărî restul zilelor. Voi face tot ceeace-i în putinţa mea, dacă nu e prea târziu, spre a îndrepta răul, pe care ţi l-am făcut. Dacă, înainte de-a te pune la carceră, aş fi putut înţelege nedreptatea şi să prevăd urmările, mi-aş fi dat viaţa bucuros, mai bine decât să ridic mâna asupra d-tale. Vieţile noastre au fost irosite, dar suferinţa d-tale este un trecut, a mea un prezent şi nu va înceta decât odată cu viaţa mea. Căci viaţa-mi este de aci încolo o remuşcare şi nu doresc s'o păstrez.

Spunând aceasta, directorul, foarte palid, dar cu aerul hotărât, luă dintr'un săltar un revolver încărcat şi-l puse dinaintea condamnatului.

— Iată prilejul găsit, spuse directorul liniştit; nimeni nu poate să te împiedice...

Condamnatul răsuflă adânc, apoi se depărtă de armă ca de-o ispită.

— Incă nu... încă nu, bâigui el plin de groază.

Cei doi oameni stăteau faţă 'n faţă, fără o mişcare a muşchilor.

— Ţi-e frică? întrebă directorul.

O lucire grabnică trecu prin ochii condamnatului.

— Nu! gâfâi el, ştiţi că nu. Dar nu pot... încă nu.

Condamnatul, căruia o nespusă paloare, nişte ochi sticloşi şi nişte dinţi scânteietori îi făceau o mască de mort, se ridică clătinându-se

— Aţi biruit! M'aţi îmblânzit! Un cuvânt omenesc a făcut ceeace nu putuseră nici carcera, nici biciul... Asta mă chinue acum înăuntru... Pentru acest cuvânt aşi putea fi sclavul d-tale.

Lacrimi curgeau din ochii săi.

— Nu pot să-mi stăpânesc lacrămile. Văd că nu sunt decât un copil... şi credeam că sunt un om.

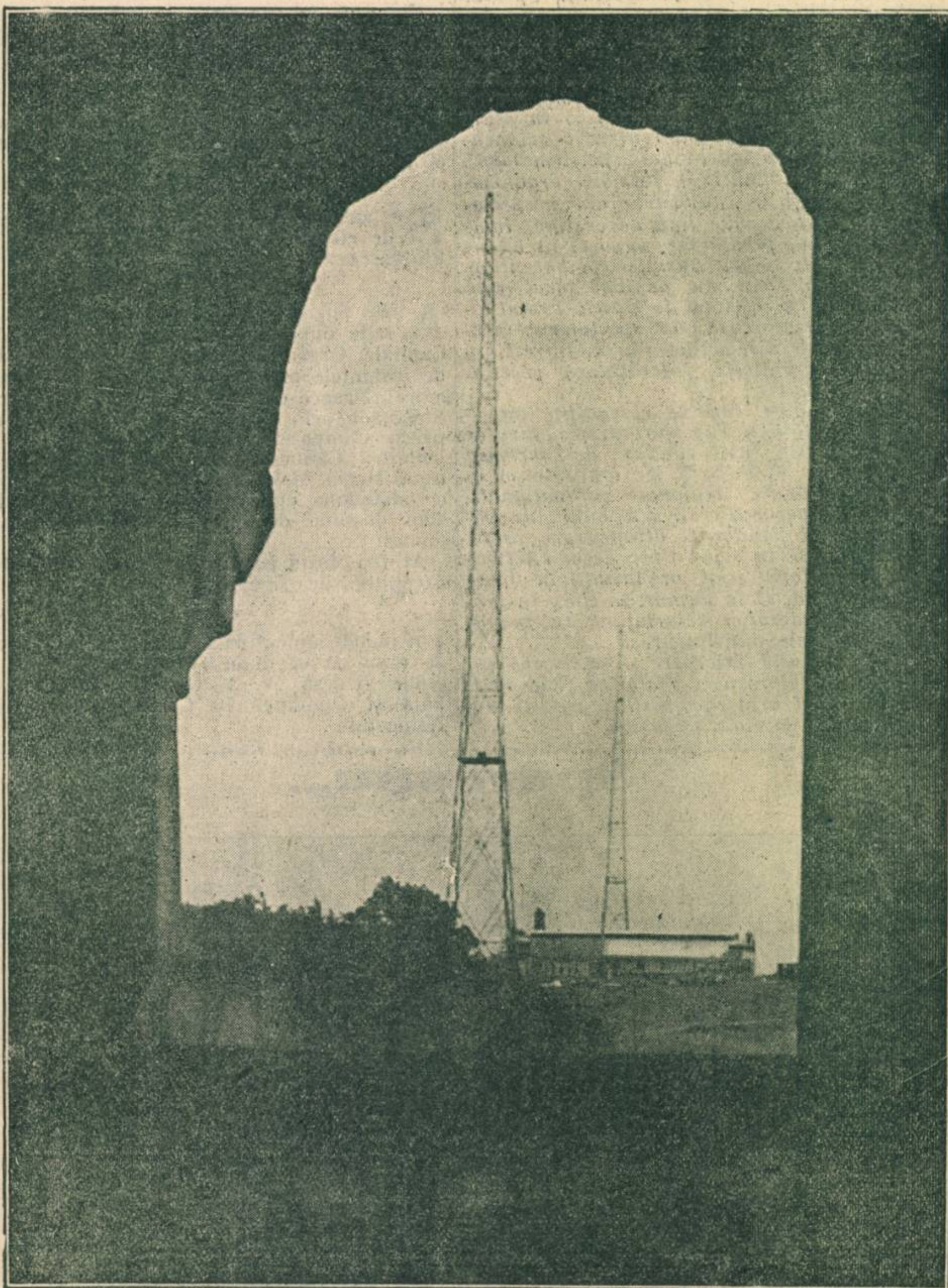
El se clatină.

Directorul îl prinse în braţe şi-l aşeză în scaunul său. El luă mâna condamnatului într'a sa şi simţi o puternică, o călduroasă strângere. Ochii nenorocitului priviau în neştire. Un spasm dureros îl făcu să-şi ducă mâna, rămasă liberă, la piept, degetele sale fără carne se crispară pe cămaşe. Un zâmbet slab sbârci faţa galbenă, descoperind dinţii scânteetori.

— Acest cuvânt omenesc, murmură el, dacă l-aţi fi spus cu mult înainte... dacă... dar mi-e bine acum. Mă voi întoarce... mă voi întoarce la lucru... mâine.

Mâna care ţinea pe cea a directorului o apăsa ceva mai mult, apoi se descleştă cu totul din strânsoare. Degetele crispate, pe cămaşă lunecară şi mâna căzu. Capul, greu, se aplecă şi se răzimă de speteaza scaunului; zâmbetul îngheţă pe faţa de marmoră şi ochii sticloşi, dinţii scânteietori ai unui mort rămaseră îndreptaţi spre tavan.

SFARŞIT

POEZIA TECHNICEI MODERNE

Conservatorii şi toţi câţi laudă trecutul, se plâng că technica modernă ar fi distrus frumosul, poezia de odinioară a carului cu boi, a stafetei trimisă în goană să vestească pe castelană de victoria stăpânului, a sunetului de bucium.

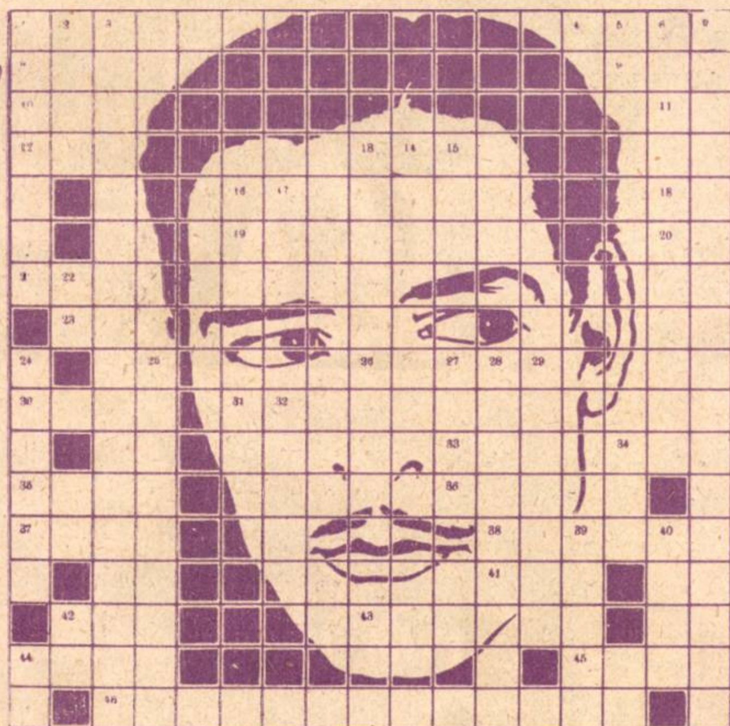
Fotografia noastră — postul de radio emisiune din Langenberg, văzut dintr'o fereastră a turnului Bismarck deşi înfăţişează ultima creaţie a geniului omenesc, cuprinde atâta poezie, încât nu mai e nevoe de nici un argument spre a dovedi netemeinicia susţinerilor, celor cari sunt împotriva progresului.

Jocurile Realităţii

Sub conducerea d-lui CONSTANTIN MASSU

Joc No. 1 (Rona'd Colman) cuvinte încrucişate

(10 puncte) de CONST. MASSU

Orizontal: 1) Părăsit; 4) Continent; 8) Adverb; 9) Fluviu în Europa; 10) Brânză de oi; 11) Conjucţie; 12) Armă; 13) Comună; 16) Ghiocei; 18) 2 litere din Frig; 19) Prietenească; 20) Pronume; 21) Saţiu; 23) Conjucţie; 26) Monştri; 30) Zeu; 31) Pânză; 33) A alpi; 34) La călărie; 35) Urcăm; 36) Apă stătătoare; 37) Dibăcie; 38) Scumpă (fam.); 41) 3 litere din Ecaterina; 42) A apare; 43) Poet şi romancier american (1811—1849); 44) Indur; 45) Cicăleală; 46) Aviaţiunea;

Vertical: 1) Meşteşug; 2) Macagiu; 3) Dispoziţiunea de a contracta boale; 5) Notă muzicală; 6) Care nu se poate feri; 7) Contrar guvernului; 13) Chibzuiră; 14) Regină a Angliei; 15) Scop; 16) Animal; 17) Ins; 22) Macaz; 24) Priat; 25) Ce aparţin unui om brutal; 27) Idol (Articulat); 28) Gonise; 29) Care produc efectul lor; 32) Avânt; 34) Oraş în Europa; 39) Funii cu care se leagă leuca de carâmbul carului; 40) Animal; 42) Alifie; 44) Pronume.

Joc No. 2 Şaradă

(5 puncte)

de Căpitan De l'ABINA-Chişinău

Şarada ce vă propun,
Numai trei părţi o compun.
Cea dintâi fără'nconjur,
Vă dă nume de popor.

Cea de-adoua c'uşurinţă,
Vă dă nume de fiinţă;
Iar a treia de îndată,
Măsura de timp arată.

Toate trei dacă le legi,
Şarada uşor deslegi,
căci de-s strânse laolaltă,
Un popor nomad arată.

Joc No. 3 Metogramă

(5 puncte) de N. DÂMBOVIŢEANU

Cu *S* e instrument.
Cu *B* este decret.
Cu *N* e un nimic.
Cu *H* pentru calic.
Cu *C* în ea locueşti,
Acum poţi să găseşti!

„Mary, Mary, dă-mi mâna!"
„Cu plăcere, dar vorbeşte întâi cu mama!"
(„Judge")

Joc No. 4 (Golf de cuvinte)

(10 puncte) de CONST. MASSU

Se dau următoarele două cuvinte:
SIBIU-AMARA. Să se ajungă dela cuvântul Sibiu la cuvântul Amara, pe calea cea mai scurtă, schimbându-i-se, pe rând, câte o literă.

Deslegările jocurilor se primesc la redacţie până la 10 August. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obţine numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri din numerile 25, 26, 27 şi 28, va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii şapte deslegători, primesc câte un volum din operile autorilor renumiţi. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 August 1928.

DEFINIŢIE.
— Ce-i aia deficit?
— Deficit e ceia ce ai când nu mai ai.

„REALITATEA ILUSTRATĂ"
revistă săptămânală

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Bucureşti, str. Sărindar 9
Telefon 306/67

PREŢUL ABONAMENTULUI

Pe un an întreg	Lei 300
Pe o jumătate de an	„ 170
Pe trei luni	„ 90

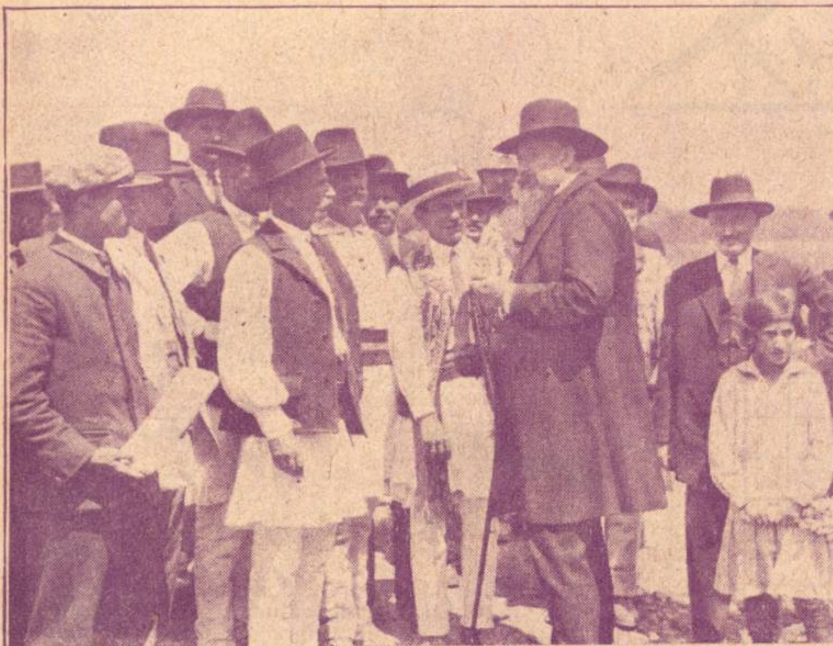
PENTRU STRĂINĂTATE

Pentru America	$ 5
Jugoslavia şi Cehoslovacia	lei 500

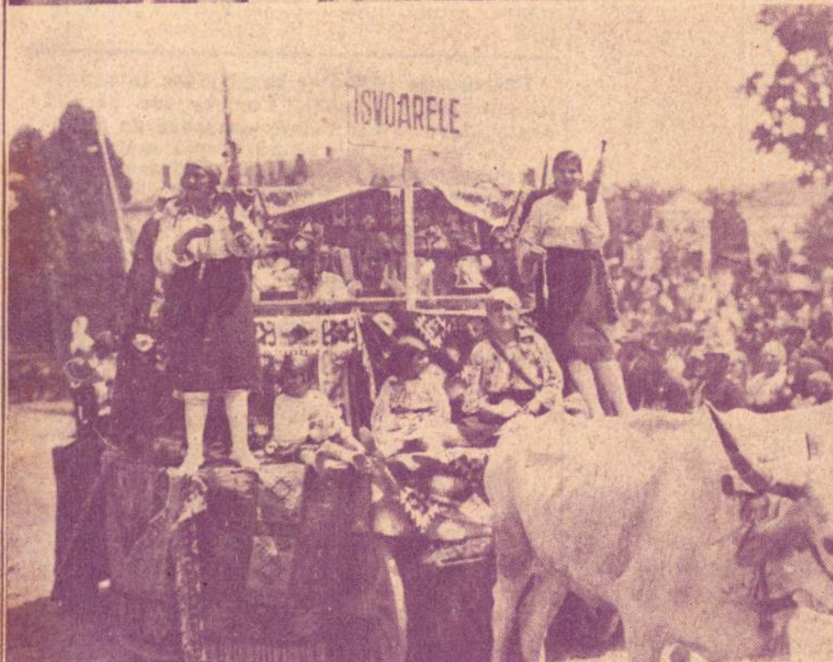
Sub direcţiunea unui comitet
Secretar de redacţie N. Constantin

REALITATEA

Profesorul Nicolae Iorga, cu mulțumirea sufletească a omului ce și-a făcut mai mult decât datoria față de țară și neam, a putut sărbători 20 de ani de la înființarea Universității populare din Vălenii de Munte.

La festivitate au participat Principesa Elena, Principesele Margareta și Teodora, d. general Condeescu, dr. C. Angelescu, ministrul instrucțiunei publice, profesor Dimitrie Gusti, inginer Cihodariu, N. Batzaria, George Brătianu, Ion Sân Giorgiu, Constantin Papazol, primarul Vălenilor, V. Munteanu-Râmnic, etc.

S'au ținut cuvântări și s'au executat — de către elevele școalei de misionare — tablouri alegorice. Fotografiile noastre, luate la Vălenii de Munte, înfățișează primirea în gară și defilarea carelor alegorice.

București. —Atelierele „Adevěrul" S. A.

REALITATEA ilustrată

ANUL II, No. 26
14 Iulie 1928

20 PAGINI
Apare Sâmbătă

In acest număr:
La marginea pământului Spitzbergen, ținutul arctic
Ultimele clipe ale lui Rasputin

Cea dintâi femeie care a trecut in zbor Atlanticul

MISS AMELIA EARHART din Boston, Statele-Unite ale Americei, împreună cu pilotul Wilmer Stultz și mecanicul Gordon, au plecat în zbor din Trepassey, Newfoundland, cu aeroplanul „Friendship", în ziua de 17 Iunie 1928 și au ajuns în localitatea Burry Port din Irlanda la 18 Iunie. E prima femee care a trecut în zbor Oceanul dela Apus la Răsărit, după cum Lindbergh a fost primul bărbat. E curios că Miss

Prețul vieții

Vă amintiți de crima săvârșită în Capitală acum vre-o două luni: doui modești lucrători au rupt dintr'o grădină câteva crengi de liliac în floare, și au fost împușcați. Citim în gazete, recent, că o altă crimă a fost săvârșită într'o comună, pentru un burduf de brânză subtilizat de un țăran altui țăran.

Și ni-i dat zilnic să citim fapte care, deși „diverse", deși pierdute adică, în noianul măruntelor întâmplări publicate cu slove mari și negre, nu sunt totuș mai puțin impresionante și mai puțin semnificative.

Ceeace se desprinde din urmărirea și adâncirea faptelor mărunte cotidiene este cruzimea. Și se mai desprinde ceva: desconsiderarea vieții, deprecierea ei.

Viața nu mai contează. Războiul, revoluțiile nu au prăbușit numai valorile materiale și morale, nu au redus numai valoarea hârtiei monetă la valoarea pură și simplă a unui petec de hârtie maculatură, dar au coborât pe ultima treaptă a bunurilor acel bun care se chiamă viața și pe care neputându-l creia, n'avem dreptul nici a-l distruge.

Războiul, revoluțiile, nu au demonstrat însă adevărul acesta, ci altul, — monstruos: anume că viața nu costă nimic și că poate fi, prin urmare, spulberată fără vre-o pagubă.

Gorki desprinde una din laturile caracteristice ale sufletului rus, în paginile unei cărți care e un rechizitoriu aspru și întemeiat. Latura aceasta este cruzimea. Și latura aceasta a fost adâncită în urma războiului, în urma revoluției. Gorki ilustrează adevărul cu o anecdotă. Vine un țăran la dânsul și-i spune:

— Vecinul mi-a ucis vaca. Eu i-am luat vaca lui și l-am ucis pe el. Ce osândă o să-mi dea stăpânirea că i-am luat vaca?

— Ți-e teamă că ai luat o vacă, iar nu că ai ucis un om?

— Păi viața nu costă nimic. Ne-o dă Dumnezeu fără s'o cerem și fără s'o plătim. Dar vaca...

Desigur că ea costă și că, din punctul său de vedere, țăranul lui Gorki avea dreptate.

In lumina acestei monstruoase concepții apar explicabile toate aceste crime cari alimentează coloanele jurnalelor și cari nu mai trezesc decât rareori interesul lectorului.

ION PAS

BULETIN SĂPTĂMÂNAL

S'a amânat iar — e vorba de împrumut. S'a amânat până la toamnă. Atunci deabia se va putea face stabilizarea leului. Toamna e lungă dar și răbdarea românului n'are margini și... vom aștepta.

• • •

Din penitenciarul dela Ocnele Mari zece deținuți au încercat să evadeze. Sentinelele făcând uz de armă 9 dintre ei au fost omorâți, iar unul grav rănit s'a refugiat într'o pădure.

• • •

In Jugoslavia, în urma atentatului din Skupcină s'a produs o criză de guvern. E ferbere mare căci nu se știe încă cine va fi însărcinat cu formarea cabinetului.

• • •

Și în Grecia e criză politică. Parlamentul a fost dizolvat și e vorba să se procedeze la alegeri noui.

Un vapor chilian „Angamos" a suferit un naufragiu, fiind isbit de furtună în stânci. S'au înecat 292 persoane.

• • •

Nu se știe încă nimic precis asupra soartei lui Amundsen. Un moment s'a svonit c'a fost salvat, pentrucа mai apoi să fie considerat mort.

In orce caz sunt puține nădejdi să mai poată fi găsiți eroii civilizației.

• • •

Mareșalul Pilsudski e hotărât să-și petreacă o parte din vară în România. Hotărât să vină în țara noastră la începutul lunei Iulie, și-a amânat acum sosirea pentru o dată ulterioară.

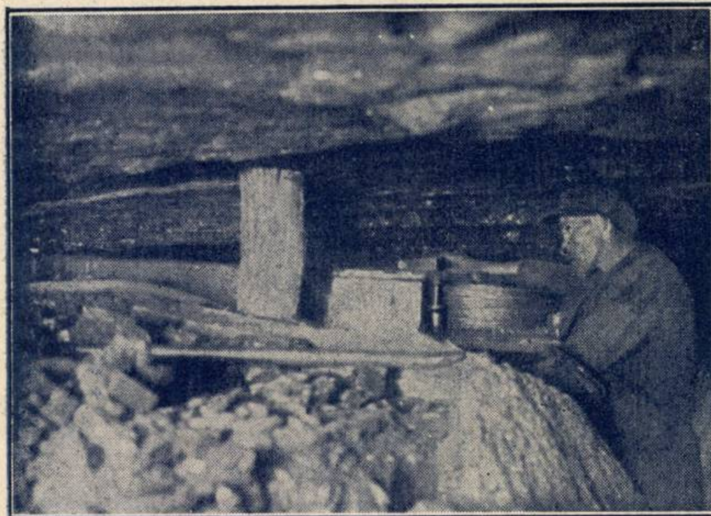
Minele de cărbuni din Ardeal

Case muncitorești în colonia minieră Tic a societății minele de cărbuni din Ardeal

Cu ajutorul unui sfredel cu aer comprimat, lucrătorul minei face o gaură în peretele de cărbuni, unde va așeza apoi explosibilul.

Mașină electrică de extras cărbuni

Ultima noapte a lui Rasputin

In seara de 16 Decembrie 1916, la o oră târzie, principele Iussupov, care e căsătorit cu o nepoată a ţarului, vine cu automobilul la Rasputin, spre a-l lua cu sine la o mică petrecere. Nu e nici o mirare ca un reprezentant al aristocraţiei ruseşti să caute societatea „Prea Sfântului". Influenţa acestuia, la curte, e mare, şi desigur nu mai mică ura împotriva „Stareţului" din partea conducătorilor şi a ofiţerilor. Călugărul e făcut răspunzător de toate greşelile politice şi militare ale Ţarului. Se vorbeşte despre orgii şi serbări fanatice, pe care Rasputin le-a organizat în casa lui. Pe şoptite se dau numele femeilor, din cele mai de seamă familii ale împărăţiei, amestecate în aventuri extraordinare.

Insfârşit lucrul a mers până la capăt! Prinţul *Felix Iussupov* s'a legat împreună cu *Purischewitsch*, deputat în Dumă, cu marele duce *Dimitrie Pawlovitsch* şi cu locotenentul *Suchotin*, din garda imperială, ca să „achite" pe omul de încredere al Ţarului. S'a ales această noapte de iarnă, pentru execuţie. Deşi nu

Fiica lui Rasputin
(Fotografie din 1916)

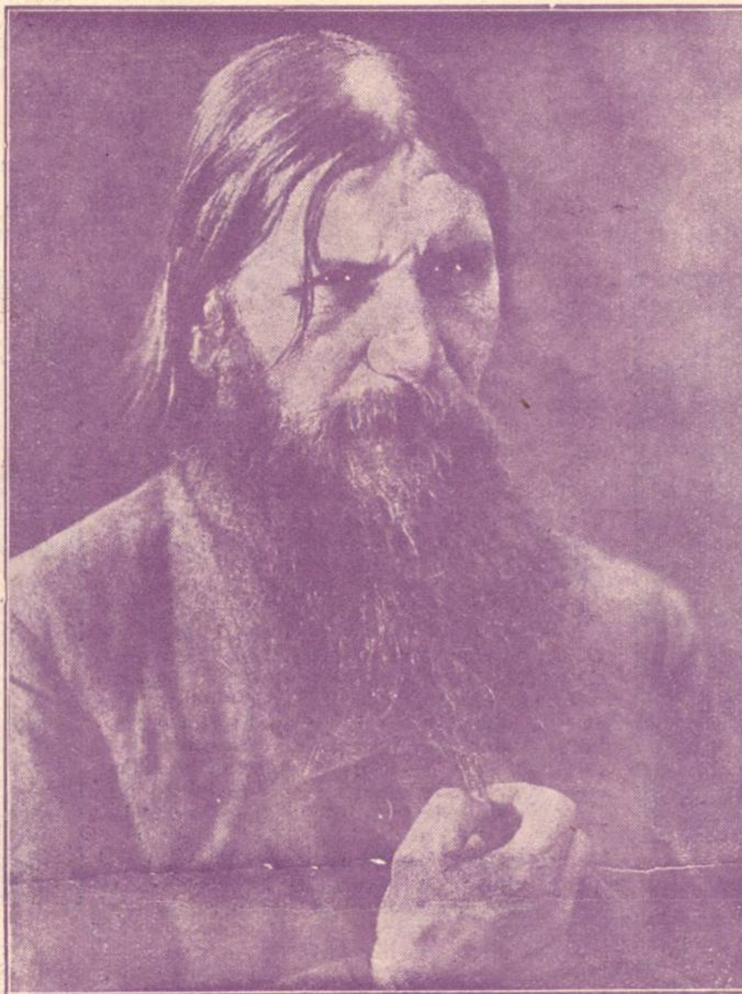
prea are încredere în prinţul Iussupov, Rasputin îl urmează până la palat. „Sunt vrăjit", spune dânsul, „Dumnezeu m'a păzit totdeauna". Acestea şi alte vorbe cu tâlc, fac să se creadă că acest călugăr fanatic credea în chemarea sa. Dar rolul său devenise tot mai dubios, plin de păcate, cum era şi dânsul, acest bărbat puternic, cu faţa rustică grosolană, în mijlocul căreia ochii pătrunzători, străluceau de o forţă hipnotică aproape supraomenească.

Iussupov într'o carte scrisă în limba rusă şi apărută la Paris în 1927 (Prinţul F. T. Iussupov: „Sfârşitul lui Rasputin") descrie cum s'au împărţit rolurile de ucidere. El este însărcinat să omoare pe călugăr. Ceilalţi conjuraţi aşteaptă în sala de sus.

Pălăvrăgind de una şi de alta, vânătorul şi vânatul se aşează în odaia de mâncare. Vinul şi cozonacul sunt otrăvite; el şovăie înainte de-a lua. Insfârşit apucă paharul şi cozonacul.

Otrava rămâne fără efect 1). Dar survine ceva nou, stareţul rânjeşte cu răutate. E conştient. Şi străpunge cu ochii pe gazdă. Tânărul principe simte ameţeală. Lucrurile din faţa lui încep să joace. *Rasputin îl hipnotizează!*

Cu o ultimă sforţare Iussupov se rupe din vrajă. Se scuză şi aleargă până la ceilalţi conjuraţi. „Otrava n'are nici un efect.! Cu o ură tot mai cumplită se ia hotărârea ca osânditul să fie sugrumat, de câteşi patru. Dar Iussupov se răsgândeşte. Rasputin e de o putere de uriaş. Prinţul roagă pe marele duce să-i dea revolverul şi se înapoiază la musafirul său. Rasputin se plânge de dureri, se stăpâneşte însă curând şi propune să meargă până la ţiganii lăutari spre a-i aduce să le cânte ceva. Voeşte să plece. Simte pericolul în jurul său. Iussupov îl convinge să meargă să admire lucrurile de artă din camera alăturată. Pe când Rasputin ţinea în mână o cruce de cuarţ, principele îi pune revolverul în coa-

Ultima fotografie a lui Rasputin, luată puţin timp înainte de-a fi ucis.

stă şi-i spune grăbit: „Fă o rugăciune, Grigori Iefimowitsch!" Rasputin îl priveşte uimit, simte pericolul, vine foarte aproape de aristocrat, încearcă să-l hipnotizeze. Dar Iussupov nu se lasă. Trage, Rasputin mugeşte odată, apoi se prăbuşeşte ca o fiară puternică, pe blana de urs. Acum ceilalţi coboară în grabă scara. Leşul e cercetat. Deasupra inimei pe cămaşa de mătase, se vede o pată de sânge. *Rasputin e mort.*

Marele duce şi locotenentul din gardă pleacă în automobil să caute un loc unde pot duce cadavrul. Prinţul şi Purischkewitsch se duc sus şi discută în şoapte. In urmă Iussupov, care deabia îşi poate stăpâni agitaţia, se coboară iar jos. Şi înlemneşte de spaimă. Vede cum „Mortul" a deschis un ochiu. Deodată cel greu rănit se scoală, cu o putere supranaturală, se asvârle asupra adversarului său, mugeşte ca o fiară sălbatică. Iussupov simte o mână a duşmanului său de moarte, pe umărul său, cealaltă începe să-i apuce beregata. Amândoi luptă. Rasputin cade a doua oară. „Revolverul! Revolverul! Trăeşte!" îi strigă Iussupov lui Purischkewitsch, care coborî în grabă scara. Prinţul „simte", că Rasputin se ridică iară, în spatele său. Iussupov aleargă în odaia sa de lucru şi se întoarce cu un băţ de gumă. Rasputin târându-se în patru labe, a ajuns la o uşe secretă, care duce în curte. Uşa se deschide, ca prin minune. Rasputin ajunge în curte! Dar acum Purischkewitsch trage două focuri, după el. Iussupov taie drumul fugarului, alergând prin grădină. El vede pe călugăr năpustindu-se spre poartă. Purischkewitsch trage încă odată, a patra oară. Rasputin cade iar. Infuriat în enervarea sa, Purischkewitsch îl loveşte cu pintenul, făcându-i o gaură în tâmplă.

Un sergent de oraş, auzind împuşcăturile, soseşte în grabă. Iussupov îi povesteşte, fără să se gândească, tot ce s'a petrecut. Sergentul se grăbeşte, cu totul aiurit, spre a face raport la poliţie. Intre timp marele duce şi locotenentul din gardă se înapoiază. Cu puteri unite, conjuraţii duc mortul la trăsură. Merg până la podul Petru şi Paul şi aruncă pe cel ucis într'o gaură făcută în ghiaţa Newei... Două zile în urmă, mortul e

Prinţul Iussupov
(după un tablou)

găsit. Iussupov aduce ţarului un denunţ contra lui, din partea curţii marţiale. Ţarul foarte turburat o respinge. Marele duce Pawlovitch e exilat în Persia, Iussupov la moşia sa din gubernia Kursck. Purischewitsch şi Suchotin dispar pe front.

„Lumina s'a stins!" se văita ţarina, când s'a anunţat moartea lui Rasputin.

Iar acum, după 12 ani, fiica lui Rasputin, doamna Solovieff, care trăeşte la Paris, a chemat în faţa justiţiei franceze pe prinţul Iussupov, cerându-i să plătească 25 milioane franci despăgubiri.

---

1) Lucrul care la început a părut cu totul extraordinar şi a adăogat la nimbul care înconjoară figura lui Rasputin, a fost explicat apoi. Otrava întrebuinţată a fost cianura de potasiu şi aceasta cu acidul carbonic din vin sau din cozonac, alcătueşte o substanţă inofensivă: carbonat de potasiu.

Tragedia reginelor în exil

In zilele noastre, sunt câteva regine detronate, cari fiecare în parte au jucat rolul principal.

Istoricii, poeții, nuveliștii, ar găsi în aceste câteva tragedii ,material bogat pentru construirea unor înalte edificii de simțire ,de tristețe, de lacrimi...

Gândiți-vă doar la acele regine înconjurate nu de mult de pompa și întreaga panoplie a puterii, de orbitoarea strălucire a palatelor, de devotamentul și credința milioanelor de supuși — și privindu-le cum sunt astăzi; scoase din rând, nebăgate în seamă sau chiar complet uitate; singure cu amărăciunile și suferințele lor.

O figură mai tragică decât a celorlalte este desigur îndurerata împărăteasă a Rusiei, *Maria Feodorovna,* supranumită „Doamna înlăcrămată".

In vârstă de optzeci de ani, dânsa a triumfat și suferit în acest interval, așa cum nu a suferit nicio altă femee. Astăzi, trăește, uitată de lume, la Copenhaga, hrănită cu amintirile trecutului și ocupată cu ștersul lacrimilor prezentului.

S'a născut într'o relativă obscuritate fiind a patra fiică a unui principe, care a devenit mai târziu rege al Danemarcei. A fost logodită cu moștenitorul tronului Rusiei, țareviciul Nicolae, fiul împăratului Alexandru

Zita, ex-împărăteasa Austriei

al II-lea. Țareviciul, care-și iubia profund logodnica, a căzut însă bolnav și, pe patul de moarte, a cerut logodnicei sale să se căsătorească cu fratele său, Marele Duce Alexandru.

Căsătoria aceasta s'a făcut și nu mult după aceea, o bombă ucigătoare a făcut loc pe tronul Rusiei, marelui Duce Alexandru. Și așa Maria Feodorovna a devenit împărăteasa întregei Rusii.

Cu toată splendoarea care domnia la curtea împărătească, viața Mariei Feodorovna era câteodată întunecată de sinistrul gând că soarta nemiloasă a precedentului Țar, se va abate, în acelaș chip, și asupra soțului său.

Gândul acesta o îndemna să-și însoțească soțul oriunde acesta se ducea. Dar soarta nemiloasă, deși în alt chip, a făcut ca Țarul să închidă ochii, în plină strălucire a atotputerniciei sale, în propriul său pat din palatul imperial. Fiul lor, Nicolae, a fost încoronat în loc.

Și așa împărăteasa mamă a supraviețuit tragedia fiului său Nicolae, răsturnarea dinastiei depe tron și aflarea oribilei știri — aceea că țarul, împreună cu membrii familiei, au fost masacrați într'o pivniță din Siberia, în condițiuni din cele mai revoltătoare.

Câtva timp, nefericita mamă, și-a găsit un refugiu în Crimea. Guvernul bolșevic i-a acordat săptămânal o sumă de bani pentru întreținere, sumă cu totul insuficientă. Când împărăteasa mamă a cerut să-i se acorde mai mult, președintele sovietului din acea localitate, un anume Ignationko Darashuks i-a răspuns că are un loc vacant pentru o slujbașă și că dacă dânsa ar vrea să ocupe postul, i s'ar mări venitul. Odată s'a atentat la viața ei, dar un paznic credincios a putut să alunge pe agresori.

In urmă a fost silită să părăsiască Rusia.

Amelia, fosta regină a Portugaliei

Indurerata, cum numai o mamă poate înțelege, Maria Feodorovna s'a îmbarcat pe un vas de războî britanic și a venit în Anglia, unde sora ei împărăteasa mamă Alexandra, a primit-o și mângâiat-o. Dar și aci nu i-a fost liniștea de lungă durată. Impărăteasa mamă Alexandra a decedat curând iar Maria Feodorovna — Doamna înlăcrămată — trăește și astăzi zile de amară bătrânețe și groaznică singurătate.

Amelia, ex-regina Portugaliei, trăește la Versailles, acest loc de amintiri atât de tragice pentru regi și regine ai trecutului. Și aceasta este una din exilatele regine, care au căzut victime evenimentelor din țara lor. Căsătoriei sale cu moștenitorul tronului Portugaliei, i-a urmat, după un scurt timp, ungerea ca rege a lui Don Carlos. Viața Ameliei, în noua sa calitate de regină, n'a fost însă fericită. A venit memorabila dată de 1 Februarie 1908, când, într'o trăsură deschisă, familia regală străbătea străzile Lisabonei. A răsunat o împușcătură și Don Carlos a căzut mort, pe peretele trăsurii regale.

Regina Amelia îndârjită și îngrozită, a lovit fața asasinului cu buchetul de flori ce-l avea la îndemână și a apărat viața fiului ei Manuel, acoperindu-l eroic cu propriul său corp. Dar bietul prinț de coroană

Sofia, ex-regina Greciei

n'a scăpat nici el fără o adâncă rană în umăr. Regina a scăpat neatinsă.

Doi ani mai târziu, isbucni o revoluție. Palatele au fost invadate și regina a fugit, părăsind toate bunurile ce avea.

Tragedia ex-împărătesei Zita a Austriei e în concordanță cu tradiția Habsburgilor.

Trăește împreună cu cei opt copii ai ei, în mica localitate Lequieto din Spania.

Aici e vizitată și în legătură cu tot felul de emisari, cari îi dau speranța că va fi adusă într'o zi în țară și reînscăunată pe tronul, pe care îl pretinde.

De două ori dânsa și soțul ei ex-regele Carol au încercat să recapete domnia. De ambele dăți încercările lor au eșuat. In urmă, regele Carol a murit la Madeira, ca un om decepționat și sdrobit moralicește.

Impărăteasa Zita n'a renunțat însă la speranța că monarhia Habsburgică va fi restaurată. Când s'a născut al optălea său copil — după moartea lui Carol — camera ei a fost acoperită cu pământ din țara natală, adus în cufere, până în Spania. „Copilul meu", a declarat Zita, trebue să se nască pe pământ unguresc".

A urmat o perioadă de nevoi; a avut multe necazuri cu bijuteriile, speculate de diferiți bijutieri. Cu valoarea lor imensă s'au plătit diferite încercări de recăpătare a tronului. La urma urmelor banii s'au dus și astăzi existența ex-împărătesei Zita a căzut în sarcina regelui Alfons al Spaniei.

Când, în 1917, Grecia a intrat în blocul Aliaților, domnia regală și-a anunțat sfâr-

Maria Feodorovna, ca țarină a Rusiei

șitul. Sărmanul rege Constantin, care s'a urcat pe tron, în urma asasinării tatălui său la Salonic, în anul 1915, a fost o jucărie în mâinele energicei regine Sofia, soră cu ex-kaiserul Germaniei. Exilat de două ori, regele Constantin a murit la Palermo și doi ani mai târziu, regina văduvă Sofia a transportat rămășițele-i pământești la Florența și le-a înmormântat în biserica grecească de acolo. Nu numai regina Sofia dar și bătrâna mamă a regelui Constantin, regina Olga, au devenit regine exilate, purtând un bagaj de tragice amintiri ale trecutului.

Tragedia tuturor acestor regine în exil mișcă inimile tuturor oamenilor de simț, tuturor oamenilor cari știu să gândiască și să priviască aceste întâmplări sub latura lor profund umană.

Tot ce se poate imputa acestor regine e că ele au dat dovadă strălucită de loialitate față de bărbații cu cari s'au căsătorit și față de copiii pe cari i-au născut. Răsplata acestei loialități este, după cum ați văzut, un exil amar și singuratic.

Din acest punct de vedere și-au câștigat admirația întregei omeniri. Ele pot figura drept vii pilde pentru mamele și nevestele oricărei țări.

Bărbații lor au fost poate greșiți, sau greșit îndrumați, dar ele, soții curajioase și loiale, au dovedit că sunt animate de dragoste și devotament profund omenesc.

Bunele gânduri și frumoasele simțiminte ale unei lumi civilizate să le fie consolare în durerosul lor exil.

In românește de N. L. ROTEANU

Țara dela marginea lumei

Popas în drumul spre Polul Nord

de **LARS HANSEN**

Spitzbergen e ținutul cel mai de nord al Europei, locul care slujește de bază orcărei expediții polare.
Nu e lipsit de interes să învățăm a cunoaște această țară — azi când privirile lumei civilizate sunt îndreptate spre Polul Nord — mai ales când descrierea ținutului o face pana vrăjită a exploratorului Lars Hansen.
Polul Nord își vinde scump tainele, apropierea de dânsul e cu atât mai fermecătoare.

Oamenii în America m'au întrebat dacă doamnele din Norvegia, preumblă pe Corso, urși albi, în loc de câini. Am râs desigur, dar n'am protestat, căci m'am gândit c'ar fi foarte distins să fie astfel și apoi n'am voit să distrug celor cari mă întrebau visurile lor romantice. Când mai târziu povestiam odată despre Spitzbergen, cineva exclamă sentențios: „Spitzbergen, țara care se găsește la Polul Nord!" De data aceasta am protestat, căci Polul Nord se găsește tot cam atât de departe de Spitzbergen cât e Bucureștii de Paris sau Londra de Roma!

De bunăseamă mai tot timpul clima la Spitzbergen e aspră, iarna acolo e tăioasă ca sticla — dar vara compensează totul! Vara să meargă acolo toți câți cred că Polul Nord se găsește la Spitzbergen, și ar desbrăca din prima zi haina și-ar purta-o pe braț.

Vraja lumei de ghiață

Patria mea e Norvegia cea mai de Miază-Noapte. Populația de acolo se ocupă cu pescuitul și călătoriile pe mare și dorința cea mai arzătoare a fiecărui tânăr la noi, este să ajungă la Spitzbergen.

Pe o balenieră am făcut prima călătorie acolo, când eram băiat tânăr. Zile derândul am străbătut furtunosul ocean de ghiață, dup'aceia a devenit calm și liniștit. Și deodată am intrat în ceață, o ceață atât de groasă ca untura de pește. De dimineață am fost învăluiți în ea, la amiază, seara și la miezul nopții tot așa. Dar când fui deșteptat pentru veghea de patru dimineața, ceața dispăruse.

Inaintea mea se găsea Spitzbergen. Am rămas înmărmurit și m'am îndreptat într'acolo.

Ca un ținut de vrajă, singuratec și majestos, depărtat și înfășurat de o lumină strălucitoare stăteau stâncile, piscurile, insulele mari, ghețarii și munții uriași.

In fiece vară vânătorii norvegieni, ai mării de ghiață se urcă în apele Spitzbergen-ului și vânează foci și morse. Adesea pornesc pe ghiață spre a vâna reni și urși albi. Dar când vine toamna, se întorc iară la sud, în patrie. Mai înainte se ocupau cu prinderea balenelor, dar deoarece aceste animale s'au împuținat mult, pescarii și-au mutat centrul de activitate în mările de sud.

In fiordurile Spitzbergen-ului se pot întâlni ici-colo vânători de animale cu blănuri, cari rămân să ierneze în aceste locuri. Cele mai adesea, acești flăcăi rari sunt oameni oțeliți și tăcuți. Unii dintre ei au petrecut astfel singuri cinci șase ani și nu arată nici cea mai mică dorință de-a se întoarce iară printre oameni. Natura sălbatică, tăcută a Spitzbergen-ului nu-i mai lasă din ghiarele ei. Cunosc câțiva vânători de aceștia cari s'au înapoiat acasă în Norvegia dupăce câteva ierni le petrecuseră acolo. Prada bogată în piei de urși, blăni de vulpi albastre și albe li-ar fi asigurat o viață fără griji pe mulți ani de zile, și totuși n'au rămas multă vreme acasă printre oameni; erau atrași, cu o putere irezistibilă, îndărăt în țara tăcerei.

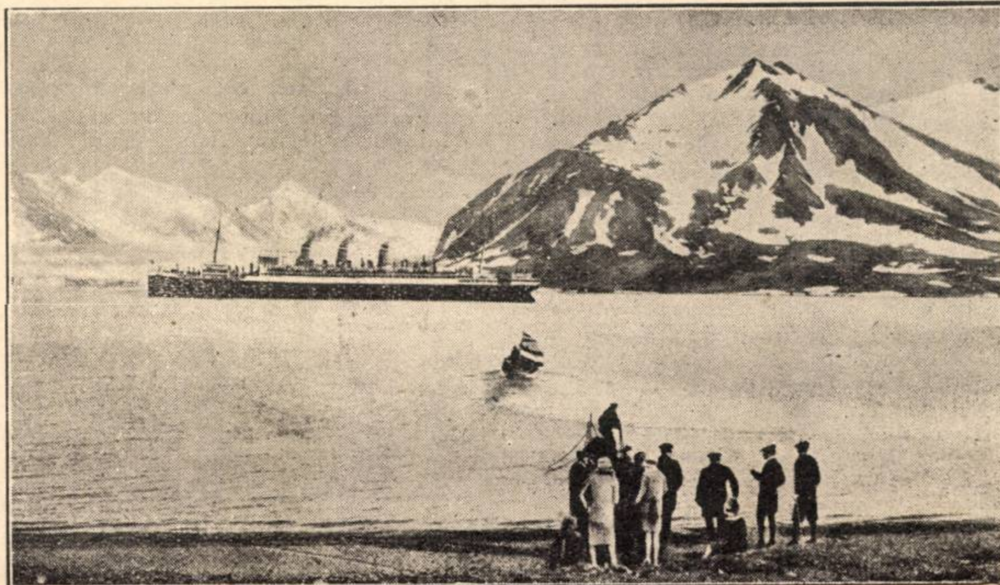
Și uneori am simțit eu însumi acest dor de-a pleca pe câtva timp la Spitzbergen, când mă aflam în vălmășagul vieței din orașele uriașe, ale Americei sau Europei. Atunci îmi venia în minte superba liniște și maiestate a firei în oceanul Arctic, minunăția nopților sclipitoare de iarnă pe întinsul nesfârșit de zăpadă albă și mă simțeam cuprins de nostalgie.

Ghețar din Adventsbai

Dar civilizația, a tot cuceritoare a pătruns și la Spitzbergen. Comorile în minereuri de fer, în cărbune, marmoră și grafit au atras pe oamenii întreprinzători și acum se găsește acolo un „oraș" întreg. Bun înțeles un oraș în înțelesul din Alaska, alcătuit din case de lemn, magazii, o brutărie și un bazar. Kingsbay, „capitala" Spitzbergen-ului, — pentrucă e singurul oraș — are un bazar adevărat. Acesta alcătuește ca să spunem astfel — centrul „City", miezul orașului. In acest bazar se obține tot ce e nevoie în Spitzbergen. Și pentrucă aci în Kingsbay, în afară de cei două trei sute de bărbați se află și aproximativ douăzeci până la 30 de femei, doamne de toate vârstele, e nevoie de mult mai multe decât dacă nu s'ar afla decât bărbați. Dar bazarul importă totul. Mai există în Kingsbay și un spital micuț și o stațiune de radio. Două întreprinderi miniere își au sediul în Kingsbay. Acolo se lucrează zi și noapte neîntrerupt. Macaralele se rotesc fără încetare, golesc sarcinele negre în vagoane și acestea le cară mai departe jos în port, unde se găsesc vapoarele uriașe pregătite pentru transport.

Oamenii în Spitzbergen nu sunt niciodată obosiți în timpul verei. Căci soarele străluceşte tot timpul pe cer, o lumină vie învăluie totul, noaptea devine zi. Devii năuc îndată de ziua nesfârșită. Când crezi că a venit amiaza, descoperi că e de fapt nouă seara, și noaptea la trei ești gata să mergi la dans. Da, se dansează și se chefuește mult, când e vara în Spitzbergen. Oricât de grea ar fi fost ziua de muncă, deabia se simte. Oriunde poți găsi pe cineva care e

Bellsund

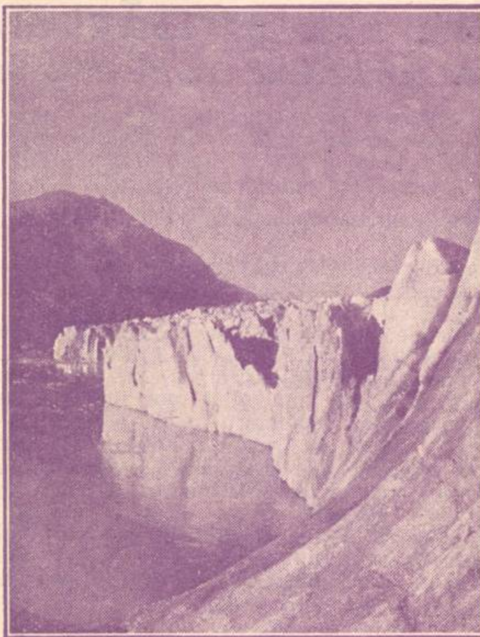
gata să bea o sticluţă şi încontinuu e „Bal".

Cele treizeci de femei care se află în Kingsbay sunt literalmente asediate de cavaleri. Urâţenia, oricât de mare şi chiar vârsta înaintată nu sperie pe nimeni.

Spitzbergen e un sanatoriu. Aerul e perfect curat, fără bacterii. Boli aproape că nu există. Aici sus, toţi oamenii, pe câţi frământarea fără odihnă a vieţii oraşelor mondiale i-a sdruncinat, ar putea să-şi însănătoşiască nervii şi să şi-i întărească iar, dac'ar rămânea numai şase săptămâni în singurătate.

Nici-un ţinut pe lume nu poate fi mai frumos, când soarele răsare, colo sus. Atunci petele de zăpadă strălucesc pe culmile munţilor iar fiordurile rămân atât de limpezi şi oglindesc gheţarii, munţii şi insulele. Jocuri nesfârşite de culori: apa e verde, negrii, cenuşii şi albaştrii munţii, pământii, violet, galben şi auriu ierburile câmpiei, albastrul cerul, nesfârşit de înalt şi albastru.

Şi neasemuit de frumoasă e lupta culorilor, când soarele se tot coboară mai adânc tot mai adânc, pare gata să se cufunde în marea de ghiaţă şi apoi se ridică domol iară. Atunci strălucirea vârfurilor de munte se stinge cu încetul, scurt timp aerul devine

Un gheţar plutitor

verde ca mătasea şi apoi albastru — şi ziua cea nouă s'a născut. Astfel se înlănţuesc zilele laolaltă, o clipă natura pare că se odihneşte în miez de noapte, apoi tresaltă iară vioaie şi cu puteri noui, dintr'un somn care a durat câteva zile.

Omul, orcât de civilizat, tot mai e legat indisolubil cu soarele. Aici sus fiecare e pătruns de acest adevăr. Când vine toamna, cu un soare care luminează dar nu mai încălzeşte, şi cu înserări tot mai pline de umbră, când prima întunecime adevărată a sosit, atunci s'a isprăvit cu visul nopţilor de vară! Atunci te simţi iar ca un om plămădit din pământ.

Şi tot mai domol şi mai domol curge sângele prin vine, când noaptea de iarnă, care ţine luni de zile cuprinde Spitzbergen-ul.

Atunci porneşte în grabă spre miază zi, orcare poate porni. Şi e bine aşa, căci numai cei puternici pot îndura noaptea în care ninge mereu. Dar când vara cea nouă se înapoiază, atunci sosesc şi oamenii iară, şi pentru câteva luni Spitzbergen este ţara dela marginea lumii, unul dintre cele mai frumoase şi mai fericite ţinuturi ale pământului.

In româneşte de **Nic. Const.**

Negrii din Somalia în Berlin

Negrii din Somalia (Africa), în grădina zoologică din Berlin, devin prieteni cu medicul veterinar, după ce capătă şcoală.

Zilele acestea au fost aduşi în grădina zoologică din Berlin câteva familii de negri din Somalia. Ilustraţia noastră înfăţişează pe negrii străbătând stradele Berlinului.

Inţeleptul grec şi nebunul roman

Inainte ca atenienii să acorde romanilor legile, pe cari aceştia le ceruseră, au trimis la Roma un înţelept, pentru a vedea dacă romanii işi au şi ei înţelepţii lor, căutându-se prin această măsură să se afle, dacă naţiunea romană, cunoscută până atunci numai pentru vitejia ei războinică, era demnă de legile lui Dracon şi ale lui Solon.

Romanii opuseră înţeleptului grec un nebun, ca gloria lor să fie şi mai mare, în cazul când acesta din urmă va eşi învingător, iar dacă va fi fost învins, să spună, că unul din cei mai mari filosofi greci nu avusese de-aface decât cu un nebun roman.

Grecul, ca şi adversarul lui Panurge, nu vroia să ţină disputa decât prin semne. Incepându-se concursul, ridică un deget, voind să arate prin acest gest, unitatea unei singure fiinţe supreme.

Nebunul crezând că-l ameninţă cu scoaterea ochilor, ridică două degete şi degetul cel mare, pentru a-i dovedi, că dacă îi va scoate un ochiu, el îl va orbi de amândoi.

Grecul se uimi de înţelepciunea romanului, deoarece văzând trei degete, îşi închipui că acesta vroia să spună, că dacă Dumnezeu era unul, prin natura sa, era totuşi compus din trei persoane (surprinzător, că, cu atât de mult înainte de era creştină, un grec vorbeşte de misterul sfintei Treimi!)

Atunci îi arătă mâna larg deschisă, vrând să-i arate prin acest gest, că nimic nu scapă cunoştinţei lui Dumnezeu, care ştie totul.

Nebunul crezându-se ameninţat de a fi pălmuit, răspunse ateneanului arătându-i pumnul strâns, pentru a-i spune, că îi va da un pumn.

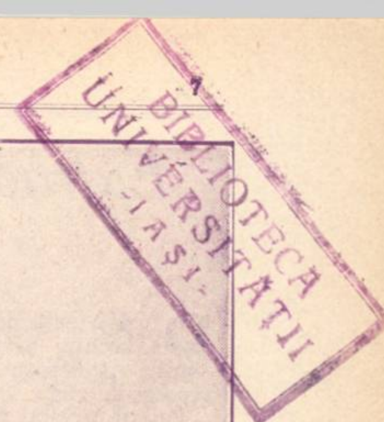
Inţeleptul gândi că aceasta însemna, că Dumnezeu ţine universul în mâna sa şi se mărturisi învins, iar romanii căpătară legile greceşti.

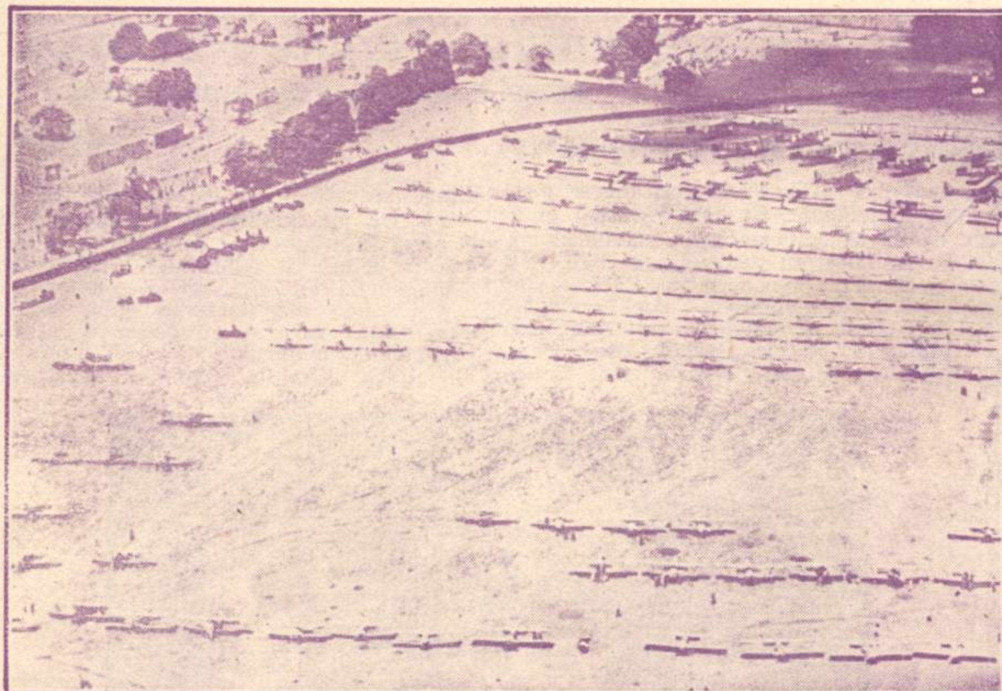
Cel puţin aşa o atestă un grav jurisconsult, Breson.

Un invalid de război aplică „ad-litteram" preceptul că soţia trebuie să fie jumătatea bărbatului. Fiindcă-i lipseşte o mână, lasă ***femeei grija conducerei unei jumătăţi de bicicletă.***

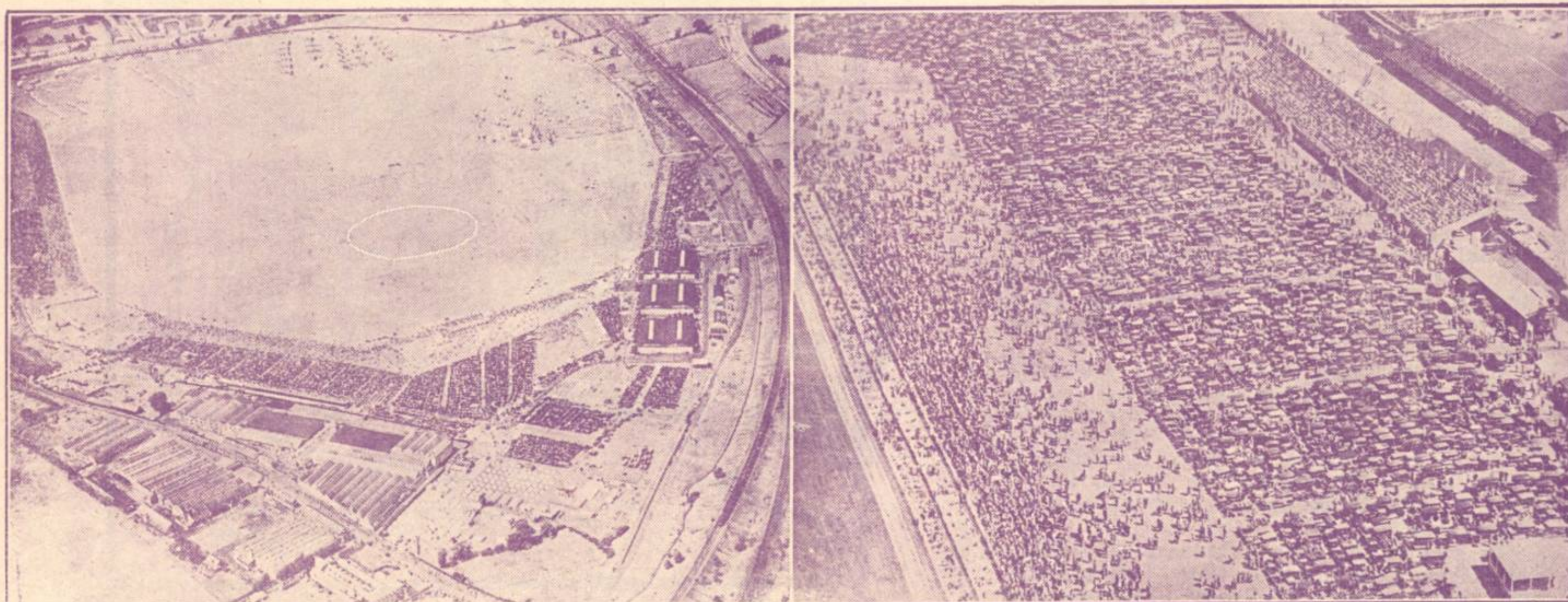

In fața unei asistențe extraordinare de numeroase a avut loc la Hendon o paradă a flotei aeriene engleze. S'au executat tot felul de manevre cu avioanele: lupte aeriene, prezentări de tipuri nouă, căderi cu parașuta, etc.
Ilustrația noastră înfățișează parada avioanelor.

O manevră impresionantă: Echipagiul unui balon de observație, care a fost incendiat, se salvează cu parașuta din mijlocul flacărilor.

Ilustrația noastră înfățișează câmpul pe care s'a desfășurat manevra și mulțimea automobilelor.

Maiorul aviator, italianul Maddalena, care, după ce a efectuat numeroase zboruri de recunoaștere, a descoperit locul unde se găsea Nobile; multă vreme a sburat deasupra lui și i-a aruncat de sus alimente și instrumente de salvare.
Ilustrația noastră înfățișează pe maiorul Maddalena, căutând de pe aripa avionului, locul unde se găsește Nobile.

Levine continuă

Sunt unanim cunoscute, aventurile lui Levine, proprietarul unuia din avioanele care-au trecut Atlanticul în sbor, în tovărășia lui Chamberlain: contractul rupt cu un aviator francez, cu care urma să se înapoeze în America pe calea aerului, fuga spre Londra, cu aeroplanul, deși nu pilotase în viața sa un avion scăpase de sub urmărirea aviatorilor trimiși după el, precum și vizita făcută d-lui Mussolini, prin coborârea cu avionul până aproape în grădina ducelui și... aruncarea unei jucării din aparat copilului ducelui, care se juca tocmai printre flori.

Ni se anunță o nouă escapadă a sa. Zilele trecute a decolat pe un Fokker, cumpărat de curând, împreună cu aviatorul Burgin, de pe aerodromul din Curtiss. După un scurt zbor se gândi să aterizeze. In mod subit se ridică din nou în aer, când, își schimbă din nou părerile și cu toată viteza se grăbi să aterizeze. Levine se pare că nu se simte mai în elementul său în sferele înalte căci cu o viteză sălbatecă își reluă sborul. In treacăt, în mod neglijent, lovi cu o aripă a avionului acoperișul hangarului.

La coborâre pilotul Burgin, înmărmurit în fața „nebunului sburător" se jură că a doua oară nu-l mai însoțește.

Extraordinarele aventuri ale savantului Svante Perenius

Nuvelă fantezistă de NIC. CONSTANTIN

Distrugerea timpului

După o sută de ani de moarte aparentă, savantul Svante Perenius — grație invenției profesorului Sin Tang a putut fi readus la viață.

Faptul acesta n'ar fi avut decât o minimă importanță, n'ar fi fost decât un eveniment miraculos, dacă ar fi rămas o simplă întâmplare extraordinară a unui om. Dar readucerea lui Svante Perenius la viață activă, însemna, deodată cu dovada importanței pe care o avea invenția lui Sin Tang, dotarea omenirei cu puterea de-a rămânea pe pământ vreme îndelungată.

Omul nu *trăia* mai mult altădată, dar *dăinuia* printre semeni în etape, atât cât doria.

Cel care se hotăra ca în fiece an să nu aibe decât o lună de viață activă, însemna că-și prelungește dăinuirea pe pământ de 12 ori mai mult decât media de viață a strămoșilor. In fiece an, după o lună de viață activă, își suspenda existența, se cufunda în somnul în care cheltuiala de energie era minimă, și putea repeta operația aceasta de 800 sau 900 de ori, în 800 sau 900 de ani.

DECEPȚIA LUI SVANTE PERENIUS

Readus la viață activă și dupăce află cele întâmplate, savantul dela Stokholm avu multă dificultate spre se deprinde cu noile stări. Trecuse un veac de când se lăsase adormit în fotoliul din laboratorul său și dânsului i se părea că totul se petrecuse deabia ieri.

Numai trăia nimeni dintre cei pe cari îi cunoscuse. Soție. copii, elevi și colegi, toți muriseră. Asemenea unor candele în care s'a consumat tot untdelemnul, în vreme ce dânsul care dormind, consumase o cantitate extrem de mică din energia vitală, putuse fi readus la viață în plinătatea forțelor. Pe pământ găsise însă alți oameni și ale deprinderi.

Il isbi mai ales, foarte dureros, lipsa de entuziasm a omenirii. Orce descoperire, orce invenție era urmărită cu interes, dar numai pentru folosul practic pe care-l putea oferi: Nu exista avântul și dispăruse însuflețirea.

De îndată ce invenția lui Svante Perenius fu regăsită, oamenii nu se mai ocupară de dânsul.

In zeci și sute de laboratoare se repeta experiența de-a suspenda viața și de a trezi din somn pe cei adormiți iar când metoda fu perfect stabilită. în câteva zile se ridicară *„institutele de amânare a vieții"*.

Neurastenicii în primul rând, cei cari avuseseră de îndurat vre-o decepție, blazații și apoi curioșii, veniră pe rând să-și suspende viața. Un serviciu anume organizat avea grija, în fiece localitate, să înregistreze numele, să cerceteze actele și să însemne data la care doreau să revină în viață activă, toți câți se prezentau spre a fi adormiți.

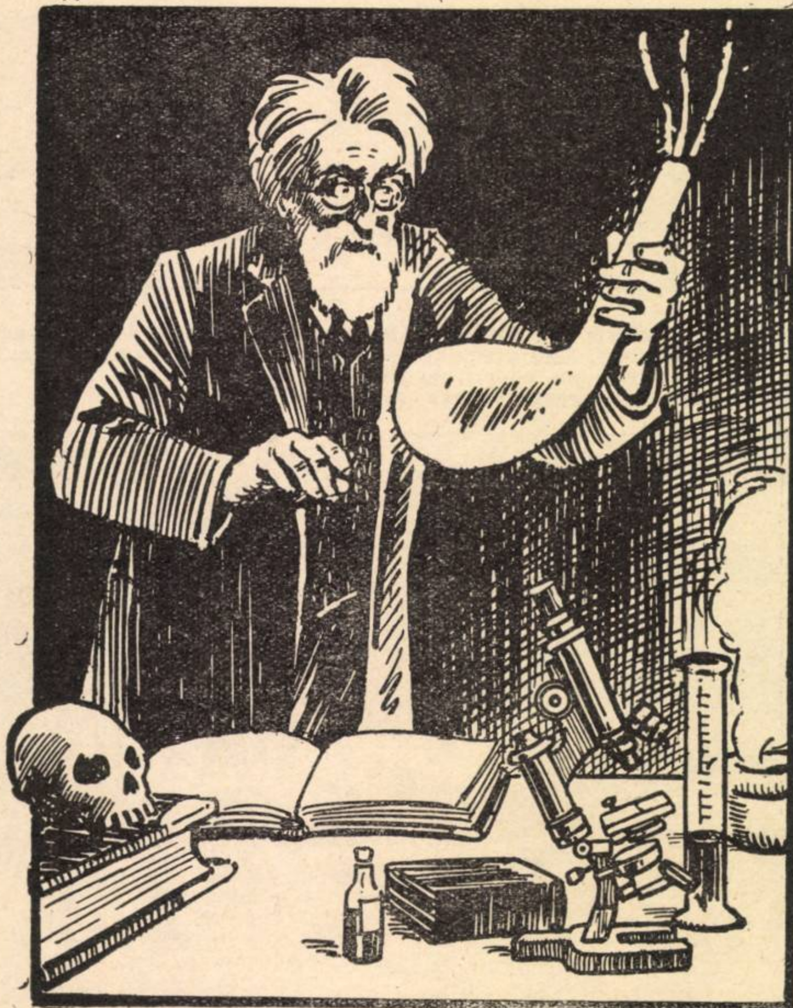
Suspendarea vieții începu să se aplice în proporții extraordinare, din ziua în care se dovedi că metoda slujea mai bine decât orice, la vindecarea boalelor.

Intr'o localitate de pe țărmul mării Caspice, ivindu-se paralizia infantilă, una dintre puținele boale al căror leac nu fusese găsit, comisia de medici hotără să încerce adormirea, pe timpul duratei boalei, a câtorva pacienți. Rezultatele fură uimitoare: conform prevederilor teoretice, microbul dispăru în timpul somnului, și readuși la viață activă, copiii erau sănătoși.

După această nouă descoperire a efectelor suspendării vieții, foarte mulți preferau acest mod de vindecare a boalelor, metodelor vechi, nu totdeauna sigure și uneori dureroase.

„Institutele de amânare a vieței" deși se clădiau într'una deveniau neîncăpătoare. Peste douăzeci la sută din populația Pan-Europei, cam tot atâta din cea a Americei de Nord destui de mulți din celelalte continente dormiau în aceste institute.

Consiliul Federal chibzuia mult înainte de-a lua orce măsură de restrângere a libertății individuale. Cu toate acestea el se văzu nevoit să pună oarecare stavilă abuzului care se făcea cu suspendarea vieții. Progresul omenirii cerea aceasta. „Căci — spunea raportul consiliului — dacă omenirea era scăpată de preocupările materiale, care determinaseră Marele Răsboi, dacă astăzi traiul comod nu este o problemă, fiecare are însă datoria să contribuie la propășirea științei și a civilizației, și sustragerea dela această datorie nu se poate îngădui".

* * *

Svante Perenius asista ca spectator pasiv la toată mișcarea din jurul său. Incercase la început să aibe un rol în organizarea „Institutelor de amânare a vieții". Dotat însă cu suficient spirit autocritic își dădu repede seama că în timpul celor aproape 100 de ani câți îl despărțiau de semenii săi, se schimbaseră multe, că mentalitatea lui nu se potrivia cu a celor de azi, că e un înapoiat. Se retrase deci și începu cu multă energie să studieze progresele realizate de știință

Erau uimitoare pentru un veac. In special noua invenție a lui Sin Tang întrecea puterile sale de concepție. Perfecționată mereu, de nenumărații oameni de știință ai epocei, bazându-se pe teoreme matematice necunoscute savantului de odinioară, dela Stokholm, această invenție îl chinuia, nu numai pentrucă n'o putea pătrunde, dar și dintr'un sentiment nemărturisit de gelozie. Sin-Tang făcuse mai mult decât Svante Perenius. Sin-Tang reușise să smulgă și secretul invenției profesorului dela Stockholm și totodată Svante Perenius lui Sin-Tang îi datora redeșteptarea lui.

NIMICIREA TIMPULUI

Existau și mai demult aparate care puteau prinde unde electromagnetice — dar numai dintre acestea — și emise puțin timp în urmă. De jur împrejurul pământului, însă, în aerul și eterul ce ne conjoară, există nenumărate feluri de vibrațiuni care produc încă și mai multe feluri de unde. Știința le-a împărțit mai întâi în două categorii mari; unde care se propagă cu ajutorul particulelor materiale aer, apă, lemn, fer — (undele sunetului sunt cele mai importante din această categorie) — și unde care se propagă prin eter, acel fluid immaterial, care umple întreg universul. Undele de căldură, de lumină, de electricitate, se propagă astfel.

Aparatul lui Sin-Tang avea putința să prindă orice fel de undă care se găsia în eter, chiar dacă fusese produsă cu veacuri înainte. Sin-Tang transforma undele luminoase — căci acestea prezentau maximul de interes — în unde electromagnetice și cu ajutorul unui alt aparat refăcea imagini, din ele. Imaginile puteau fi proectate apoi, pe un ecran.

Invenția era cu adevărat extraordinară Se puteau prezenta în fața contemporanilor toate scenele petrecute zeci de ani în urmă. Războiul cel mare, cu toate episoadele sale, se desfășurase în toată grozăvia sa, pe dinaintea pan-europenilor, cuprinși de spaimă. Crimele și faptele rele deveniau imposibile, căci aparatul lui Sin-Tang le prezenta imediat în fața ochilor, celor interesați, și răufăcătorii puteau fi descoperiți.

Intregul sistem de educație avea să fie schimbat. Nu mai erau de nici-o trebuință nici cărțile, nici profesorii, nici cinematograful, acest înregistrator grosolan. Fiecare putea să-și aducă când voia în fața ochilor orce autor, orce om de știință, să-i urmărească argumentația logică și experiența. Deasemenea istoria și geografia, botanica și zoologia, se putea studia pe teren, la locul

întâmplării fără ca elevul să se deplaseze.

Dacă şi până aci oamenii puteau urmări evenimentele zilnice, prin telecinematograf se mai tipăriau totuş ziare, pentru informarea publicului despre faptele neînregistrate în aparatele de transmisie speciale şi pentru păstrarea unei cronici a timpului. Aparatul lui Sin Tang făcea însă cu totul zădarnice gazetele. Nimic nu mai putea rămânea taină, pentru nimeni.

Invenţia profesorului japonez avea să aducă desigur, şi alte surprize. Perspective largi se deschideau omenirii.Foarte curând trebuia să fie posibil să se adune energia perdută, în spaţiul înconjurător, energia care se transforma în vibraţiuni de diferite feluri spre a o preface în forţă motrică. Deocamdată însă Sin-Tang isbutise să prefacă în actualitate. evenimente petrecute cu mult în urmă. Cum timpul este legat de succesiunea întâmplărilor, distrugând această succesiune se dăduse însuş timpului o lovitură de moarte.

Filosofii vremei făceau consideraţiuni ştiinţifice din cele mai îndrăsneţe, pe baza descoperirei ilustrului japonez.

* * *

Intr'a 6-a zi din decada 9-a, după trecerea a aproape un an de când fusese readus la viaţă activă, Svante Perenius prezenta consiliului Federal o cerere.

Dată fiind situaţia lui excepţională în lume, savantul de odinioară cerea să i se îngăduie — împotriva reglementării recente a suspendării vieţei — ca dânsul să fie adormit pentru un mileniu.

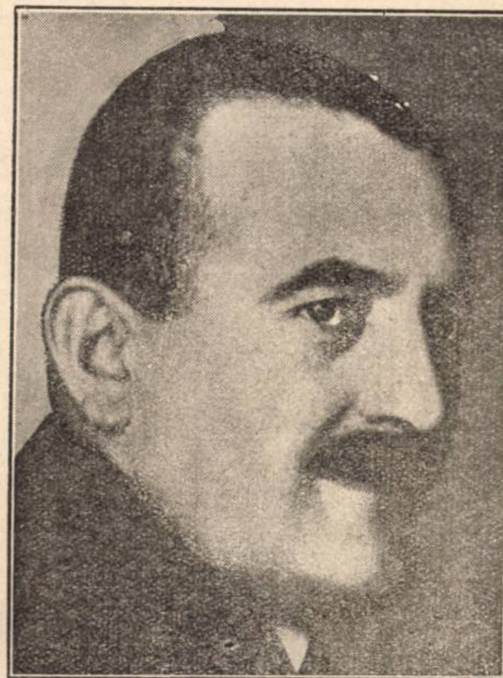
Rămas străin şi înstrăinat, Svante Perenius lămuria, cu un sentimentalism, pe care nu-l înţelegeau pan-europenii, că pe dânsul nu-l mai atrage nimic în viaţă, că singură curiozitatea de-a şti cum se va înfăţişa omenirea peste o mie de ani îl mai stăpâneşte şi în consecinţă cere să i se admită suspendarea vieţei pe răstimp extrem de lung.

Consiliul Federal în mod excepţional a admis cererea lui Svante Perenius şi în ziua treia din decada zecea, aparatele de telecinematograf puteau arăta cum, într'o sală specială, pe un pat de marmoră, cel care cu un an mai înainte fusese readus la viaţă, dupăce dormise un veac, era cufundat iară în somnul adânc al cheltuielii minime de energie — spre a fi redeşteptat deabia peste o mie de ani, de oameni cari se vor naşte în veacurile viitoare.

* * *

Citiţi continuarea acestei povestiri în numărul viitor. Urmărind nuvela ,cititorii vor putea participa la un foarte interesant concurs literar, de imaginaţie.

Atentatul din Skupcina jugoslavă

La sfârşitul lunei trecute în sala de şedinţe a Skupcinei, la Belgrad, s'a petrecut o dramă sângeroasă, cum nu s'a mai pomenit până azi. După o serie de şedinţe tot mai furtunoase, care au mărit tensiunea ce există între partidul radical dela guvern şi partidul democrat al ţărăniştilor, uniţi, deputatul muntenegrean Punico Racici a ajuns să tragă focuri de revolver asupra adversarilor săi politici. Deputaţii din partidul lui Radici: Djura Bacaricek, şi Pavle Radici au fost ucişi de gloanţe şi patru alţi deputaţi anume: Stefan Radici, Grandja, Jelosic şi Perner, s'au ales cu răni grave.

Ilustraţia noastră înfăţişează pe atentator: deputatul muntenegrean Punico Racici.

Trupul neînsufletit al deputatului din partidul ţărănesc croat, Paul Radici.

Ştefan Radici, care după cum se ştie a fost grav rănit, a părăsit spitalul, plecând la Zagreb.

La invitaţia regelui Alexandru de a forma guvernul, Radici a refuzat, cerând suveranului dizolvarea Parlamentului şi alegeri libere.

Congresul internaţional filatelic din Viena

In ziua de 5 Iulie s'a deschis la Viena un congres internaţional filatelic (al colecţionarilor de mărci postale) sub preşidenţia cunoscutului şi multilateralului artist locot.-col. D. Hesshaimer. Ilustraţia noastră reprezintă dela stânga la dreapta: placheta de bronz care s'a împărţit membrilor; preşedintele uniunei filatelice, Hesshaimer. Stampilele întrebuinţate, numai în zilele congresului, de către poşta vieneză. Una dintre ele, pentru prima dată în istoria Austriei are o inscripţie în limba franceză: o carte postală cu timbrul special pentru zilele congresului.

Cele patruzeci și una de concurente la întrecerea

International Pageant of Pulchitude *din Galveston (Texas) va face celebră această plajă însorită a Statelor Unite, necunoscută până azi. Pentru a doua oară națiunile europene au fost invitate să-și trimită campioanele de frumusețe femenină spre a se lua la întrecere cu cele mai perfecte specime de* American Girl. *Dăm aci galeria concurentelor fotografice în costum de baie. Printre ele se găsește și miss New-York din 1927 (cea care ține drapelul înstelat) care a obținut titlul de* „miss Univers”.

Cele 8 *candidate care au fost premiate anul acesta sunt următoarele :1. Miss Chicago; 2. Miss Franța; 3. Miss Italy; 4. Miss Colorado; 5. Miss Tulsa; Miss Luxenburg; 7. Miss San Antonio;* 8. *Miss Canada.*

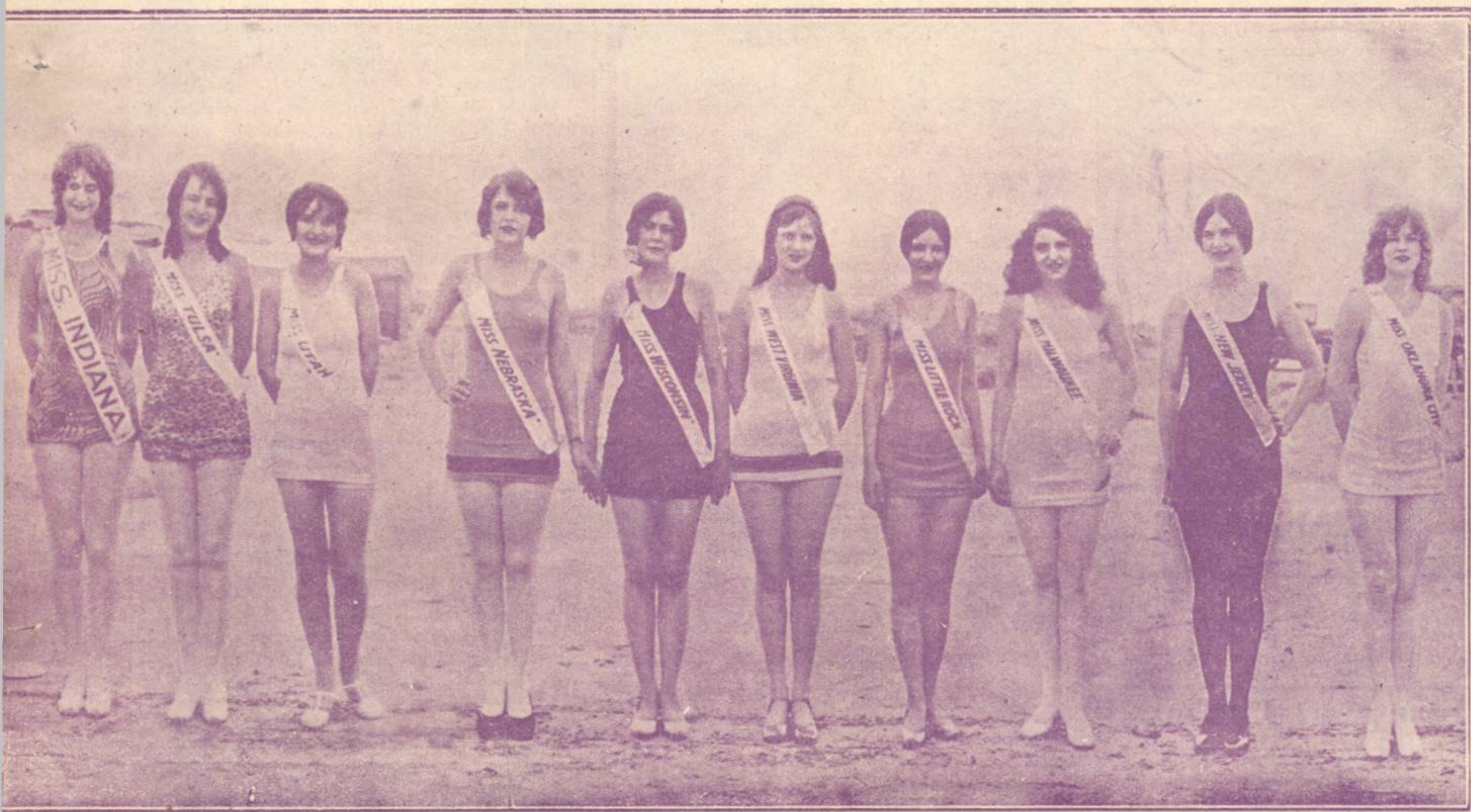
Miss România n'a fost premiată, pentru motivul foarte puternic că... n'a existat.

Avem temei să nădăjduim că la anul v[a] fi altminteri. Țara noastră numără destul[e] frumuseți femenine spre a nu ne fi rușin[e] să ne luăm la întrecere cu celelalte state. Revista „Realitatea Ilustrată” intenționează s[ă] aleagă pe cea mai frumoasă femee car[e] să plece în 1929 la Galveston.

E curios ca americanii au tendința de-a ține seama de numărul electorilor pe care îi reprezintă fiecare concurentă. Astfel eu-

nternaţională de frumuseţe din Galveston în 1928

ropenele admirând în special pe Miss Colorado li s'a răspuns de comisia americană:

— Da, dar nu e cu putinţă s'o alegem prima. Reprezintă un stat prea mic.

Miss Ella Van Hueson, aleasa din anul acesta este o arhimilionară (în dolari bineînţeles!) şi astfel a putut refuza cei 2000 dolari (300.000 lei) oferiţi ca premiu. Miss Franţa, nu atât de bogată, a primit cei 1000 dolari, premiul al doilea ca şi Miss Italy pe cei 500 al treilea premiu.

Impreună cu drăgălaşa Miss Luxenburg, clasificată a şasea, Europa a luat trei premii din opt, deşi străinele n'au venit în America decât în proporţia de una la trei.

Se pare că d. Maurice de Waleffe, *ziaristul care a organizat, cel dintâi după războiu acest soiu de concursuri de frumuseţe, nu e mulţumit nici cu acest succes al bătrânei Europe şi dânsul intenţionează sa convoace în iarna aceasta la „Le Journal" din Paris, pe cea mai frumoasă femee din fiecare ţară a continentului nostru, spre a alege aci pe* „Miss Univers" *care să poat ăînfrunta orce* „Miss Univers" *americană, în faţa unui juriu cu adevărat internaţional.*

Cea mai frumoasă femee din Europa la întrecere cu cea mai frumoasă femee din America! Intâlnirea va fi senzaţională.

Femina

Păţania unui Don Juan

Un tânăr american, fiul unui fabricant de flori artificiale întreţinuse relaţiuni de dragoste cu diferite lucrătoare din fabrica tatălui său. După ce le părăsise, fetele înşelate căutară să se răzbune.

Acum câtva timp tânărul Douglas primi o scrisoare prin care o fată, care până atunci refuzase mereu toate propunerile lui de dragoste, îl invită la un rendez-vous galant, în casa ei.

Nebun de bucurie de a'şi vedea năzuinţa împlinită, tânărul se înfiinţă în locuinţa iubitei. Dar nu apucă bine să intre în casă, când fu înconjurat de fostele sale logodnice. Fetele îl târără într'o cameră şi-l legară de mâini şi de picioare. Douglas credea, că i-a bătut ceasul din urmă, dar fetele înşelate născociseră altă răzbunare, nu moartea necredinciosului amorez.

Una din fete, o desenatoare talentată îi tatuă pe ambii obraji, încrestându-i, cu o torţă aprinsă câte o inimă. Abea după ce tuşul chinezesc intrase bine în rană şi nu mai putea fi spălat, fetele dădură drumul nenorocitului Don Juan.

Acesta nu se mai putu arăta în lume cu „podoabele" obrazului, şi plecă la New-York spre a consulta un specialist.

Dar pare-se, că fata a lucrat bine, şi că va fi greu, ca inimile tatuate cu atâta măestrie, să dispară din chipul junelui amorez.

Poliţia femenină engleză

Ce nu ştie ori-ce gospodină

Cum să ne ferim de molii

Cea mai bună pază împotriva moliilor, care fac atâtea stricăciuni o constitue ziarele. Nu că moliile ar avea o fobie împotriva gazetarilor, sau că unele ştiri abracadabrante ar avea o înrâurire tragică asupra vieţii micilor sburătoare. Dar mirosul de tipar le e nesuferit. Cu cât gazetele sunt mai proaspete, cu atât efectul lor e mai puternic. O condiţie esenţială e, să nu pătrundă aerul. Facem deci nişte saci mari din gazete, lipindu-le unele de altele în care punem haina ce vrem s'o ferim de molii, bine înţeles după ce-am periat-o şi scuturat-o cu grijă. Lipim apoi sacul şi-l păstrăm în dulap, până la iarnă.

Rochii de hârtie

La Paris se pregăteşte o revoluţie a modei. Acum câteva zile s'a ţinut în capitala Franţei o consfătuire a croitorilor de damă, francezi, englezi, germani, în care s'a discutat chestiunea, dacă se poate confecţiona din hârtie, material de rochii elegant şi trainic. S'au arătat modele din mătase de hârtie (nu hârtie de mătase, foiţă) care-au fascinat participanţii consfătuirei prin supleţea şi frumuseţea lor. Noul material are un luciu fin, care nu piere nici la purtat. O toaletă de iarnă, confecţionată din hârtie cântăreşte jumătate kilogram, pe când un costum de iarnă de stofă cântăreşte 2 kgr. Apoi rochiile de hârtie ţin şi mult mai cald, hârtia fiind un prost conducător de căldură.

Pentru toalete de seară s'au creiat desenuri adorabile, pictate cu mâna. Rochia de hârtie nu se şifonează de fel şi costă o treime din preţurile rochiilor actuale.

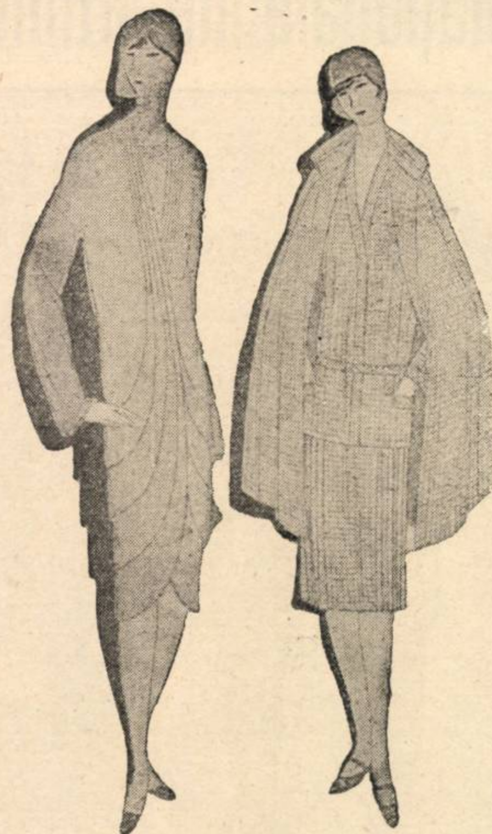
Au un singur desavantaj: Sunt foarte lesne inflamabile, pentrucă materialul acesta se numeşte în termeni technici.... nitroceluloză, fiind identic cu fulmicotonul, rudă bună cu pulberea fără fum. E probabil însă că se vor găsi chimişti, cari să remedieze aceste necazuri.

Decolteul feminin şi vechile legi germane

Germanii vechi aveau o foarte ciudată lege. Iată de pildă un capitol, cu care nu ştiu cum s'ar împăca şi legile timpuri lor noastre şi frumoasele fiice ale Germaniei de azi.

„Dacă se descoperă capul unei femei, se va plăti o amendă de şase sali; tot atât pentru desvelirea gambei până la genunchi, iar dela genunchi încolo... „se pare, — adaugă d. de Montesquieu, că legea măsura atentatele făcute împotriva pudoarii femeilor, cum se măsoară o figură de geometrie; ea nu pedepsea însă deloc crima închipuirii, ci numai pe aceia..... a ochilor".

Mantouri de seară şi voiaj

Moda mantourilor de vară e foarte răspândită, îndeosebi la staţiunile de băi. Se fac mantouri pentru plimbare, pentru rochiile ce purtăm seara cum şi mantouri de voiaj. Acestea din urmă, sunt indispensabile. Tot aşa de moderne sunt capele, care însoţesc costumul de călătorie.

Pentru plimbare, automobil, vizite, ceaiuri, mantoul de crepe, crepella, e cel mai modern.

Linia lui înfăşurătoare e destinată să subţieze silueta.

Aceste mantouri elegante au drept garnitură, bieuri ,volanuri „en forme" care prin faptul că sunt foarte plat croite, nu îngroaşe linia.

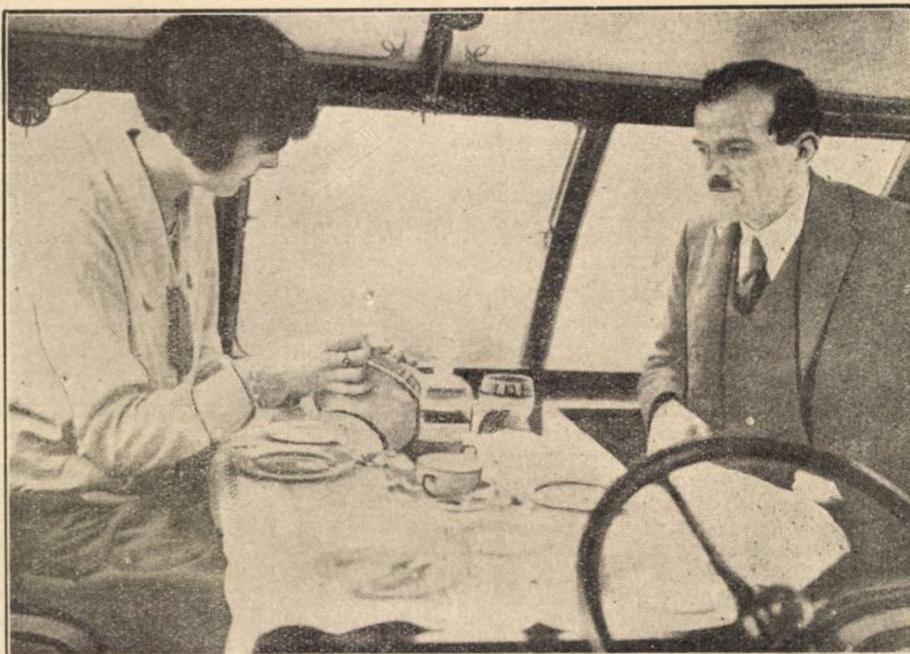
Modelul ce dăm e de crêpe de mătase verde reseda, de o croială cu totul elegantă. Are la rând patru volane „en forme" care se termină subţiindu-se spre gât al cărui guler îl înlocueşte.

Mâneca puţin largă în jos.

Costumul de voiaj e compus din jachetă şi foi plisate în părţi, din stofă ecosez.

O capă cu reveruri croită cu gust din aceeaş stofă complectează graţiosul ansamblu.

LAURA

Modă nouă: **Ceaiul dela ora cinci servit în automobil.**

De patru ori gemeni în aceiaşi familie

Doamna George L. Wittig, din Baltimore (America) era considerată că deţine recordul naşterilor de gemeni, când nu de mult a dat naştere unei quadrupe — 3 fetiţe şi 1 băiat—care dintr'o dată au urcat numărul familiei la 16. Naşterea acestor quadrupi a întunecat pentru un moment celebritatea quadruplului celor 4 surori, ale familiei Keyes din Hollis (Aklahoma), despre care revista noastră a relatat nu de mult. Erau cele patru surori renumite: Roberia, Mona, Mary şi Leota.

Iată că acum o nouă pretendentă se iveşte, spre a stabili un raport de fecunditate: este doamna J. H. Balton, din Omaha Nebrasca. Doamna Dalton n'are quadrupli, dar probabil că este unica mamă care are 4 perechi de gemeni, în afară de alţi 8 copii.

Ilustraţia noastră reprezintă pe cele patru perechi de gemeni, fotografiaţi în casa lor din Omaha, (Nebraska).

Singura marcă postală cu Bubikopf

Mărcile pe care foarte mulţi filatelişti le păstrează, nu au valoare numai prin faptul că sunt eventual rare şi astfel sunt preţuite în comerţ, dar şi prin aceea că imaginile pe care le înfăţişează alcătuesc o istorie a civilizaţiei şi culturei popoarelor. Ilustraţia noastră reprezintă prima marcă postală din lume care poartă drept efigie un cap de femee tunsă a la garçone. Este noua marcă de 35 centi a statului Salvador din America Centrală.

Un invalid face înconjurul lumii

Invalidul de război francez, din legaţiunea străină, Edmond Caradec (piciorul stâng e din lemn) face, împreună cu cei doi câini ai săi, o călătorie în jurul pământului. Cele de trebuinţă existenţei şi le câştigă, vânzând fotografii. Vrea să termine călătoria în 13 ani străbătând 105.000 km. pe jos şi 63.000 km. cu vaporul peste ocean. Caradec a plecat din Viena spre Budapesta şi vrea să parcurgă distanţa aceasta în zece zile.

Legislatorul Dracon

Intr'o zi Dracon fu întrebat, dece ordonase pedeapsa capitală, pentru orce infracţiune împotriva legilor.

— „Fiindcă — răspunse el —, cele mai mici mi-au părut demne de moarte, iar pentru cele mari, nu am găsit altă pedeapsă".

Moartea sa a fost glorioasă, cu toate că foarte stranie. Ca fost legislator al Atenei, era într'o zi aclamat de popor, pentru legile înţelepte, ce le stabilise. Pe atunci era obiceiul să-ţi arăţi stima prin aruncarea de robe şi bonete de avocaţi. Asupra lui Dracon se aruncară atât de multe, încât muri înăbuşit sub cantitatea lor!

Dreptate regească

Canut, un rege al Danemarcii, omorându-şi un soldat, în timpul unei beţii, se scobori de pe tron şi ceru să fie judecat ca orce alt muritor, deoarece violase legile, pe cari le instituise el singur.

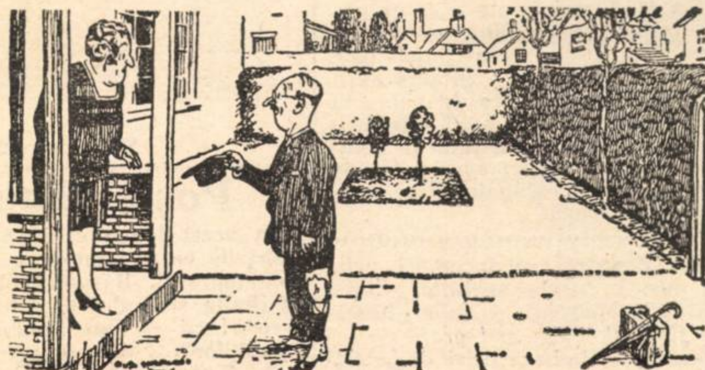
Cum nimeni nu îndrăznea să rostească o pedeapsă, împotriva regelui, Canut se condamnă el însuşi să plătiască de patru ori taxa, reglementată, pentru omucidere.

Cum se distrează englezii

Curse cu patru picioare: un exerciţiu bizar, care distrează mult pe englezi

Politeţă extremă

„V'aş fi foarte recunoscător, amabilă d-nă, dacă aţi voi să-mi spuneţi care e numele drăgălaşului dv. căţeluş. Aş vrea să-l chem înapoi din drum, pentru că a luat cu dânsul jumătate din pantalonul meu".
LONDON OPINION

Rubrica Cinematografică

SUB CONDUCEREA D-LUI VALENTIN PODEANU

Figurile Ecranului

Clara Bow

E inutil să-i facem portretul. Ați putut-o admira în voe pe coperta revistei noastre, numărul trecut. Cuvintele ar atenua farmecul acestei femei. Ceeace putem face e a completa clișeul printr'o scurtă biografie, care va arăta cum această interesantă artistă a ajuns, în scurt timp, vedetă a ecranului american.

S'a născut la New-York, în cartierul denumit Brooklyn, acum 23 de ani, la sfârșitul lunei Iulie, mai precis în ziua de 29. A debutat în film în 1923, grație unui concurs de fotogenie, organizat de o micuță revistă americană, pe vremea când era încă elevă la o școală superioară. Remarcată imediat, fu angajată de Paramount, după ce jucase mai multe filme pentru Fox.

A interpretat la această casă o mulțime de filme dintre cari cele mai însemnate sunt ultimele: „The Runaway", „Matrap", „Kid Boots" și „??ings". Acesta din urmă, care n'a fost reprezentat încă la noi, face parte din marie realizări americane și e comparat cu „Ben-Hur" și „The King of Kings".

Clara Bow, ca și cealaltă concurentă a ei, Bébé Daniels, e clasificată printre artistele sportive ale lui Paramount și interpretează numai comedii dramatice și sentimentale, cum a fost filmul care l-am văzut acum două săptămâni la un cinematograf din Calea Victoriei, „Divort cu bucluc" în care juca alături de Billie Dove, Eddie Cantor și Lawrance Gray.

Ecouri cinematografice

LA BERLIN regisorul italian **Gennaro** Righelli a terminat realizarea noului film **5 zile de teroare.** Vedetă este italianca Maria Iacobini, care va juca alături de Gabriel Gabrio — francez, Nathalie Lissenko— rusoaică, Angelo Ferrari — italian și Anton Pointner, Harry Hardt și Fritz Albert — germani. Filmul e făcut de Lothar Starkfilm, în comptul lui „Deutsche Lichtspiel Syndicat".

REGII ȘI CINEMATOGRAFUL. După cum se comunică din Madrid, Alphons al XIII și-a transformat teatrul său particular în cinema. Primul film reprezentat în acest nou cinema va fi francez.

BERNARD GOETZKE marele tragedian american se găsește actualmente la Moscova fiind angajat de Maxenabpom pentru a deține rolul principal din **Salamandra,** noul film ce-l realizează rușii. Un banchet a fost dat în onoarea oaspetelui.

LUCE, CEA MAI importantă casă de producție italiană e în completă reorganizare. Pentru a-și putea plasa filmele sale, care rivalizează cu orice alt produs european sau american, „Luce" a încheiat un contract cu marea firmă germană **Ufa**, prin care aceasta se angajează a trimite în Italia tehnicieni, regisori și artiști spre a împărtăși metodele sale și a exploata filmele italiene, în lumea întreagă.

După multe strădănii, și încercări neisbutite, s'au pus, în urma apelului „Clipei Cinematografice", Miercuri 4 Iulie, bazele *Sindicatului ziariștilor cinematografi.*

Noua organizație, similară celei din străinătate, are scopul de a întruni sub egida sa pe toți scriitorii, cari și-au închinat pana artei mute.

Fericire tânără

Noua pereche Harry Liedtke și dr. Christa Terdy.

Poșta Cinefililor

In acest loc vom răspunde la toate întrebările ce ni sunt puse în legătură cu cinematograful. Răspunsurile se vor publica în limita spațiului disponibil. Rugăm ca pe scrisori să se menționeze: pentru „Poșta Cinefililor".

R. Veneri-Sibiu. — 1) Toți au fost artiști de teatru. 2) Iată adresele: Lia Mara Berlin W, Charlottenburg, Pommern Alee 1; Liane Haid, Berlin Duisburgerstrasse 15; Olga Tschechova, Berlin, Halensee, Paulsbornerstrasse 87; Lilian Harvey, Berlin, Dusseldorferstrasse 47 și Vivian Gibson, Berlin, Babelsbergerstrasse 18.

Grigorică Burdea. — 1. Lia Mara împlinește la 1 August 31 de ani. 2. Nici n'am auzit ca cei doi artiști să fie în luptă, pentru un asemenea lucru fără nici o importanță, față de talentul lor. Astfel că nu putem da un pronostic.

Serge Styrankevitch. — 1. Liane Haid, Berlin, Duisburgerstrasse, 15, bei Seidenspinner. 2. Nu cunoaștem un asemenea manual și nici nu cred să existe.

UN NOU CONCURS DE PREMII
„Unde vă petreceţi concediul de vară?"
5000 lei premii

In vacanţă, în timpul concediului de vară, plecaţi de bună seamă în vreo staţiune balneară sau climaterică. Dacă localitatea e la noi în ţară, trimiteţi-ne o fotografie, însoţită de câteva rânduri indicând localitatea, ziua când a fost făcută şi numele celor cuprinşi într'însa. Această fotografie se va publica în „Realitatea Ilustrată", dacă îndeplineşte condiţiunea de a fi o fotografie vie, aşa cum e cea de pe coperta noastră sau cea din stânga acestei pagine. Să nu fie însă un grup anume făcut, în care poza e forţată. Nimic silit!

Pentru fotografia cea mai reuşită din acest punct de vedere, acordăm un premiu de 1500 lei, un al doilea premiu e de 1000 lei, al treilea de 500 şi alte 10 premii a câte 200 lei.

Redacţia îşi rezervă dreptul de a publica şi din fotografiile nepremiate.

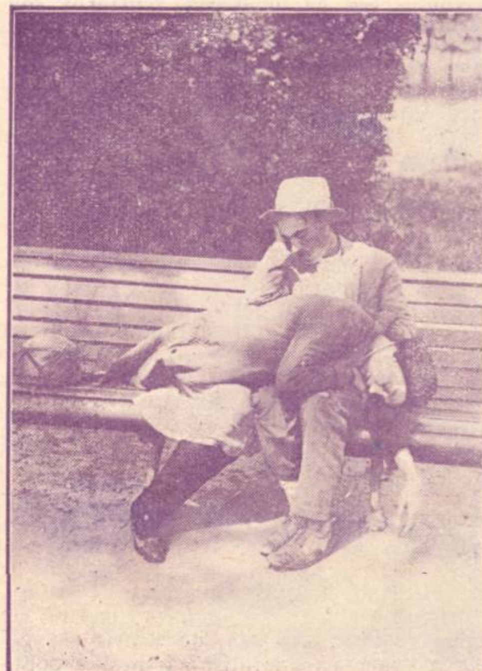
Plicurile se vor trimite pe adresa redacţiei „Realitatea Ilustrată", cu menţiunea „pentru concursul de vilegiatură". Termenul ultim al concursului 1 Septembrie 1928.

Cum nu trebue să fie o fotografie la concurs

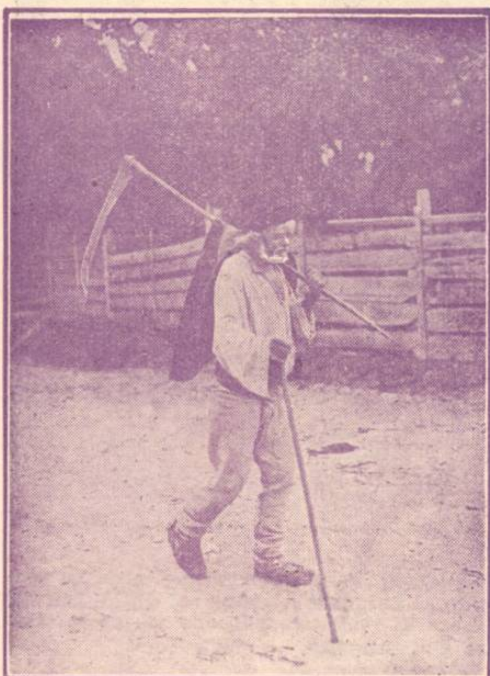

Căldurile

Scenă de după amiază, în Parcul Carol

Cosaşul

In nici o ţară din lume ţăranii nu muncesc atât, până la adânci bătrâneţe, ca la noi. Ilustraţia noastră înfăţişează un cosaş de 80 de ani, care în zorii zilei o porneşte la lucru.

Alexandru cel Mare şi piraţii

Un hoţ de mare fiind prins, fu dus în faţa lui Alexandru Macedon. Intrebat de acesta cum de îndrăznia să-şi continue meseria de pirat, fără să-i fie teamă de legile ţării, corsarul răspunse:

— „Fiindcă fac hoţii cu un singur vas mic, sunt numit tâlhar. Tu care faci acelaş lucru, cu un număr mare de vase, eşti rege".

Se spune, că acest răspuns îndrăzneţ plăcu marelui cuceritor antic, care îl lăsă în libertate.

Concursul „Adeverului Literar"

Juriul instituit pentru cercetarea lucrărilor supuse concursului, pe care l-a organizat „Adevărul Literar", s'a întrunit în ziua de 25 Iunie 1928 şi, după examinarea tuturor manuscriselor, a încheiat următorul „proces-verbal":

„Subsemnaţii întrunindu-se astăzi 25 Iunie 1928 în redacţia „Adevărului Literar", am procedat la citirea tuturor lucrărilor trimise de către elevii diferitelor şcoli din ţară, în vederea premiilor anunţate.

„Din aceste lucrări am ales următoarele trei:

1) „Domnul inspector" a elevului V. C. Moşinschi, clasa VIII, liceul „Roman-Vodă" din Roman; 2) „O zi ca altele" a elevei Ofelia Georgescu, cl. VII liceul „Regina Elisabeta" din Craiova; 3) „I. Al. Brătescu-Voineşti" a elevului Mircea G. Brătucu, clasa VIII, liceul „Mircea cel Bătrân" din Constanţa, — cărora am hotărît a le da premiile de 5000, 3000 şi 2000 lei.

(ss) Eugen Botez (Jean Bart), Paul Zarifopol, Constantin Botez şi M. Sevastos.

Lucrările premiate vor fi publicate pe rând în „Adevărul Literar".

Semne prevestitoare, talismane

Despre presimţiri, viziuni, preziceri

de PAUL B. MARIAN

Azi suntem lămuriţi asupra artei de a lămuri visurile. Ţinând socoteală de visuri, fiecare din noi poate să controleze tâlmăcirea lor, căutând astfel lămuriri sau sfaturi, pe care nu le găsim în noi înşine.

Adeseori, dintr'o intenţie lăudabilă, invizibilul întrebuinţează visurile, ca să ne susţie slăbiciunea sau să încurajeze sforţările sau hotărârile noastre.

De aceea, de multe ori visurile ne previn asupra unei hotărâri ce trebuie s'o luăm, asupra unui pericol ce ne ameninţă, şi viziunea faptelor e uneori atât de limpede, încât ne face să scoatem şi un folos practic, dându-ne astfel un sfat asupra ceace ne poate fi folositor, întreprinderile în cari putem să izbutim ş. a.

* * *

Cred că e foarte bine să recurgem la tălmăcirea visurilor, căci această ştiinţă ne poate aduce servicii însemnate. Nu trebuie însă ca dorinţa de a fi sfătuit, călăuzit de visuri, să se transforme într'o necesitate bolnăvicioasă, să fie prea deseori repetată, şi curiozitatea şi grija intereselor noastre materiale să ocupe locul de căpetenie. Când lucrul acesta devine obicei, el desfiinţează iniţiativa şi hotărârea liberă şi inteligentă.

* * *

O lămurire asupra chipului de tălmăcire a visurilor va fi, sper o învăţătură folositoare. Cei vechi aveau două categorii de vise: *visul propriu zis*, în greceşte „onar", de origină psihică; *închipuirea*, „repar", de origine psihică. Această deosebire se găseşte la Omer, care înfăţişează tradiţia populară, tot aşa şi la Hippocrat, care este reprezentantul tradiţiei ştiinţifice.

Invăţaţii moderni adoptă ca teză generală că „*visul* ar fi rezultatul mecanic al organismului, *închipuirea*, un produs de vedere limpede şi de ghicire; unul iluzoriu, celălalt adevărat". Dar uneori e greu să stabileşti graniţa între cele două fenomene. Visul obişnuit pare că se datoreşte unei automatice vibraţiuni cerebrale, cari continuă să se producă în timpul somnului, când sufletul este absent. Visurile acestea sunt adeseori absurde dar chiar această absurditate dovedeşte că sufletul este liberat din corpul fizic şi nu-i mai regulează funcţiunile. Visurile, sub forma lor atât de variată, n'au decât o singură cauză: emanciparea sufletului.

* * *

Clasarea generală a visurilor se poate face astfel: visul *obişnuit*, cerebral, o simplă repercusiune a dispoziţiilor noastre psihice sau a preocupărilor morale. In general suferinţele, în special, unele boli, pot spori tăria acestor visuri.

Apoi, *visurile profunde* sau *visurile eterice*, în cari spiritul se liberează de materie şi străbate suprafaţa pământului şi nemărginitul; el îşi poate găsi acolo călăuzele, fiinţe iubite, părinţii sau prietenii săi. Intre suflete se stabileşte atunci un schimb de gânduri, de aci nasc intuiţiile, presimţirile, care înrâuresc mai mult chiar decum ne-o închipuim noi asupra directivelor vieţii noastre; de aici vine proverbul: „Noaptea aduce sfaturi bune".

* * *

Inchipuirile sunt deseori *contemplative* şi *alegorice; închipuirea contemplativă* pare că se realizează aşa cum a fost transcrisă creerului nostru. *Inchipuirea alegorică* sau *semnificativă* nu se realizează aproape niciodată aşa cum a conceput-o spiritul; ea ni se transmite nouă sub o formă enigmatică, după o întârziere mai mult sau mai puţin lungă: Zile, luni, ani chiar. Creerul, foarte impregnat, îşi aminteşte întotdeauna de această închipuire, în momentul în care realizarea i se impune.

Se constată că cei sfioşi au mai multe visuri. Dimpotrivă persoanele hotărâte, au în general, mai puţine. Persoanele cumpătate cu o judecată serioasă, minte statornică, au închipuiri susceptibile de o tălmăcire bună; visurile lor îi înştiinţează asupra hotărârii de luat, asupra unei primejdii de evitat şi viziunea faptelor poate fi atât de limpede, încât poată să tragă şi un folos simţitor.

* * *

In rezumat, închipuirile ni se înfăţişează sub şease forme diferite: 1) *închipuirea*; 2) *viziunea; 3) prezicerea; 4) visul; 5) apariţia;* 6) *coşmarul.*

Inchipuirea ne este trimeasă de natură spre a ne desvălui, în timpul somnului un adevăr folositor ce ni se arată sub aparenţe trainice, sau sub oarecare figuri; ne rămâne nouă să descoperim adevăratul înţeles alegoric.

Viziunea este un fenomen care se manifestă prin faptul că, atunci când suntem treji, revedem lucrurile sau figurile, cari au fost văzute în timpul somnului.

Prezicerea este o înştiinţare directă, care purcede din natură, dar transmisă printr'un glas omenesc, pe care o auzim sau credem că o auzim în timpul somnului.

Visurile există când, impresiunile pe cari le suferim în timpul zilei, sunt atât de puternice, încât rămân întipărite în noi.

Creerul, care rămâne treaz, stând de pază, visează noaptea ce a gândit ziua, şi mai ales, ceeace l-a putut preocupa mai mult.

Apariţia este o manifestaţie care ne arată sub o formă alegorică şi cu scopul de a ne fi folositoare, persoane moarte sau cari trăesc, persoane absente, cari au o legătură oarecare cu inima noastră, sau sunt legate de noi prin fapte cari ne interesează.

Coşmarul este o nelinişte grozavă, care ne frământă corpul şi creerul, ce sunt ca sfâşiate de fenomenele ce le chinuesc. Starea aceasta are de obicei o cauză fizică: o mistuire grea sau pur şi simplu o poziţie proastă a corpului.

De pildă, culcatul pe spate provoacă la multe persoane un coşmar dureros. O conştiinţă chinuită de remuşcări, după o faptă rea sau o crimă poate provoca deasemenea coşmaruri îngrozitoare.

Voiu cita acuma câteva pilde, relative la închipuiri.

Nu ne vom întoarce până la Tobie care, fiind orb, avu viziunea unui înger, care-l înştiinţă că Dumnezeu îl va vindeca cu ajutorul fiului său, ceeace se şi întâmplă de fapt. Dar vom aminti povestea lui Septimiu Sever care visă că vede căzând de pe cal pe împăratul Pertinax. Acesta muria în clipa aceea şi Sever se suia îndată pe calul care venise la el! Lucrurile se petrecură cu adevărat în felul acesta, căci Septimiu Sever fu ales împărat, în locul lui Pertinax.

In 1668, Ludovic al XIV-lea se lupta în vis cu un leu enorm, pe care-l doborî. Puţin timp după aceea, cuceri, în două luni, provincia Franche-Comté.

Richard Inimă-de-Leu văzu în vis un câine, care se bătea cu alt câine, în timpul nopţii şi făclia, pe care o ţinea el, se stinse şi dânsul se pomeni în beznă. Inştiinţarea aceasta precedă cu 15 zile întâmpinarea lui de către Leopold, ducele Austriei, care-l predete împăratului Germaniei, Henri VI, numit cel Crud. Richard fu doi ani prizonierul lui.

De aceea, căutaţi totdeauna să vă tălmăciţi visurile, în forma lor alegorică, în imaginea reprezentată.

Cum arată unul care străbate în goană America după 14 zile de fugă

Studentul Petre Govuzzi, un tânăr în vârstă de 22 ani, care a ajuns cel dintâi din 249 concurenţi, în extraordinara cursă de alergare Los Angeles, — New-York.

PAGINA SPORTIVĂ

Săptămâna sportivă

Eveniment însemnat în cercurile bucureştene. Asociaţia roş-albastră din Capitală, anatemizată de urgia unor foruri ce vor să denote energie, dar în care rivalizează cu eroul lui Cervantes, şi-a redeschis porţile. Faptul se petrece pe o ploae abundentă, care departe de a deplânge reapariţia pe arenă a culorilor juventiste profetizează rod bogat. Proorocirea se confirmă: în faţa redutabilei echipe austriace „W. A. C." team-ul din Bulevardul Elisabeta termină la egalitate. Considerând unanimitatea pronosticurilor precum şi văzută prin prisma subredei formaţii aliniate, performanţa constitue cea mai onorabilă menţiune şi promisiune pentru viitor.

„Venus", a cărei stea a fost mai puţin fericită. cedează austriacilor în ajun cu 4-0.

***

La Cluj se desfăşoară pen-ultimul act al piesei tragicomice, cu intrigi de operetă, numită campionatul naţional, piesă al cărei libret este insuficient întocmit de „îngeri păzitori" care un singur titlu: autocertificate. menite a suplini calităţi pe cari cu toată prigoana răutăcioasă a patra putere în stat nu le poate recunoaşte.

„Jiul" dispune de „România" calificându-se pentru semifinala probei.

• • •

„Chinezul" din Timişoara înscrie o nouă victorie: dispune de comparşii săi pestani dela Ujpest cu 1—0 după o partidă în care sorţii au oscilat. Transilvănenii Strock şi Auer înrolaţi în legiunea sportivă a ungurilor cari vor să se deştepte, au tactul să nu facă deplasarea cu Ujpest pentru a lupta în România contra unor foşti camarazi.

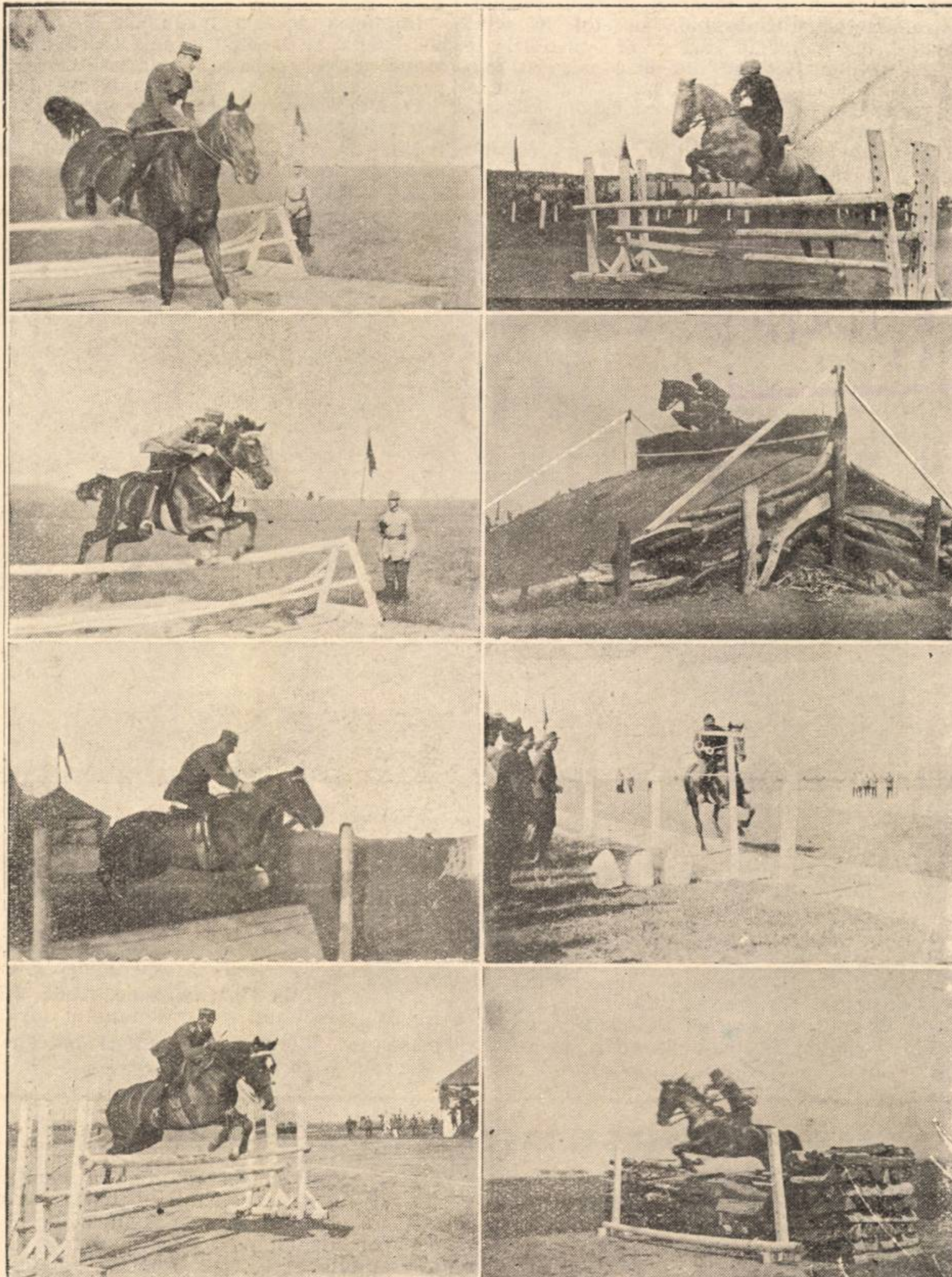
* * *

Alarmă în cercurile atletice: s'au obţinut fonduri — anemici 50.000 — sortite deplasării... echipei de atletism a României la Amsterdam. Elan necugetat, cu consecinţe prevăzute. O sumă mai indicată pentru hrănirea câtorva orfani este menită să ocazioneze consacrarea celor mai slabi atleţi mondiali: concurenţii noştri îşi au soarta pecetluită. Le urăm drum bun!

...Am prefera să rămână acasă.

* * *

Circuitul Franţei continuă... roţile se învârtesc... ciclişti se îndreaptă înainte spre ţintă: Parisul, oraşul dorinţelor, simbol al făgăduinţei supreme. Intrepidul luxemburgez Frantz deţine fruntea distanţat de al doilea clasat la mai mult de o oră.

In săptămâna trecută, la Oradea-Mare a avut loc un concurs hipic, organizat de reg. 5 roşiori „Împăratul Nicolae al II-lea". Un prieten al revistei noastre, medicul regimentului, fotograf amator, ne-a trimis o serie de instantanee interesante pe care le publicăm. Ilustraţia noastră înfăţişează: 1) Locot. Popovici Aurel (pe Rica) pr. I; 2) locot. Dumitrescu Petre (pe Cicatricea) pr. I; 3) locot Degeratu Alexandru la taluzul breton; 4) maior Boteanu Scipion (pe Don Juan) la triplă; 5) advocat Fortunescu la triplă; 6) subloc. Ionescu Iulian (pe August) la bută; 7) Capete şi inele: câştigător esc. III; 8) subloc. Ionescu Iulian (pe August) sare stiva de lemne.

Regimentul 4 vânători, a organizat, sub conducerea d-lui căpitan Indre I. Zeno, o mare serbare sportivă. Ilustraţia noastră înfăţişează echipa gimnastică formând tablouri vii.

Pagina de literatură

Aniversarea lui Chateaubriand

In ziua de 4 Iulie curent s'au împlinit 80 de ani dela moartea marelui scriitor francez **Chauteaubriand,** iar tot în anul acesta şi anume în ziua de 11 Septembrie, se vor împlini 160 de ani dela naşterea sa.

Dăm aci unele amănunte, cari caracterizează pe Chauteaubriand ca om în viaţa de toate zilele.

Fondul caracterului său era un orgoliu fără margini. De exemplu. Cu toate că Şi dacă n'ar fi fost Chateaubriand? Ce schimbare în lume!"

Impingea această îngâmfare de sine însuşi până la credinţa copilărească cum că nimic nu se petrece într'însul, ca să nu prezinte un interes pentru universul întreg.

O altă caracteristică a temperamentului său este pesimismul său, mai bine zis, plictiseala de viaţă, o plictiseală care îl face să se întrebe: „Cine mă va scăpa de mania

Chateaubriand pe patul de moarte

se născuse în anul 1768, înainta însă cu un an data naşterei sale, ca să poată scrie fraza următoare: „In anul în care mă născusem eu, se năştea în Corsica... Napoleon Bonaparte".

Adică, întâiul el, apoi Napoleon.

Alta. In lucrarea sa intitulată „Memorii de dincolo de mormânt", la sfârşitul fiecărui capitol îşi pune întrebări ca acestea: „Şi dacă aş fi murit în momentul acela? de a trăi?" In scrisorile sale revine deseori expresiunea, care este a sa proprie: „**Imi casc viaţa".**

Totuşi, scrierile sale sunt şi rămân pentru literatura franceză opere neperitoare.

„Le génie du Christianisme, Atala, Réné, les Martyrs, sunt prin minunatul lor stil, printr'un colorit aproape fără păreche adevărate perle literare.

Un monument lui Ronsard

Săptămâna trecută a fost inaugurat la **Paris,** în grădina din faţa vestitului institut „Collège de France", monumentul ridicat în cinstea şi amintirea poetului **Ronsard.**

Dacă nu operele, dar cel puţin numele acestui poet este bine cunoscut de către cititorii noştri. Nu este oare el despre care, în poezia „Banul Mărăcine", poetul **Vasile Alecsandri** ne spune că e strănepotul unui boer oltean „Banul Mărăcine", care, luând cu dânsul şi alţi tineri olteni, străbătuse atâtea ţări din Europa şi se dusese în Franţa, ca să dea ajutor regelui **Filip de Valois** în războiul ce-l purta cu englezii?

De altfel, spusele lui Alecsandri sunt întemeiate pe spusele lui Ronsard. Acesta, într'una din poeziile sale în care îşi face autobiografia, vesteşte că primul său strămoş venise dintr'o ţară rece, unde Dunărea e vecină cu Tracia. Mai lămureşte că era fiul din urmă născut al unui boer bogat în cetăţi, în vasali, în avuţii şi în pământuri şi că, doritor de isprăvi războinice, pornise cu alţi flăcăi din ţara sa „care era mai jos decât Ungaria" şi dăduse lui Filip de Valois un ajutor aşa de preţios, că regele îl opri pentru totdeauna în Franţa, dăruindu-i, pe lângă spada sa, şi pământuri întinse.

E drept că istoricii literari francezi contestă această origină românească a lui Ronsard.

Ceeace nu i se contestă lui Ronsard, este faptul că el a fost cel dintâiu poet liric francez şi că în secolul al 16-lea, când a trăit, a fost socotit de toată Europa ca cel mai talentat poet şi cel mai învăţat om al timpului.

Să adăugăm amănuntul că Ronsard, care, ca băiat, era fecior de Curte în serviciul familiei regale franceze, n'ar fi devenit, dacă nu i se întâmpla o nenorocire. Anume, la vârsta de 17 ani, în urma unei puternice răceli, şi-a pierdut simţul auzului, ceeace l'a silit să se retragă în singurătate şi să studieze.

„REALITATEA ILUSTRATĂ"

revistă săptămânală

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA

Bucureşti, str. Sărindar 8

Telefon 306/67

PREŢUL ABONAMENTULUI

Pe un an întreg	Lei 300
Pe o jumătate de an	„ 170
Pe trei luni	„ 90

PENTRU STRĂINĂTATE

Pentru America	85
Jugoslavia şi Cehoslovacia . . .	lei 500

Sub direcţiunea unui comitet

Secretar de redacţie N. Constantin

Cea mai veche scriitoare franceză

Scriitorul şi criticul francez **Jean Larnac,** un specialist în literaturile femenine, publică în revista **„Les Nouvelles littéraires"** un interesant articol, căutând să stabilească cine a fost cea dintâi femeie franceză, care a dat ceva literaturii.

Această femeie n'ar fi alta decât **Marie de France,** căci asupra numelui ei, precum şi asupra situaţiei sale sociale nu se ştie nimic mai mult.

Se mai ştie că Marie de France a trăit în a doua jumătate a veacului 12-lea la Curtea regelui Angliei **Enric I,** care luase în căsătorie pe **Eleonora de Aquitania,** măritată mai întâi cu regele Franţei **Ludovic al VII-lea.**

Se pare că Eleonora de Aquitania, care era o femeie cultă şi rafinată să fi luat cu dânsa pe Marie de France.

Oricum, Marie de France este, în primul rând, cea dintâi femee poet franceză.

Ce-i drept, nu e originală, ci transpune în versuri cântece şi poveşti de dragoste ce îi povesteau cântăreţii şi povestitorii englezi.

In al doilea rând, ea este cea dintâi care a tradus în limba franceză fabulele lui Esop. Sunt traduceri în proză şi, bine înţeles, cu mult inferioare fabulelor lui **La Fontaine.**

Tot ce a tradus din limba latină e o carte cu cuprins religios. La sfârşitul vieţii sale se retrase într'o mânăstire, unde îşi încheie viaţa.

Despre ţigani la Academia franceză

Zilele trecute ţiganii s'au învrednicit de cinstea de a se vorbi despre dânşii la Academia franceză. Aceasta cu ocaziunea primirei unui nou membru în persoana d-lui *Emile Mâle,* un adevărat savant şi autor, între altele, al unei importante şi bine documentate lucrări, intitulată: *„Istoria religioasă a Evului Mediu".*

In discursul său de recepţie, noul academician, referindu-se la romanul „Miarka" a lui Jean Richepin, care şi-a luat subiectul din viaţa ţiganilor, a vorbit pe larg despre originea ţiganilor, arătând cu argumente noui că ei sunt din India, iar nu din Egipt, cum se mai crede de către unii specialişti.

Un explorator francez a întâlnit acum de curând în India triburi indigene, cari, mai ales la fizic, seamănă leit cu ţiganii din Europa.

Cu prilejul acesta reamintim că ţiganii, cari au atâtea scăderi şi necazuri, se pot făli că posedă o minunată literatură populară. Sunt basme ţigăneşti — scriitorul acestor rânduri a citit destule în traducere — de o putere de imaginaţie, de o duioşie şi de o originalitate, cum se întâlnesc rar în basmele altor popoare.

De pildă, pe când la mai toate popoarele *Moartea* e reprezentată ca un schelet hidos, în basmele ţigăneşti ea apare ca o fecioară de toată frumuseţea.

Mai pomenim că cele mai reuşite tipuri de ţigani şi ţigănci au fost redate de nemuritorul nostru pictor *Grigorescu,* care în privinţa aceasta poate fi socotit cu drept cuvânt ca primul pictor din lume.

Anecdotă autentică

Celebrul Paganini se duse într'o zi la o prăvălie din Paris, ca să-şi cumpere mănuşi.

Vânzătoarea îi oferi, ca ultimă noutate, „mănuşi à la girafă".

— No, no, signora, le refuză Paganini, d'una altera bestia (nu, nu d-ră, de altă lighioană).

Vânzătoarea care nu-l cunoştea pe Paganini, zâmbi şi deschise alt carton.

— Monsieur, poftiţi mănuşi à la Paganini.

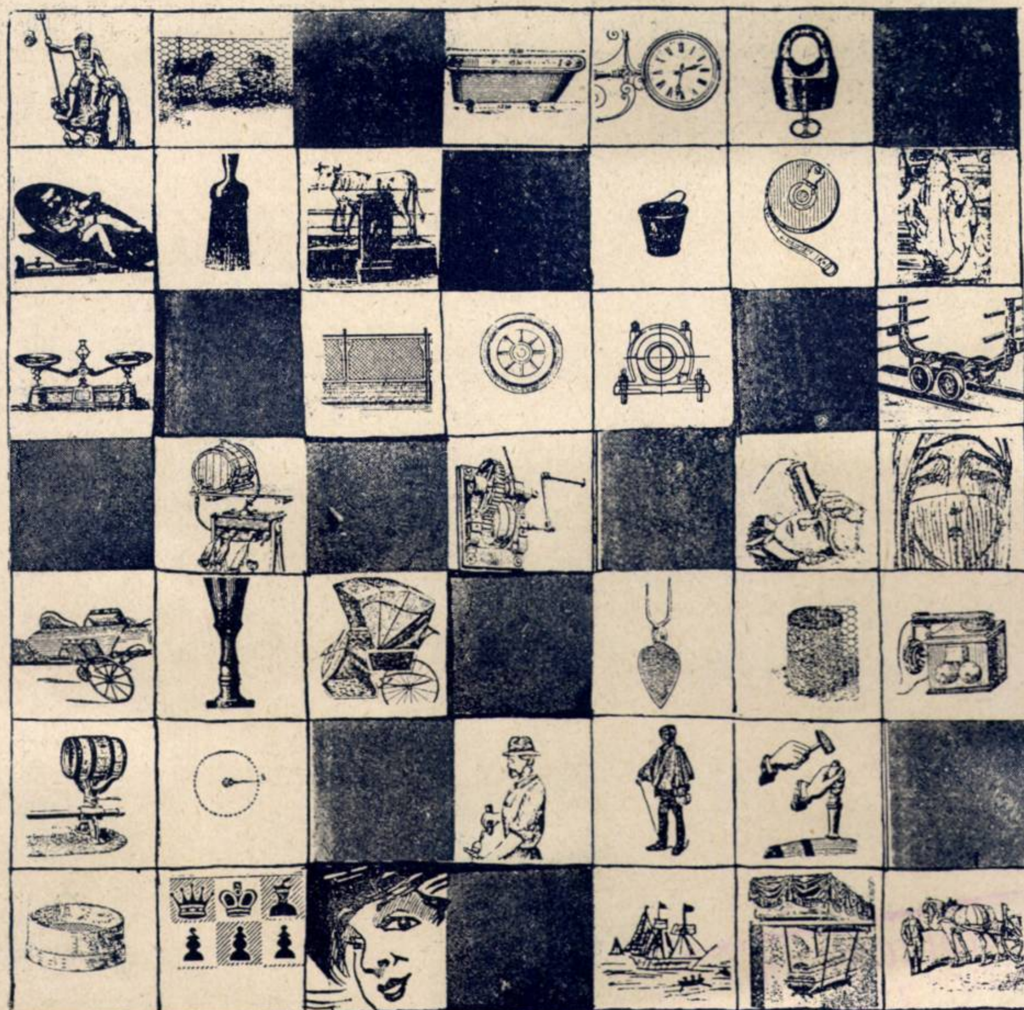

Jocurile „Realităţii Ilustrate"

Sub conducerea d-lui CONSTANTIN MASSU

Joc No. 1 (Silabe încrucişate figurate)

(10 puncte) de I. DUTU Ploeşti

Fiecare pătrăţel reprezintă prima silabă a imaginei înfăţişate. Dela margine până la pătrăţelele negre, sau dela un pătrăţel negru până la altul, aceste silabe alcătuesc cuvinte. Problema constă în găsirea semnificaţiei acestor cuvinte atât orizontal cât şi vertical.

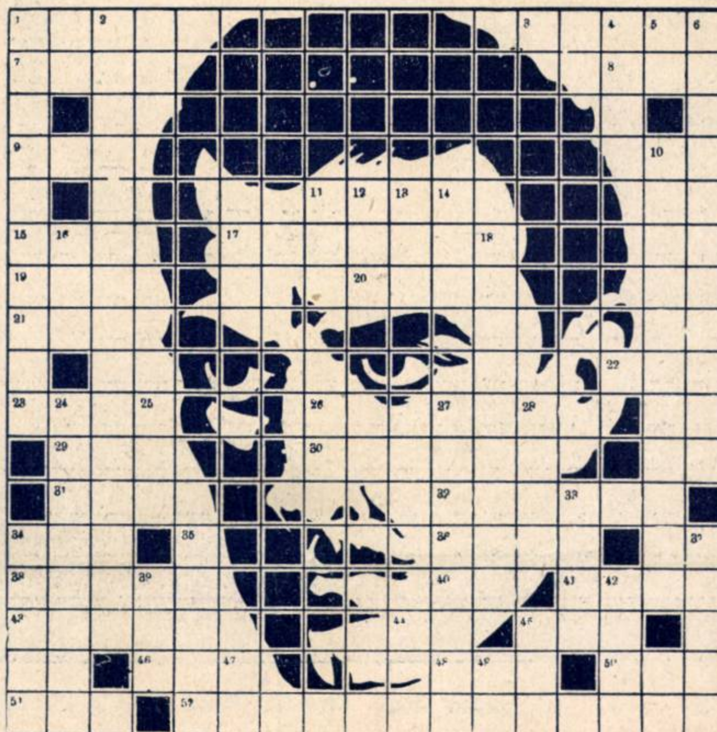
Joc No. 2 (John Gilbert)

Cuvinte încrucişate

(10 puncte) **de CONST. MASSU**

ORIZONTAL: 1) Unul din statele Unite ale Americei; 3) insulă din Oceanul Atlantic; 7) a sfâşia; 8) plantă; 9) plantă; 10) interjecţie (invers); 11 mână (fam); 15) a alipi; 17 descompunere; 19 volum; 20) întărit; 21) specie de papagal; 22) interjecţie; 23) literă grecească; 27) arbore; 29) haz; 30) anemică; 31) anagrama cuvântului: cot; 32) viola; 34) localitate; 36) erou grec; 38) crap (Mold.); 40) pronume; 41) lexicograf francez; 43) mister; 44) oraş din Chaldeia; 45) interjecţie; 46) balaur; 48) necaz; 50) aflu; 51) calamitate; 52) cel ce se ocupă cu studiul insectelor.

VERTICAL: 1) Animale; 2) care bagă spaimă (plural); 4) punct cardinal; 5) lac în Africa; 6) cel ce ia totul pentru sine; 10) natură animală; 11) prepoziţie; 12) ginerele lui Mahomet; 13) impozit; 14) adverb; 16) supărare (fig); 18) înfăţişare; 24) închisoare; 25) armă; 26) operă literară; 27) peşte (articulat); 28) drum; 33 a goni; 34 plantă; 35) publicaţiuni periodice anuale; 37) elimina; 39) nume femenin; 42) urbe; 45) nimic; 47) diviziune de timp; 49) literă grecească.

Joc No. 3 (Golf de cuvinte)

(10 puncte)

Se dau următoarele două cuvinte: Cahul-Bălţi. Să se ajungă, pe calea cea mai scurtă, dela cuvântul Cahul la cuvântul Bălţi, schimbându-i-se pe rând câte o literă.

Joc No. 4 (Metagramă)

(5 puncte)

Cu „D" oraş în România.
Cu „N" vale în Spania.
Cu „M" personaj biblic.
Cu „S" râu în Armenia.

Poşta jocurilor

N. P. C. Student: Sunt mulţi cei cari văd paiul din ochiul altora şi nu văd bârna din ochiul lor. Dintr'o pornire personală probabil vă legaţi de-o greşală fără importanţă şi întrebuinţaţi expresii de felul acestuia: „a satisface poziţia în care sta" Deasemenea consideraţi drept greşală de „ortografie" o eroare *gramaticală*, la un cuvânt străin.

Nu puneţi niciodată patimă în discuţii, domnule N. P. C., căci patima turbură judecata obiectivă!

Concursul de jocuri a fost instituit de comisia redacţională a revistei noastre. Această comisiune va judeca şi lucrările ce se vor prezenta, iar d. Const. Massu nu este admis printre concurenţi, tocmai din dorinţa de-a dovedi imparţialitatea noastră.

Nicu Slavu Câmpina. De unde ştiţi că aţi întrunit acelaş număr de puncte cu d. Const. P. Horjea? O singură eroare vă putea clasa după dânsul.

Toţi câştigătorii de premii la jocurile de pe luna Mai sunt rugaţi să ne comunice adresele lor, spre a li se putea expedia premiile obţinute.

Deslegările jocurilor se primesc la redacţie până la 10 August. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obţine numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri din numerile 25, 26, 27 şi 28, va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii şapte deslegători, primesc câte un volum din operile autorilor renumiţi. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 August 1928.

Concursul de jocuri al revistei „Realitatea Ilustrată"

Reamintim, că am instituit un concurs pentru jocul cel mai frumos alcătuit de cetitori. Se admit exclusiv jocurile menţionate în numărul 23 al „Realităţii Ilustrate" şi dăm concurenţilor un răgaz de o lună de zile pentru compunerea şi trimiterea lui.

Jocurile pentru concurs vor fi primite până în ziua de 1 August cor. Concurenţii vor însemna pe plic „pentru concursul de jocuri". Vom premia cele mai bune şi mai frumoase zece jocuri.

Vor avea întâietate jocurile care prezintă ceva nou din punct de vedere distractiv, care sunt mai bine alcătuite, care cuprind cuvinte curat româneşti şi sunt şi frumos desenate (jocuri de silabe şi cuvinte încrucişate ilustrate, rebusuri, etc.) Rezultatul concursului se va publica în ziua de 10 August şi redacţia îşi rezervă dreptul de a publica şi jocuri dintre cele care eventual n'au fost premiate.

REALITATEA

Pe plajă

Concursul pentru vilegiaturişti al Realităţii Ilustrate
zece premii în valoare de 5000 l.
Citiţi condiţiunile în textul revistei

Jenny Jugo, Camilla Horn şi Lilia Harvey

Bucureşti. —Atelierele „Adevărul" S. A.

REALITATEA ilustrată

ANUL II, No. 27
21 Iulie 1928

20 PAGINI
Apare Sâmbătă

VIZIUNE HAOTICA: IMPRUMUTUL

Prețul 8 lei

Landru No. II

Am urmărit, cu interesul cu care am fi citit la paisprezece ani un roman poliţist, isprăvile d-lui Pierre Rey din Marsilia, cuceritor şi asasin de doamne. D. Pierre Rey, don-juan care numără pe răbojul vieţii sale şeaizeci şi mai bine de primăveri, a fost botezat, acum, Landru No. 2 pentrucă, asemeni lui Landru No. 1, găsise mijlocul de a atrage, pe calea publicităţii, femei, cărora, — indiferent de vârstă şi de situaţie socială, — le făgăduia fericire eternă, dar pe care, după subtilizarea economiilor, le expedia în lumea cea eternă.

Am urmărit cu interes isprăvile asasinului din Marsilia, dar nu cu indignare. Personal, noi nu putem suprima nici un pui de găină şi ne declarăm incapabili să înfruntăm zâmbetul sau urgia unei femei. Credem că-i excesiv şi dictonul după care femeia nu poate fi atinsă măcar cu o floare, dar desigur că-i excesiv şi nici măcar poetic s'o loveşti ca d. Găetan, sau să o desfiinţezi după metoda Landru No. 1, Landru No. 2.

Dece, însă, ne-a indignat d. Găetan, — Landru român, — şi nu ne indignează d-l Pierre Rey, Landru francez? Pentrucă unul e tânăr, bine făcut, are mâini albe, subţiri, — mâinile acelea n'au îndeplinit decât funcţia dezmierdării şoldurilor de cucoane bătrâne, — ochii albaştri, visători, trăsăturile chipului delicate, — i se spunea „Fetiţa", — şi pentrucă celălalt e aproape septuagenar, e urât, e lipsit de tot ce poate atrage şi, mai ales, reţine o femeie.

Eroul din parcul Bonaparte prezenta anume însuşiri de natură să-i explice succesele. Eroul din Marsilia, — ce prezintă, ce poate prezenta? Cum de era în stare, cu un simplu anunţ la mica publicitate, să zăpăcească mintea atâtor femei, care dădeau buzna la hodorog cu, — în lipsa florii de lămâiţă, — economii, bijuterii, etc.?

Noi pretindem pentru d. Pierre Rey o anchetă suplimentară, căci noi îl credem, nu un criminal fioros, ci o victimă lamentabilă. Sunt oameni cari au norocul de a se vedea asaltaţi de femei aşa cum, de pildă, un borcan cu dulceaţă e asaltat de muşte. Sunt femei pentru care unii se ruinează sau se sinucid şi care, la rându-le se ţin de haina unui domn care poate fi un monstru, în toată puterea cuvântului.

Găetan putea să recruteze victime şi prin tr'asta el era detestabil. Uitaţi-vă, însă, la bătrânelul cu ochi şaşii şi cu mustaţa bleagă, botezat Landru No. 2. Aduceţi-vă aminte de celălalt Landru care deasemeni era bătrân şi pe care soarta nu-l înzestrase decât cu-o barbă. Poate unul şi putea celălalt să exercite un dram de farmec asupra unei femei, — îndeosebi asupra unei femei care nu e nici prea bătrână şi nici prea slută? Le putea trece lor prin minte să reediteze aventurile Don-Juanului de demult?

Iar dacă lucrurile stau astfel, dacă într'adevăr berbanţii au căutat să-şi zvârle plasa şi să prindă în ea femei, — vina e a femeilor că s'au lăsat captivate într'o plasă găurită de ani şi mânuită de braţe paralizate.

Noi credem, însă, că adevărul este acesta: Landru No. 1 şi Landru No. 2 erau doui bătrâni cumsecade cari citiau „Le Temps" şi cari îşi beau cafeaua la ore regulate. Când vedeau un ţap sau o femeie îşi făceau cruce şi îşi scuipau în sân, căci aveau superstiţii. Considerau şi ţapul şi femeia întruchipări viclene, ale Satanei. Într'o zi au dat un anunţ la gazetă. Căutau un patefon de ocazie. S'a ivit o femeie. „Dumneata?" „Am citit în gazetă: căutai o logodnică; am venit; ia-mă pentru vecie!" „Ptiu! Piei Satană!"

Şi bătrânii, crezând că sub chipul d-nei Bonnet sau al d-rei Ebel se ascunde cel necurat, au luat un topor, au făcut o cruce, şi au trăznit la mir. Pe urmă au îngropat în vilă duhul cel rău. Pe urmă a venit altă femeie, adică altă diavolească întruchipare.

Nu, nu, — să se facă o nouă anchetă în cazul d-lui Pierre Rey, Landru No. 2, şi să se revizuiască procesul celuilalt, Landru No. 1...

ION PAS

In loc de buletinul săptămânai

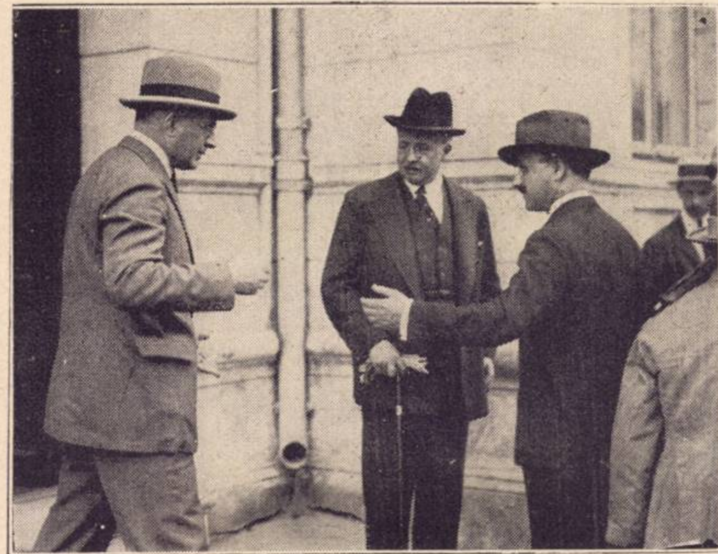
TRATATIVELE CU BANCHERII STRĂINI PENTRU STABILIZARE ŞI IMPRUMUT

D. Charles Rist, vice-guvernatorul Băncii Naţionale a Franţei, în Bucureşti, spre a trata împrumutul şi stabilizarea monetei noastre.

D-nii Vintilă Brătianu şi Victor Antonescu, eşind din ministerul finanţelor

D-nii Leon, Schmidts şi Monet, financiarii străini, cari au venit la Bucureşti, în faţa ministerului de finanţe.

D-nii Cherrelier de la Banque de Paris et des Pay-Bas şi Schmidts dela băncile Hambro et Lazare Brothers din Londra, în tren spre Bucureşti.

Fotograful nostru a izbutit să-i prindă pe placa fotografică, deşi — la cererea ministrului nostru — oaspeţii au făcut tot posibilul să păstreze cel mai strict icognito.

Viața unui erou

ROALD AMUNDSEN

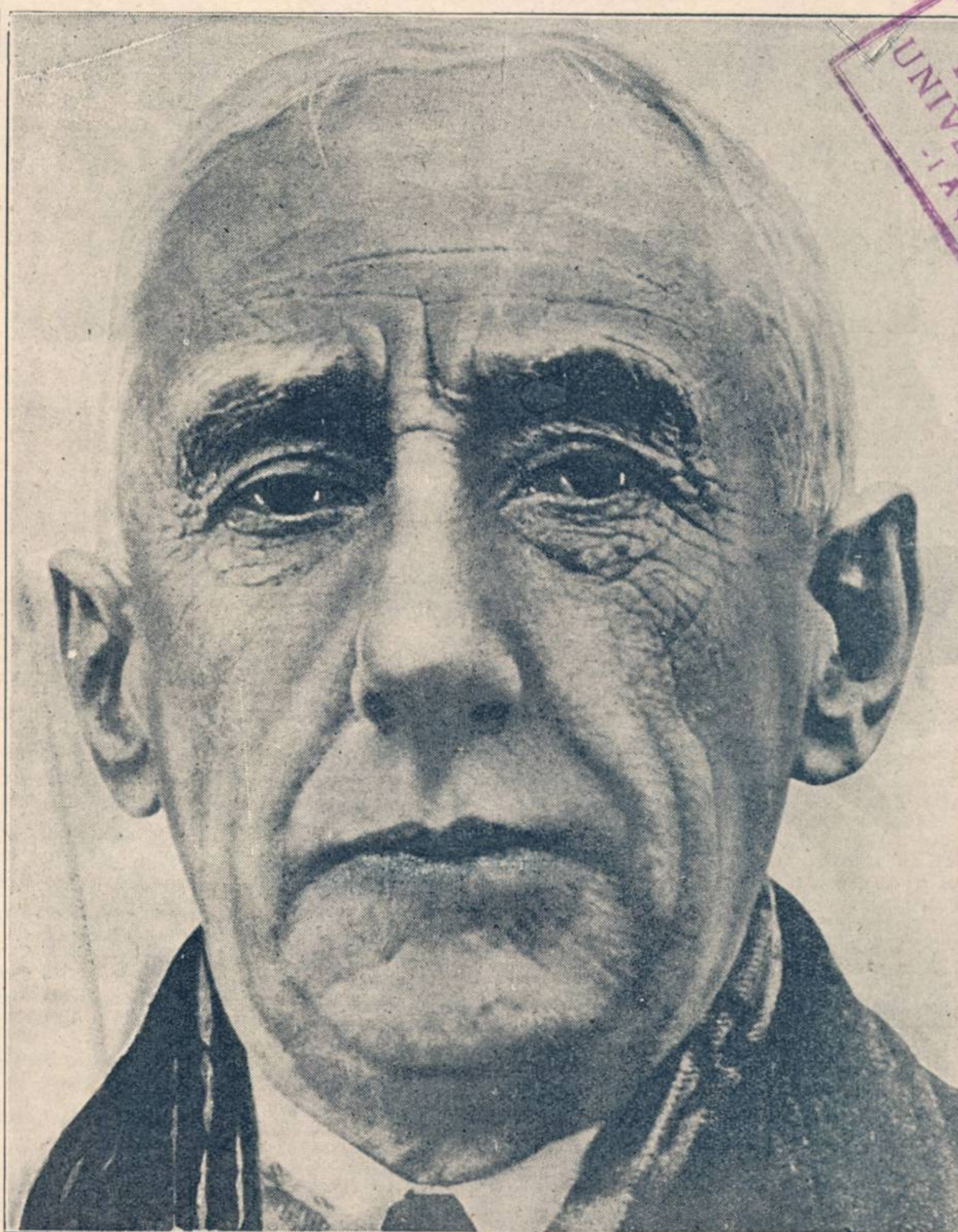
Nu ne încumetăm să scriem necrologul lui Amundsen, chiar dacă e puțin probabil că acest campion al polului să mai revie vreodată, din pustiul de ghiață. Dacă Amundsen a fost atras cu o putere irezistibilă de ghețurile nordice și ținuturile de miază noapte, acestea erau însă patria lui. Le cunoștea ca — nimeni altul și când în anii trecuți a întreprins — cu 2 avioane — atacul înpotriva polului și nu s'a înapoiat imediat, vreme de patru săptămâni nimeni n'a pierdut nădejdea că exploratorul va reveni. Și s'a întâmplat așa cum se aștepta lumea: Amundsen a știut — fără nici un ajutor — prin forțele sale proprii, prin experiența sa, să găsiască drumuri și mijloace spre a readuce teferi pe toți cei câți l-au întovărășit în expediție.

Considerând întregul șir de exploratori polari, dela Barents până la Stephansson, rezultă că Roald Amundsen este cel mai mare geniu, un bărbat de o forță extraordinară, dotat cu putere de prevedere neopișnuită și cu un capitol bogat de cunoștințe — câștigate dealungul anilor — asupra tot ce este în legătură cu polii pământului. Dacă Fridtjof Nansen n'ar fi încetat, atât de timpuriu, explorările Oceanului înghețat, poate că dânsul ar fi putut disputa lui Amundsen gloria pe care acesta din urmă a câștigat-o, căci și la Nansen și în istoria lui se pot regăsi acele trăsături de geniu, caracteristice lui Amundsen.

Viața lui Amundsen se deosibește prin aceea că dela început a fost atras de călătoriile pe marea de ghiață. Căci mai întâi, Amundsen se dedicase medicinei. Dar chiar din anul al doilea de studiu, dânsul se hotărăște să apuce drumul mării. Hotărîrea nu era greu de realizat, deoarece tatăl lui Amundsen era proprietar de corăbii (armator).

Roald, băiatul s'a născut la 16 Iulie 1872, în Borge. In 1892 luă calea mării, după scurt timp depune examenul de cârmaciu, în Cristiania și dela 1897 până la 1899 călătorește pe vaporul Belgica. A învățat cu temei conducerea vaselor pe mările de ghiață, plutind pe diferite vapoare, între 1901 și 1902. Și de aci încolo încep călătoriile sale independente cu vestitul vas „Gjöa". Chiar prima expediție la Spitzbergen și Grönlanda au avut un caracter științific. După aceasta însă Amundsen începe una din isprăvile cele mari, anume străbaterea ținuturilor polare dela apus-miază noapte spre America, lucru încercat de nenumărate ori, de secole, fără ca vre-unul dintre mulțimea corăbierilor să fi isbutit.

„Gjöa" era de fapt numai o corăbioară, dar foarte potrivită pentru o călătorie prin ghețuri. Rotundă în partea de jos, era în stare să opună rezistență presiunei făcută de ghiață, ghiața n'o putea sfărâma ci doar s'o ridice în sus. Această călătorie extraordinară s'a efectuat din anul 1903 până'n 1906. Opera, pe care Amundsen a scris-o despre această expediție, e una din cele mai frumoase cărți ale explorărilor polare. Două ierni vasul a rămas prins în ghețuri și s'a stabilit o legătură foarte strânsă cu triburile de eschimoși, despre care exploratorul ne împărtășește aspecte și amănunte, cu totul noi pe vremea aceea și care au fost reluate deabia un an mai târziu de canadianul Stephanson. In toate cărțile sale Amundsen se vădește ca un scriitor strălucit; i se poate alătura din acest punct de vedere numai Payer, căci scrierile lui Nansen, orcât de importante au fost, suferă deoarece uscăciune în expunere. Cine a citit odată cartea călătoriei dela Miază-noapte Apus, acela e isbit de puterea cu care sunt înfățișate figurile caracteristice ale prietenilor eschimoși ai exploratorului, chiar și ale femeilor din lumea aceea pustie, care totuș e iubită de ele fiindcă le este patria. Când Amundsen a iernat mai întâi acolo, în nord, femeile i-au părut urâte, dar curând gustul i s'a schimbat și cine se pricepe să citească printre rânduri, deduce repede că Amundsen privește pe mica Magita ca o frumusețe. Când în anul 1906 călătoria s'a terminat și vasul și-a putut lua drumul spre San Francisco, lumea și-a ațintit din nou ochii la isprava extraordinară a eroului norvegian. Cu dibăcie și încăpățânare a isbutit ceace mulți încercaseră înaintea lui. La înapoiere Amundsen dărui vaporașul său „Gjöa", orașului San Francisco. Acolo pe plajă se găsește și azi, strălucind la soarele californian.

Patru ani mai târziu, dete Amundsen lovitura lui cea mare. Dânsul, care pân'aci culesese lauri numai în nord, se îndreptă acum spre sud, spre ținuturile antarctice. Au mai încercat mulți înaintea lui să ajungă la polul Sud. Ross a fost cel dintâi, care a descoperit marea barieră de ghiață și primul om care a văzut îndărătul ei, acoperiți de zăpadă și ghețuri, cei doi vulcani: Eribus și Teroarea.

Aproape un veac au durat apoi încercările de-a pătrunde mai departe. Unii dintre ultimii a fost Shakleton dar nici dânsul nu era sortit să ajungă la polul Sud. El a încercat să treacă pe ghiață cu ponei de Scoția. Nansen s'a întors la câini, cari în Nord sunt de neprețuit, așa încât a socotit cu drept cuvânt că ei trebuie să facă la sud aceleași servicii.

In ținuturile polului Nord și cele ale polului Sud există o mare deosebire. Exploratorul dela Nord, care-și pierde vasul, nu este întotdeauna sortit pieirii. Toată coasta în jurul polului e populată de eschimoși nomazi; mai pretutindeni se găsesc foce și urși albi, reni și păsări, cu a căror carne își poate cineva ținea viața. Dar Antarcticul e cu totul pustiu de oameni, viață animală, în afară de aceea a apei, aproape că nu există ,nu se găsesc nici urși albi nici reni, singuri pinguinii mai reprezintă viață în aceste locuri, dar și ei nu se găsesc decât pe coaste. In afară de aceasta, ținutul polar de Sud e cu mult mai aspru decât cel de Nord: bântuit de furtuni groasnice și cu o temperatură care se coboară mai jos, decât oriunde pe pământ.

Deodată cu Amundsen englezul Scott a condus și dânsul o expediție la polul Sud, pornită însă dintr'o altă parte. Era în același timp un fel de întrecere la Pol, în care a ieșit învingător Amundsen. Dânsul a ajuns la Pol înaintea lui Scott. Când acesta sosi, a găsit înălțat aci steagul norvegian și s'a înapoiat aproape cu inima frântă. Nu și-a mai văzut patria. Toată echipa care a participat la expediție, se prăpădi în mijlocul ghețurilor, de foame și de frig. Printre ei se găsia un bolnav ,care trebuia dus cu sania și astfel mersul era încetinit. Acest bolnav, într'o noapte, ieși binișor din cort și nu s'a mai arătat. Se jertfise pentru tovarășii săi. Zădarnic însă, căci și aceștia se prăpădiră după câteva zile de cale obositoare.

Amundsen nu se înfățișează numai ca cel

(urmare în pagina 5)

Pentru vilegiaturişti

Vara este sezonul ***leneviei, al trândăviei şi risipei.*** *Prilegiul este o marfă de vânzare pe care o cumpără cel ce vine* Intâi. *Dacă nu poţi mişca piatra depe cărare, sapă în jurul ei. Dacă n'ai succes în viaţă, vina este a ta. Fă drum de scurgere şi succesul va veni la tine.*

Ceeace plănuim să facem sau însemnătatea celor ce facem, depinde numai de ce se petrece în mintea fiecăruia dintre noi.

Suntem în toiul verii, anotimp care, spre deosebire de celelalte, oferă motivare pentru a nu munci.

Pierdem o lună de zile cu pregătirile de „plecare", o altă lună o risipim lenevind în vreun colţ de ţară, timp în care încetează orice activitate a creerului fără nici o scuză, şi mai pierdem o altă lună până când putem reîncepe munca părăsită şi să ne obişnuim iarăşi cu lucrul zilnic.

Acest anotimp de „lenevire" mai are dezavantajul că risipeşte întreaga economie adunată în cursul anului, cu multă greutate. Ani de ani se întâmplă la fel şi foarte mulţi dintre acei cari prin talentele lor sau aptitudinile pe cari le posedă, au toate şansele de a reuşi în viaţă se văd vecinic subordonaţi altora, fără nădejde de a căpăta independenţa materială, numai din pricina suspendărei anuale a activităţii lor.

* * *

Cine e de vină? Răspunsul variază. Noi suntem înclinaţi a crede că vina o poartă în primul rând puterea obiceiului, **iar mai apoi dorinţa multora de a trândăvi, şi lipsa unui plan hotărît în viaţă.**

Puterea obiceiului face ca o bună parte dintre cei cari frequentează staţiunile balneare şi climaterice să fie acolo numai pentru motivul că aşa e la modă, pentru că altmintreli nu s'ar mai bucura de consideraţie.

Spre a fi în rând cu cei bogaţi, mulţi îşi risipesc economiile, înghit mirosul greu al bălţilor de pucioasă şi respiră praful antreprenorilor „de izvoare vindecătoare" şi secătuitoare de buzunare.

* * *

Succesul înseamnă voinţa de a izbuti.

Prin mintea oricărui tânăr trece întrebarea: „Care sunt şansele ca eu să izbutesc în viaţă?" Răspunsul la această întrebare trebue să fie: „Totul depinde de puterea voinţei mele de a mă înălţa!"

Suirea pe scara ascensunei poate începe la vârsta de 16 ani şi nu e prea târziu nici vârsta de 60 ani. E mai uşor desigur să începi la vârsta de 16 ani, dar e perfect posibil şi la vârsta de 60 ani. Astăzi, viaţa durează mai mult şi creerul omului este mai tânăr la bătrâneţe, decât era odinioară. La 60 de ani, omul astăzi poate nădăjdui să mai trăiască, să mai muncească încă 20 de ani.

Ceeace ajută pe cineva să reuşească în viaţă, nu sunt cuvintele măgulitoare şi de încurajare ale altora. Cuvintele de măgulire îşi au rostul lor, însă adesea mai mult strică. Ele sunt mult mai puţin spre folosul tău decât mustrările pe care ţi le faci tu însuţi.

Când stai singur şi meditezi la succesele altora cari nu sunt cu nimic mai presus de cât tine, cari n'au avut prilejuri mai deosebite decât ai avut şi-ţi dai seama că eşti singur vinovat că te afli într'o poziţie de inferioritate, să ştii că te găseşti de-acum pe calea izbânzei. E păcat că cei mai mulţi tineri, cu scopul de a-şi lăuda talentele, îşi acordă prea mult răgaz şi consacră prea puţin timp autocriticei, autodezaprobărei şi autocondamnărei.

* * *

Dacă cineva e nedumerit asupra problemei succesului în viaţă, n'are decât să privească ilustraţia din fruntea acestei pagini, să se pătrundă de adevărurile cuprinse în imaginea simbolică pe care o înfăţişează şi va înţelege că există zece mii de căi în spre izbândă.

Dacă întâmplarea a făcut să nu te naşti imediat, lângă izvorul repede al succesului şi partea ta de moştenire în viaţă se găseşte prin locuri mai puţin favorabile, să ştii că nimic nu-ţi va juta să te tângueşti mereu sau să înjuri pe alţii cari au o soartă mai bună. Te poţi ajuta singur, săpându-ţi un canal dela moştenirea ta săracă, până la râul cel bogat. Dacă nu ţi-e posibil aceasta, te vei mulţumi să sapi fântâni spre a scoate apa de care ai nevoe.

Departe în California, se găseşte o vale numită a Paradisului. Acum 40 de ani, acest ţinut era un deşert asemenea Saharei. Oamenii au săpat canale dela Oceanul Atlantic şi au irigat o suprafaţă de trei sute de mii de km. pătraţi. Astfel ţinutul deşert, a devenit cel mai fertibil din toată lumea. Se fac astăzi în acest loc trei recolte pe an, există cea mai bogată vegetaţie şi producţia este atât de abundentă încât a fost nevoe să se construiască linii de cale ferată directe dela fiecare fermă până la New-York, cale de 6 zile, pe o distanţă de 6000 de km.

Prilejul şi izbânda nu vin singure. Trebuesc căutate. Ca să ai succes trebue să sapi canale până la tine. Lincoln a spus: „Când dai de o piatră în cale şi n'o poţi scoate, sapă pământul din jurul ei".

Dacă n'ai succes în viaţă, nu e vina succesului, ci vina ta, că nu i-ai deschis drumul până la tine. Ne ridicăm la izbândă prin propriile noastre idei şi fapte şi nu prin cele ale altora. Zadarnic vei ceti toate maximele lui Rochefoucald, toată înţelepciunea lui Napoleon, proverbele filozofilor şi operile visătorilor, ele nu te vor ajuta cu nimic. Vei găsi în fiecare ceva bun dar binele cel mai mare la care te poţi aştepta din toate acestea, nu e decât de a-ţi stimula ideile în propriu-ţi creer. Însă nici ideile fără muncă temeinică nu folosesc la nimic.

* * *

Priveşte din nou ilustraţia noastră. Cel care stă pe bancă, gândeşte de bună seamă, „La ce bun?" nu voi reuşi nici odată. Zadarnic aş încerca tot nu voi izbuti.

Care din inscripţiile din ilustraţia de mai sus te interesează mai mult? Vezi acolo o tablă cu inscripţia: „bătrâneţe liniştită" şi mai departe una cu „lipsa de griji". Cum se poate ajunge aci? Răspunsul îl găsiţi pe podul simbolic care are inscripţia: „Hotărâre, experienţă, educaţie, iscusinţă, prevedere".

* * *

Cel mai bun sfat din această ilustraţie, se găseşte cu inscripţia: „Nu te juca cu mine".

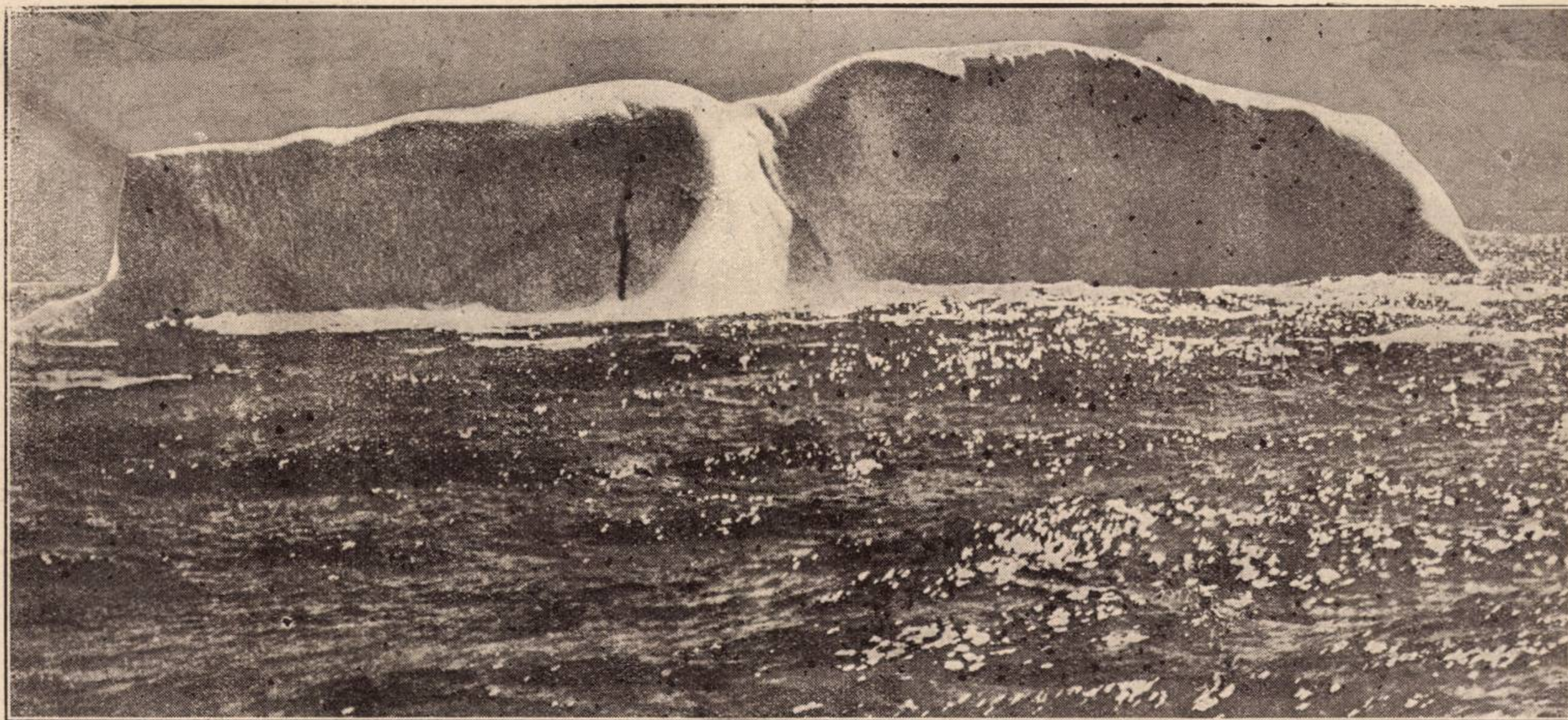
Dacă eşti pornit spre a dispreţui această maximă, dacă nu înţelegi importanţa timpului şi laşi să treacă azi şi laşi să treacă mâine, atunci îţi poţi lua rămas bun dela orice nădejde de izbândă.

Căci timpul spune fiecăruia: „Nu mă mai întorc". Ora pe care o risipeşti fără scop nu se mai întoarce şi viaţa ta prin această oră, poate neînsemnată, va fi cu atâta mai scurtă.

* * *

**Prilejul scris cu litere clare, în ilustraţia de sus, este cel mai însemnat lucru în viaţa fiecăruia. A vorbi de prilej, nu poate fi de nici un folos după cum nimic nu poate ajuta omului care stă pe bancă privind la cele ce sunt în faţa lui, în loc să se scoale

INSULA PLUTITOARE DE GHIAȚA

Spectacol grandios care se poate admira în ținuturile polare. Intalnirea cu acești munți de ghiață plutitori e cât se poate de periculoasă pentru ființa slabă care este omul.

ROALD AMUNDSEN

(Urmare din pagina 3-a)

mai mare explorator polar, el a fost și cel mai norocos. Norocul l-a întovărășit în toate întreprinderile sale. Dar nu trebuie uitat însă că a știut să-și lege norocul de oblânc prin aceea că orce întreprindere nouă o pregătia cu cea mai mare grijă și nu uită nimic din ceeace ar fi putut să-i puie în pericol succesul. Astfel Shakleton povestia odată, despre expediția la polul Sud, a lui Amundsen ,că a fost de mare importanță faptul că exploratorul a luat cu sine o mașină de tuns părul și avea astfel posibilitatea să taie mereu oamenilor săi, mustățile și bărbile înghețate.

Puterea de muncă a lui Amundsen nu l-a lăsat să se odihniască niciodată, chiar când a ajuns la o vârstă înaintată. Când aviația a luat o desvoltare mai mare, imediat și-a pus problema unei traversări a Oceanului Inghețat cu avionul sau cu navă aeriană. Cu întregul elan, care-i este caracteristic, a început să lucreze spre a aduna bani necesari, pentruca din nou, cel dintâi să pășiască, pioner pe noul drum.

Nu mai e nevoie să insistăm asupra detaliilor, cum a lucrat și ce-a isbutit. Expediția e încă vie în amintirea fiecăruia și e relatată deasemenea în cărțile lui Amundsen. tată deasemenea în cărțile lui Amundsen. s'a înapoiat teafăr, dupăcum s'a amintit la începutul acestui articol. Convins că pentru străbaterea Oceanului Inghețat nu e menit avionul, ci nava aeriană, isbuti — cu ajutorul milionarului american Ellsworth să construiască un balon potrivit. Nobile l-a construit și a fost desemnat de Amundsen drept cârmaciu. Cu această navă aeriană, care a primit numele de „*Norge*", Amundsen a sburat dela Spitzbergen până'n Alaska și a dovedit astfel posibilitatea unei comunicațiuni de felul acesta, cu o economie de călătorie, de multe săptămâni.

In anii din urmă Amundsen și-a scris povestea vieței și a faptelor sale și a editat din aceasta o carte. Prin aceasta își ia rămas bun dela activitatea de explorator și declară că deaci încolo dânsul voește să se consacre numai amicilor săi și scrisului. Cartea a produs în Norvegia oarecare impresie nesimpatică, deoarece Amundsen se răfuește foarte aspru cu oamenii, printre aceștia chiar cu propriu-i frate, de care se crede urmărit și exploatat. Cel mai aprins și mai cu înverșunare îl atacă însă pe Nobile, căruia ,în această carte, îi tăgăduește orce însușire pentru o explorare a polului Nord. Câtă dreptate a avut. Dar pentruce s'a mai avântat atunci Amundsen înc'odată sus la Nord, în ajutorul dușmanului său? Din dragoste pentru Nobile ,de bunăseamă că nu. Lămurirea trebuie căutată poate într'aceea că Amundsen, care este desigur cel mai experimentat în călătoriile pe Oceanul înghețat, voia să nu lase să i se spună că dânsul n'a participat la salvarea lui Nobile și a echipei sale, tocmai pentrucă era vorba de un dușman.

A. M.

Pentru vilegiaturiști

(Urmare din pagina 4-a)

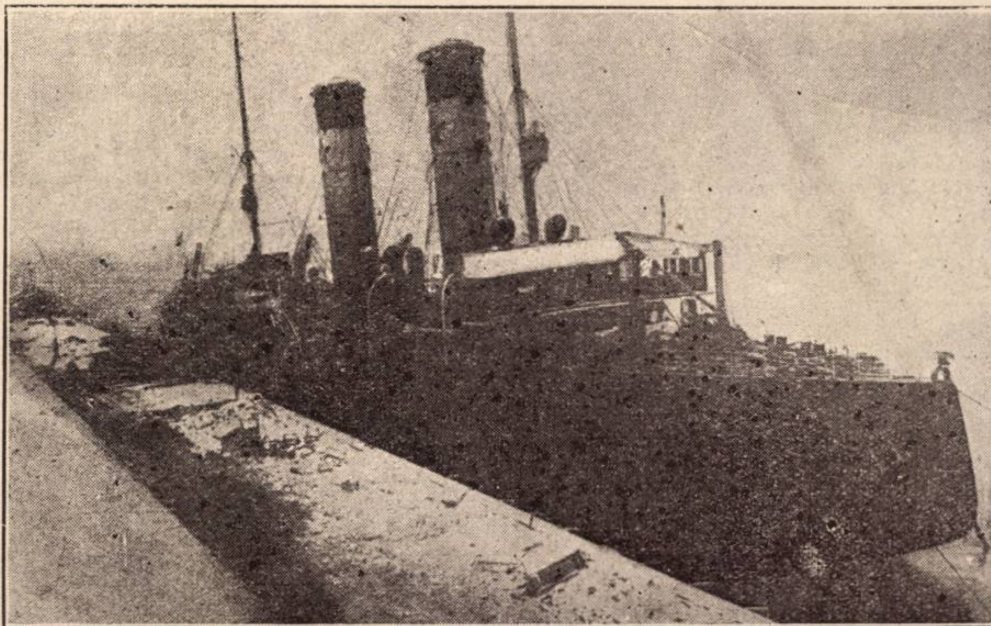
și să înceapă munca. Ceeace se poate spune despre dânsul se poate spune despre fiecare dintre noi.

Trenul vieții trece pe pod și duce după sine un rând întreg de vagoane, încărcat de cele mai frumoase bogății. Spre a ne înfrupta din ele e nevoe să ne urcăm înșine

Din nefericire majoritatea oamenilor se mulțumesc să aibe un POST, să aibe o situație modestă, un SALAR cât de mic, și cu chiu cu vai își implinesc munca fără nici o inspirație și fără nici o însuflețire. Lucrul îl privesc cu dispreț și ură. Acești oameni nu ajung departe, sunt slugile salariilor lor de mizerie și rămân necăjiți până la moarte. Cine vrea să aibe succes în viață, cine vrea să se ridice deosupra gloatei, trebue să-și FACĂ singur poziția: să privească lucrul cum privește omul, căruia îi este foame, o masă îmbelșugată care-l așteaptă, pregătită de o soție iubitoare.

Omul care nu se gândește la lucrul său după ce l-a părăsit, și nu visează la el și când doarme, omul care nu plănuiește în continuu, nu se poate spune că muncește. El pur și simplu ocupă „o poziție". Cuvântul „prilej" nu este scris pentru dânsul.

I. B. SIMA

Vasul Krassin, care a salvat pe tovarășii lui Nobile, pierduți în ghețurile arctice.

Pagina de literatură

sub conducerea d-lui N. BATZARIA

Ceva despre Stendhal (1783—1842)

Cu ce prilej? Cu prilejul că ziarul *„Dimineața"* anunță, pentru zilele acestea, pseudonim, adevăratul lui nume fiind *Henri „Le Rouge et le Noir"*, care este capodopera lui Stendhal.

Să spunem mai întâiu că *Stendhal* este un pseudonim, adevratul lui nume fiind *Henri Beyle*, fiul unui avocat din frumosul oraş *Grenoble* din Alpii francezi.

Dacă cercetăm viața sa, Stendhal are atâtea scăderi şi părți slabe, că apare, ca om, într'o lumină puțin favorabilă.

De exemplu, pe când era copil la şcoală, unul din profesorii săi îi spusese: „Eşti o necinste pentru familie şi pentru religie". Cuvinte pe cari Stendhal le-a adeverit prin purtarea sa.

Alta. Deşi Francez neaoş, îi plăcuse aşa de mult Italia şi Milanul, încât a vrut să treacă la posteritate ca italian din Milan.

De aceea, încă fiind în viață, îşi redactase singur epitaful, scris în limba italiană în termenii următori: *Arrigo Beyle, Milanese. Scrisse, amo, visse, mori...*" (adică „Henri Beyle, Milanez. A scris, a iubit, a trăit, a murit...", lăsând loc pentru dată).

Prietenul său *Colomb*, dela care avem o amănunțită biografie a lui Stendhal, ne spune că Stendhal era aşa de vanitos, încât ştiind că are o mână frumoasă, îşi lăsa unghiile neobişnuit de lungi, numai şi numai ca să atragă atenția asupra mâinei.

Ca scriitor, Stendhal nu este un stilist. Era chiar împotriva unei alese forme literare. Mai înainte de a începe să scrie, citea, precum ne spune el însuşi, mai multe pagini din *Codul Civil*, căutând să se inspire pentru a întrebuința o limbă care să fie cât mai precisă şi dezbrăcată de orice înflorituri stilistice.

Marele merit, care i-a asigurat lui Stendhal nemurirea, stă însă în faptul că este un neîntrecut observator şi cunoscător al sufletului omenesc. Celebrul critic *Taine* scrie că Stendhal este „cel mai mare psiholog al veacului actual şi al tutulor veacurilor".

Acestei calități, care face din Stendhal precursorul în roman al genului *realist* şi psihologic, se datoreşte că romanul *„Le Rouge et le Noir"*, deşi scris cam pe la 1830, se citeşte şi astăzi şi se va citi totdeauna cu acelaş interes de actualitate, sufletul omenesc rămânând neschimbat dealungul vremilor.

Neplăcerea de a fi om mare

Incidentul ce urmează ilustrează încă odată adevărul că ai destule neplăceri atunci când, prin meritele tale, ai ajuns să fii om mare şi cu renume. Nu eşti lăsat în pace nici după moarte, dar mai ales după moarte nu eşti lăsat în pace.

Iată incidentul. Taine, vestitul critic şi scriitor francez, îşi cumpărase o casă la Geneva, cu toate că el trăia la Paris. Casa aceasta a fost cumpărată cam în jurul anului 1865, aşa că de atunci a trecut destulă vreme.

Totuşi, nu sunt multe zile de când un profesor la Universitatea din Geneva a scris un articol spunând că motivul pentru care Taine cumpărase casa în chestiune, era teama de revoluție în Franța. De aceea, lăsa un apartament neînchiriat, ca să aibă unde să se refugieze.

Aşa dar, după părerea profesorului dela Geneva Taine era un om fricos şi care nu prea avea încredere în starea de lucruri din Franța.

Această părere vine oarecum să întărească judecata multor francezi, cari cred că dacă Taine, în monumentala sa lucrare

„Originile Franței Contimporane" a dovedit oarecari tendințe antidemocratice, cauza trebue căutată în spaima prin care trecuse celebrul scriitor în vremea cât au durat turburările **Comunei** din Paris.

Insă, **d. Chevrillor**, un nepot al lui Taine, nu vrea ca unchiului său să i se creieze reputația de om fricos. De aceea, s'a şi grăbit să protesteze printr'o scrisoare publicată în jurnalul **„Débats"**. Intr'însa lămureşte, în primul rând că dacă Taine a cumpărat o casă la Geneva, a făcut-o pentru ca să-şi creieze un venit, iar nu pentru motivul ce i se atribue.

De asemenea, ca să arate că lui Taine nu i-a fost niciodată frică, invocă faptul că chiar în zilele în cari pe străzile Parisului luptele civile, provocate de Comună erau în toiu, Taine venea regulat cu tramvaiul din împrejurimile Parisului, unde îşi avea locuința ca să se țină cursul său la Şcoala de Artele frumoase.

Oricum, fapt e că oamenii mari au neplăceri de cari sunt scutiți simplii muritori.

„Ne întrec chinezoaicele"

In aceste cuvinte noi am rezumat impresia culeasă depe urma citirei a două articole în ultimele numere a două reviste streine.

Aşa, în vechia şi cunoscuta revistă franceză **„Les Annales"**, un scriitor francez, care a făcut o şedere destul de lungă în China, ne vorbeşte despre **d-ra Sume Ceng**, o tânără chinezoaică, simpatică în ce priveşte fizicul, dar mult mai simpatică în ce priveşte spiritul şi inteligența.

D-ra Sume Ceng ocupă, de altfel, o situație, de care nu ştiu dacă se învredinicesc pe tot globul pământului încă două din semenele ei — indiferent de rassă şi coloare. **D-ra Ceng, nu este, nici mai mult, nici**

mai puțin, decât însărcinata de afaceri la Paris a guvernului național chinez, adică astăzi a Chinei întregi.

Datoreşte această înaltă, şi pentru sexul ei, foarte rară situațiune, meritelor ei, cunoştințelor ei solide, precum şi devotatelor servicii ce a adus în China, expunându-şi în tot momentul viața, cauzei — astăzi biruitoare pe toată linia, adică în întreaga China — a naționalizmului chinez.

A doua chinezoaică este d-ra **May Wong**, în cinstea căruia revista populară germană **„Die literarische Welt"** consacră un prim articol.

D-ra May Wong nu este o scriitoare şi nici n'aparține carierei diplomatice. Talentul ei s'a afirmat în altă direcțiune: **d-ra May Wong este o stea de cinematograf** şi se zice că aproape nu are păreche în jucarea de roluri triste.

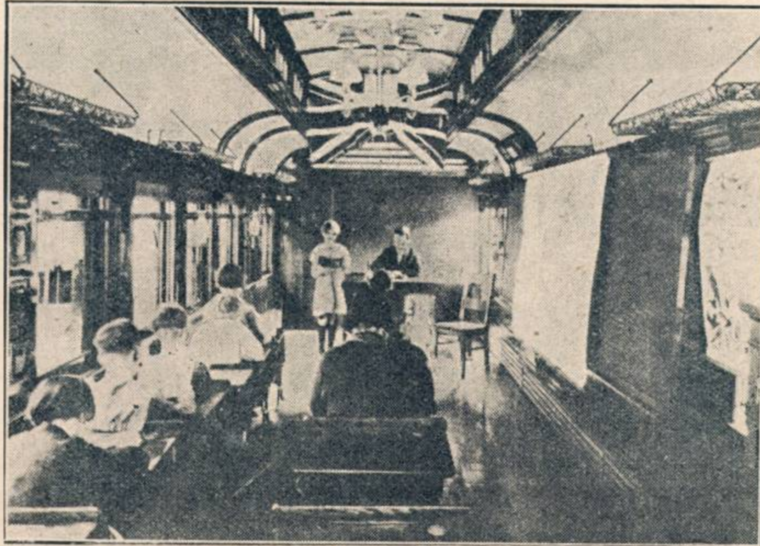

Şi-a creat reputația în America, iar acum a venit în Germania.

Iată dar că vasta şi misterioasa țară a Chinei nu produce numai războaie civile, fumători de opium sau femei cu picioarele mici şi deformate.

Să se ție bine europencele noastre, căci chinezoaicele încep să le întreacă şi în domeniul intelectual.

Şcoală în tren

Spre a nu se întrerupe activitatea şcolară a copiilor în călătorie, compania liniei Nord-Pacific a amenajat un vagon-clasă în trenurile ei. Cine poate spune dacă şi copiii vor învăța cu aceeaşi iuțeală cu care aleargă trenul, în aceste vagoane?

O cursă originală

Doi ziarişti, unul german şi altul francez, au părăsit zilele trecute Parisul, într'un automobil din anul 1885 şi au plecat împreună spre Berlin. Automobilul se numeşte „Locarno". Fotografia noastră a fost luată la pornirea automobilului din piața Operei.

Idilă câmpenească într'un oraş mare

O rață cu şapte pui a pornit la plimbare prin mijlocul pieței palatului regal din Londra, în timpul unei ceremonii, îndepărtându-se spre lacul din Hyde-Park. In felul acesta rățuştele au oprit câteva minute circulația uriaşă în plin centru.

Câinele şi dantura falsă

Un moşier din Mecklenburg avea un terrier de rasă, pe care cu multă osteneală şi răbdare, îl dresase de minune. Câinele vreme de un deceniu fu spaima şobolanilor, din întreaga împrejurime. Niciunul nu mai putea trăi de el.

De câtva timp însă, patrupedul, „ucigaş de şoareci", nu mai era la înălțimea de altădată. Se vădiau semne de bătrâneţe. Işi neglija slujba şi lăsa guzganii şi şoarecii să dea banchete vesele prin cămări.

Stăpânul, căruia îi părea rău de serviciile credincioase ale câinelui său, se gândi să-l ducă la un veterinar. Acesta constată uşor motivele pentru care terrier-ul nu mai era tot atât de vajnic ca altădată. In decursul vremei el îşi prăpădise toți dinții din gură. Stăpânul său era însă om practic. Dădu câinele pe mâna unui dentist renumit, din oraşul învecinat şi ceru să i se facă o dantură cât se poate mai bună. Bineînțeles că lucrul n'a fost tocmai uşor. Nenumărate tipare în gips au trebuit să fie lucrate pentru bietul câine. Dar răbdarea a fost răsplătită şi multele încercări au dat rezultatul dorit. Acum terrier-ul, cu dantura sa cea nouă şi puternică este iar spaima guzganilor şi totodată primul câine care are dinți falsi în gură.

O demonstrație împotriva punerei botnițe lor la câini, a avut loc în München. Ilustrația noastră arată o botniță uriaşă, în care se află închis un câine şi un placat de protestare.

O sărbătoare a florilor la New-York

„Daisy Chaine", boa-ul de margarete, a format punctul de atracție al sărbătorii.

Un trio celebru

Norma, Constanţa şi Natalia Talmadge înfăţişate „Realităţii Ilustrate" de către mama lor.

Soarta mi-a hărăzit trei fete. Câteşi trele au reprezentat din totdeauna raza de lumină şi bucuria modestului nostru cămin din Brooklyn, cartierul locuinţelor din febrila metropolă a New-Yorkului.

Căutând, încă de pe vremea, când fetiţele mele erau mititele, să descopăr vocaţiunea fiecăreia dintr'însele, spre a putea şti ce fel de îndrumare să le dau pentru viitor, le-am urmărit cu atenţie şi interes în jocurile lor copilăreşti, în neînsemnatele lor certuri şi am căutat să le dau o educaţie, care să se potrivească cât mai bine cu temperamentul fiecăreia.

Tatăl lor a fost un pasionat muzicant şi deaceea a decis ca, măcar una din copilele noastre, să fie îndrumată spre muzică — avea ambiţiunea ca un vlăstar al său, să devină o faimoasă cântăreaţă, pianistă sau instrumentalistă. Şi astfel am făcut un adevărat lux prin aceea că ne-am cumpărat un pian şi o... mandolină.

Pianul a fost atracţia Normei şi Nataliei, pe când Constanţei îi plăcea mult mandolina. Şi aceasta numai pentrucă mandolina îi permitea să se „dea în spectacol" şi în afara căminului nostru, cu o mândrie pe care n'o ascundea.

Faptul acesta, a făcut pe Norma să se ataşeze şi dânsa de mandolină, în căutarea efectelor uşoare ce le obţinea Constanţa.

Odată Norma şedea pe prispa casei, cu mandolina în braţe, visătoare la sunetele ce le scotea. Un prieten care o văzu veni să-mi spună că fetiţa aceasta arată ca o veritabilă italiană. Intr'adevăr, spunea prietenul, ochii ei negri şi faţa ei ca spuma laptelui, îi dau un aer de străină interesantă.

Norma, auzind observaţia, a adoptat aceiaşi poză, oridecâte ori veniau la noi în casă prieteni. Să fie oare acesta primul semn cert manifest, al spiritului ei de artistă?

Privind înapoi la acele vremuri pot afirma astăzi că aşa a fost.

Dar pentru muzică, deşi mă asurzeau toată ziua cu tactul lor repetat papagaliceşte — „unu ,doi, trei — unu doi trei" — nici una din ele n'a arătat vre-un talent era chiar o bună bucătăreasă şi-i plăcea să ne prepare multe bunătăţi — Constanţa era ocupată cu măturatul şi ne făcea destule stricăciuni la spălatul vaselor, iar Natalia se ţinea de celelalte. Dânsa a fost, totdeauna o fetiţă ordonată, liniştită: niciodată nesupusă sau supărată — dar oricând la dispoziţie, dacă persoana ei era de vre-un folos. Şi aşa este şi astăzi.

In mijlocul acestei furii de dramatism, Norma a fost săgetată pentru prima dată de zeul amorului. Un băiat tânăr, Alfred Higgins, nu ne ocolea de fel şi era totdeauna în casa noastră, jucându-se cu Norma şi, când era sezonul de patinaj, o escorta la şi dela lacul din Prospect Park.

Odată, la patinaj, acest băiat a salvat viaţa Normei, scoţând-o dintr'o spărtură a gheţei ce se făcuse întâmplător. Venind acasă şi auzind de cele întâmplate, am mulţumit băiatului cu lacrimi în ochi. Acesta, cu un aer grav, îmi răspunse:

„Nu trebue să-mi mulţumiţi, doamnă Talmadge, vedeţi; am salvat viaţa Normei pentrucă o iubesc şi pentrucă mi-e promisă de soţie, atunci când va fi mai mare".

Am surâs şi l-am bătut pe umeri. Deşi era numai un copil, am simţit totuş în inima mea fiorul pe care-l simte o mamă când se apropie vremea să-i sboare puiul. Dragostea timpurie a Normei a murit curând. A murit de moarte naturală, şi alte sentimente au început să frământe sufletul Normei.

Voia să se călugărească.

Mereu emoţionată şi foarte cucernică, ne mişca pe toţi când ne spunea, cu ochi întunecaţi şi mâini tremurânde, că intenţionează să renunţe la această lume ca să se retragă la o mănăstire. Fără să argumentăm mult, am lăsat-o să se gândească singură şi să-şi fixeze dorinţa în mod precis. Şi, bineînţeles, după foarte scurtă vreme, a trecut şi această boală de misticism.

Apoi a urmat dorinţa de a fi guvernantă; îşi îngrijea păpuşile, avea grije de surorile sale — bandajându-le şi oblojindu-le genunchii şi degetele când din întâmplare cădeau, se răniau sau se loviau.

In urmă a fost cuprinsă de patimă pentru poezie. Fiecare carte de poezii ce-i cădea în mână era devorată. In biblioteca publică Norma pierdea ore întregi copiind poeme din volume pe când Natalia şedea acasă şi citea cărţi mult superioare pentru mentalitatea vârstei sale — iar vesela Constanţa umbla în cârd, cu băeţi şi fete din vecinătate şi făceau tot felul de năzbâtii. Pot oare trei surori să prezinte un mai mare contrast de temperament?

Natalia este, după vârstă, a doua după Norma şi nicidecum cea mai mică — cum îşi închipuie mai toată lumea.

Cu toate că aveau temperamente diferite, asta n'a împiedicat ca să se înţeleagă cât se poate de bine între ele şi să fie.

Dragostea puternică de familie a persistat dealungul anilor până astăzi, şi acum la Hollywood, suntem numiţi „Clica Talmadgilor" — şi este un mare adevăr că ne simţim mult mai fericite când ne aflăm toate împreună decât dacă am asista la cea mai grandioasă petrecere din lume.

A juca teatru a devenit marea bucurie a tinereţii lor.

De multe ori Norma improviza în mijlocul camerei, un adevărat circ. Câinii noştri precum şi alte câteva javre, ce au putut fi găsite pe la vecini, erau dresaţi şi ţesălaţi şi alcătuiau o trupă de animale. Din ciorapi vechi confecţiona marionetele şi astfel în fiecare Sâmbătă aveau o adevărată reprezentaţie, la care erau invitaţi rude şi chiar prieteni.

Constanţa are „steaua" circului, pentrucă reuşia să facă diferite acrobaţii, destul de impresionante. Măestria aceasta i-a şi atras numele de *„Constanzia di Talmadgio — regină a circului"*.

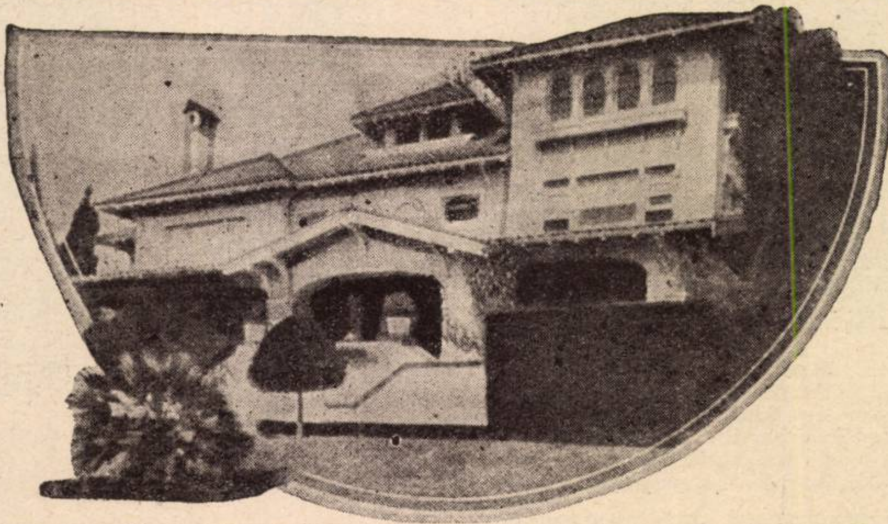
Şi în şcoala superioară Norma era în fruntea producţiilor artistice. Era chiar de cele mai multe ori, organizatoarea şi conducătoarea lor.

Când cinematograful a luat un mare avânt, noi eram nelipsite de la filme. Era doar aşa de eftin, de încântător şi la îndemâna oricui!

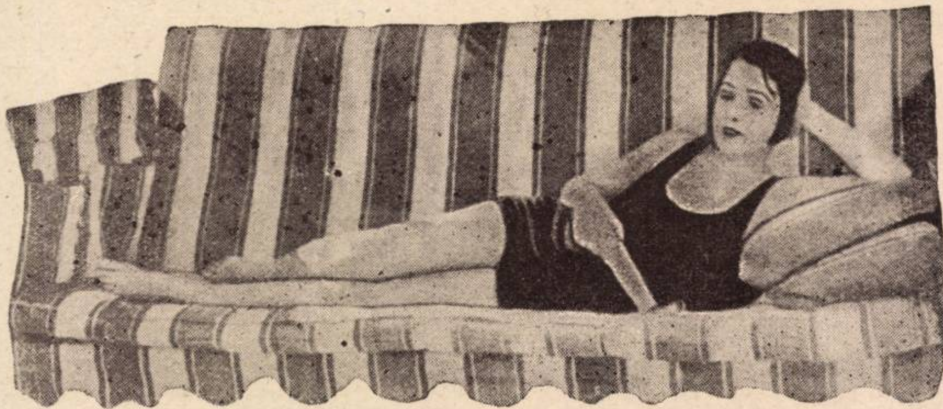
Fetele au început să aibe preferinţele lor printre artiştii ecranului.

Maurice Costello — tatăl tinerelor Dolores şi Helene Costello (ele însăle fiind astăzi stele de cinema) — era preferatul Constanţei.

Florence Turner, brună şi pasionată, a furat inima Normei. Sunt convinsă că Miss Turner a fost aceea după care Norma a co-

Casa actuală a Normei din Hollywood care contrastează cu umila locuinţă din Brooklyn unde şi-a petrecut copilăria.

Norma îşi părăseşte adesea palatul somptuos din Hollywood spre a se adăposti în cuibul răcoros şi plăcut din Santa Monica.

adevărat. Era pentru ele doar un efect lăudabil.

O distracţie nouă ne-a fost oferită odată cu febra care se întinsese în New-York cu producţiile dramatice. Orice povestire citiau, orice rimă auziau, devenea subiectul unei piese. Norma făcea pe dramaturgul şi era secondată în mod docil de către Constanţa şi Natalia. Acestea au fost — după nevoie — pictori de scenă, constructori de decoruri şi talentele „suplimentare". Eu însumi căpătam rolul de onorată „doamnă garderobieră".

Adevărate conferinţe se ţineau în casă, în timpul când Norma îmi ajuta la bucătărie şi în genere la trebile casei — în acea vreme

1) Brooklyn e despărţit în două, cartierul comercial şi cartierul de locuinţe.

piat jocul şi atitudinile. Căci, de îndată ce venia acasă, după un film cu Florence Turner, se aşeza în faţa oglinzii şi mima acelaş rol.

Iată cum interesul fetelor mele pentru cinematograf au schimbat spectacolele noastre dramatice de acasă în spectacole de artă mută.

Intr'o seară fetele au dat un spectacol de

Constanţa, comparată totdeauna în sânul familiei cu un ştrengar sburdalnic.

gală cu „Princesa şi sclava" scrisă şi înscenată de Norma; dânsa având rolul princesei, pe când Constanţa — spre marea ei nemulţumire — îi reveni rolul sclavei. Natalia era ocupată la cassa de bilete şi trebuia să apară doar spre sfârşitul spectacolului.

Câţiva vechi prieteni ai noştri erau spectatorii, în acea seară. Printre ei erau şi doamna cu domnul Hodge. Când a apărut Norma — nu o mică fetişcană ci o adevărată princesă, — nu un copil ci artistă în toată puterea cuvântului, d. Hodge s'a întors spre mine şi mi-a spus: „Nu crezi, scumpă prietenă, că acest talent este neobişnuit? Trebue neapărat s'o îndreptaţi către scenă".

In acea seară am stat mult şi târziu şi am discutat această chestiune. La sfârşit, am decis să căutăm de lucru Normei în lumea filmului. Pentrucă acest câmp de activitate oferia mai multe şanse de izbândă decât teatrul obişnuit, şi aşa destul de încărcat.

Robert, cel mai tânăr din familie, în braţele tatălui său Buster Keaton, omul care nu râde niciodată.

Fericirea Normei nu mai cunoştea margini. Cu o recomandaţie a d-lui Hodge Norma a căpătat de lucru, după câteva luni de aşteptare, la Vitagraph studio. După dânsa a mers şi Constanţa. Mai târziu şi Natalia a apărut în câteva filme, deşi această artă nu-i era pe plac.

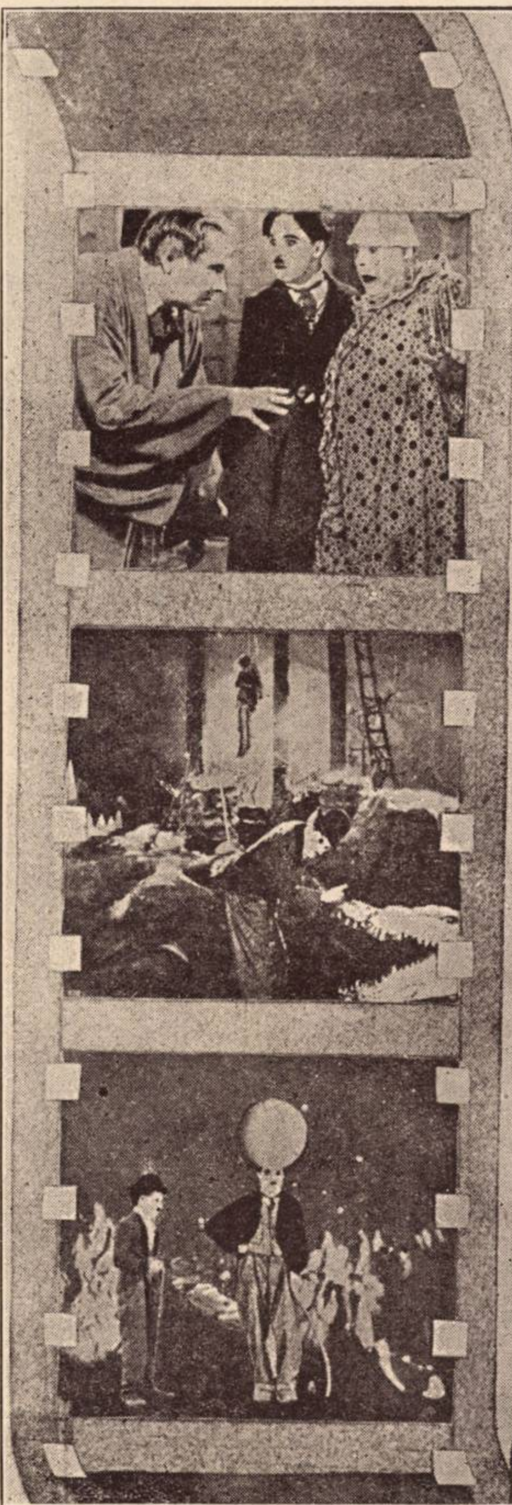
Natalia a renunţat la film pentru totdeauna şi s'a măritat cu Buster Keaton (Malec), comedianul care nu surâde. Are doi copii — băeţi — şi duce o viaţă de familie destul de fericită.

Aşa a fost începutul. Din acele zile de luptă şi până azi, fetele mele au mers în continuă ascensiune. Dar din toate succesele ce au obţinut, din toată faima ce i-a acoperit, ştiu bine că ceeace ele preţuiesc mai mult este faptul că suntem tot împreună, o familie cu adevărat nedeslipită — clica Talmadgilor.

In româneşte de **N. L. Roteanu**

Clubul Sinucigaşilor

Ultimul film al lui Charlie Chaplin

Ilustraţia noastră înfăţişează câteva scene din filmul ultim, cel mai extraordinar al genialului Charlie. Prima fotografie de sus, înfăţişează pe Paul Wegener hipnotizând pe Charlie, care în această stare trece prin cele mai fantastice aventuri

* * *

Charlie Chaplin vrea să se sinucidă, lăsându-se înghiţit de crocodilul său domestic.

* * *

Charlie se întâlneşte pe sine în lună şi vede cât de greoi e singur.

In stuf

Elisabeta Pinajeff şi Evi Eva ascunse în stufăritul de vară.

O scenă de film cam complicată

Spectatorii cred îndeobşte că numai acele scene de film sunt dificile pentru actori şi regisori, cari cuprind acrobaţii primejdioase. Există însă şi alte dificultăţi în lumea ecranului. In filmul **„Nunta spânzuratului"** care a fost văzut şi la noi, sunt câteva scene sportive, pe care nu mulţi le-ar putea imita, după John Gilbert, care le face. Cu toate acestea, cunoscutul actor a declarat (şi credem că are dreptate) că scenele acestea, destul de dificile, au fost o nimica toată ,în comparaţie cu alta.

Eleanor Boardman juca, după cum vă amintiţi, principalul rol femenin. King Vidor e regisor. Dar aceasta încă nu este o dificultate. Mult mai rău este că aceşti doi oameni sunt căsătoriţi şi că într'una din scene, după cum se întâmplă adeseori în filme, John Gilbert trebue s'o sărute pe Eleanor.

Pentru a da o impresie cât mai sesizantă, scena s'a repetat odată şi încă odată. Dar nu era bine. King Vidor era de părere că sărutarea nu e destul de pasionată.

— Mai mult temperament! striga el mereu. Unde ţi-ai lăsat temperamentul, John?

Biata Eleanor trebuia să repete mereu scena, pentru care desigur s'ar fi găsit destui amatori de ai fi parteneri...

John făcea tot posibilul şi cu toate acestea nu reuşi să mulţumească pe regisor de cât a opta oară.

— Incă niciodată nu mi-am dat atât de bine seama, declară el mai târziu foarte abătut, cât e de greu uneori, să săruţi o femeie. Iartă-mă te rog, King, că ţi-am făcut atâtea greutăţi, dar trebue să înţelegi şi tu că e cel puţin neobişnuit să săruţi o doamnă când... soţul ei e alături.

Şi dacă vă puneţi în situaţia lui John Gilbert, desigur că-i veţi da dreptate.

362.000 dolari pentru operile lui Gorki

Maxim Gorki a încheiat cu editura de stat din Moscova un contract foarte favorabil pentru marele scriitor rus.

El a cedat drepturile sale de autor acestei edituri, în schimbul unei sumi de 362.000 dolari.

Interesant e şi faptul, că suma e stipulată în contract, în dolari, întâmplându-se pentru prima oară, ca editura de stat sovietică să plătească unui scriitor rus, într'o valută streină. Se pare că aceasta s'a făcut în urma cererii personale a lui Gorki, care dovedeşte în felul acesta, că nu are prea mare încredere în valuta sovietică.

Tovarăşii lui Nobile

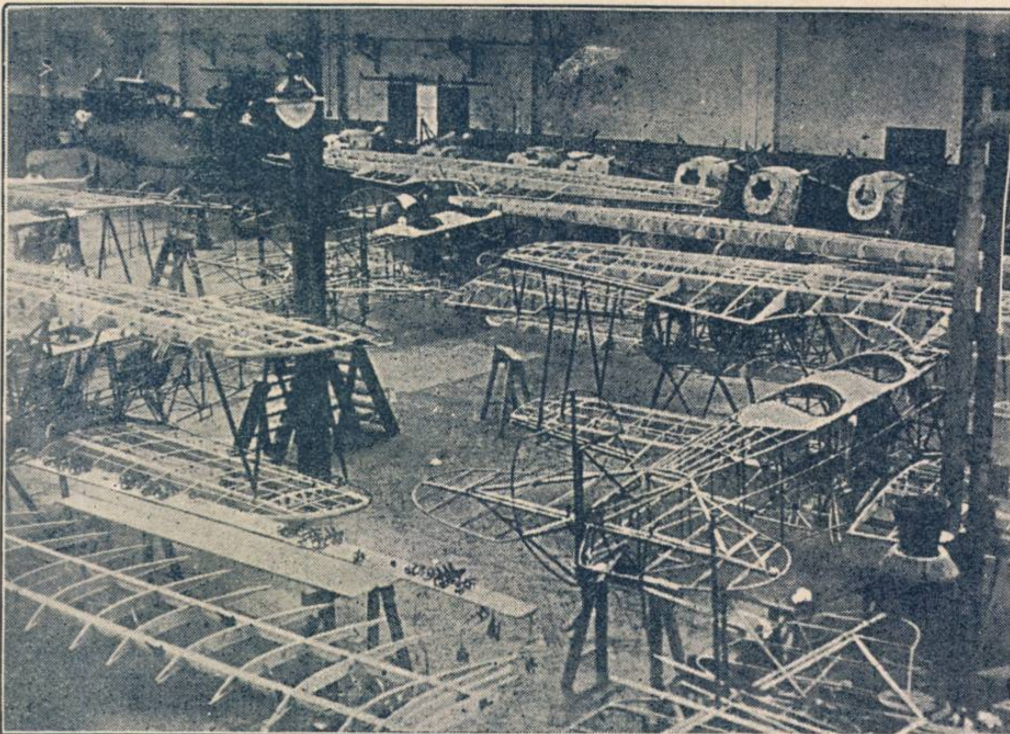
Incă nu se cunoaşte soarta celor 6 exploratori cari au rămas cu învelişul balonului „Italia". Există temerea că ei ar fi căzut victime ale frigului în gheţurile nordice, sau au pierit în flacările balonului distrus. Ilustraţia noastră, înfăţişează, în rândul de sus, dela stânga la dreapta: profesorul geograf Alessandrini, mecanicul Coratti, ziaristul Lags. In rândul de jos, dela stânga la dreapta profesorul teolog Pontremoli, subofiţerul Ardunio, mecanicul Ciocco

Cei şase tovarăşi ai lui Nobile cari au fost salvaţi de vasul rusesc Krassin. Rândul de sus dela stânga la dreapta: Viglieri, Troiani, Ceccioni. Rândul de jos, dela stânga la dreapta: Bellocchi. Tomaselli, Pedretti.

Echipagiul avionului suedez „Upland", care a salvat pe Nobile. In mijloc conducătorul căpitanul Tomley.

După ce în prezenţa lui Opel s'a efectuat de către pilotul Stamer, un sbor pe o distanţă de circa 300 metri, cu un avion rachetă, s'a început acum în uzinele Raab, construirea câtorva avioane rachetă.

Sborul cel mai lung transoceanic l-au efectuat ofiţerii aviatori italieni, locotenent Ferrarin şi maiorul del Prete, cari cu avionul „Sawie" au străbătut drumul de 6600 kilometri, din Roma până'n Brazilia în 51 ore.

Origina unor nume celebre

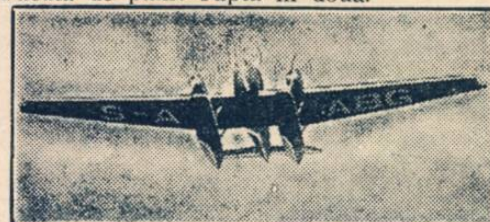
Unul din cele mai frumoase nume, pe care recunoştinţa concetăţenilor l'a dat unui particular, este acel dat lui Jean de Montigny prim-preşedinte al parlamentului francez, în secolul al 15-lea.

In timpul unei foamete grozave, parvenise să aducă mari cantităţi de grâu în cetatea Parisului, scăpând în felul acesta viaţa a vreo 30.000 persoane.

Recunoştinţa populară îl porecli *Brutarul*. Familia sa părăsi apoi numele de Montigny pentru acel de Brutaru.

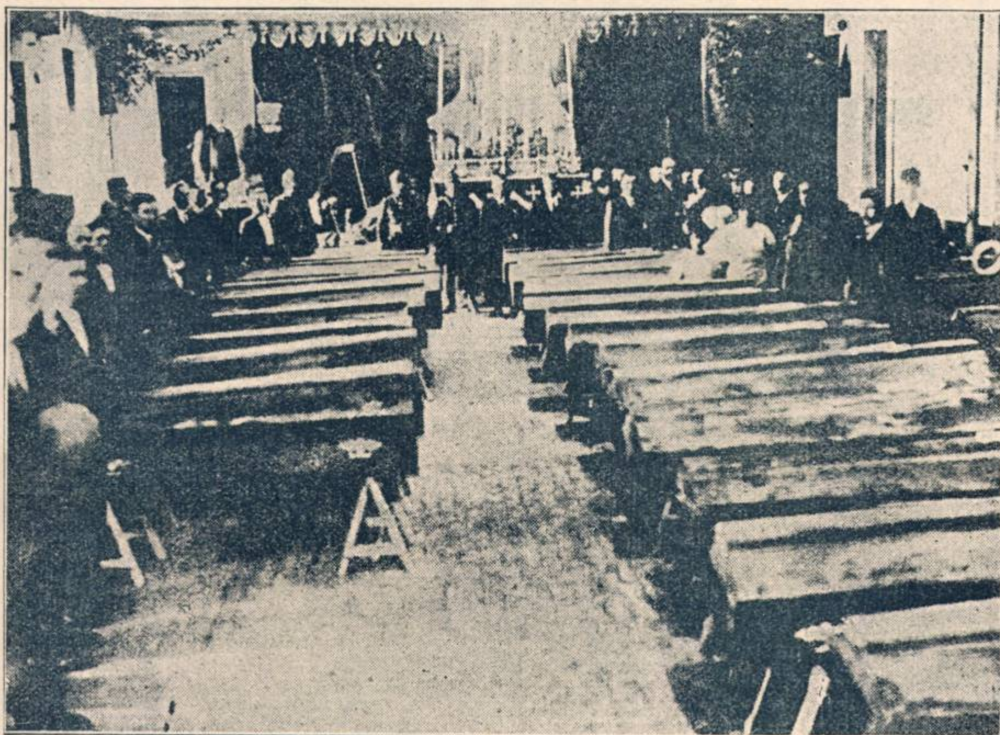
Ilustra familie a Frangipanilor, din Roma, şi-a luat numele acesta de când un membru al său, a împărţit pâine săracilor, într'o vreme de mare scumpete.

Chiar blazonul, Frangipanii şi l-au ales format din două mâini de argint, ţinând o bucată de pâine ruptă în două.

Avionul suedez sistem Junker, cu trei motoare: „Uppland", care a salvat pe Nobile

Catastrofa minieră dela St. Etienne

O catastrofă minieră îngrozitoare s'a produs la St. Etienne (Franța) în săptămâna trecută 48 muncitori și-au găsit moartea în fundul minei dărâmate de-o explozie. Ilustrația noastră înfățișează o parte din cele 48 de cosciuge cu victimele catastrofei. Așezate într'o sală mare de lângă mină.

Noul președinte al Mexicului

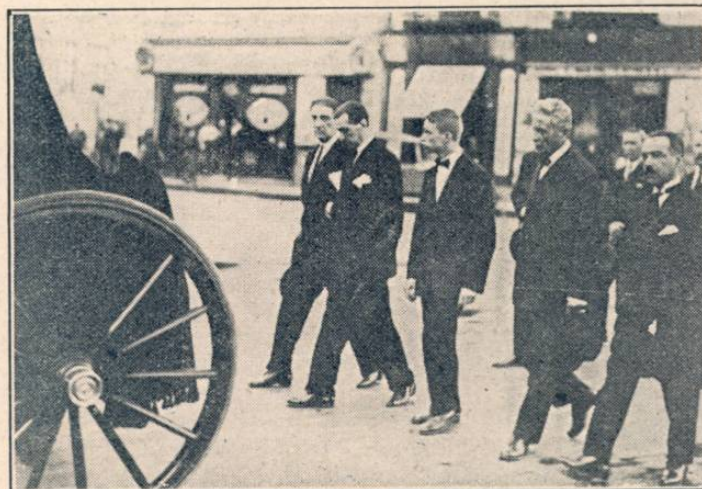

Generalul Alvaro Obregan, ciung de o mână, a fost ales președinte al republicei Mexico.

Ilustrația noastră înfățișează pe ministrul lucrărilor publice Tardieu intrând în galeriile minei Roche. La Molière, unde s'a întâmplat nenorocirea.

Moartea lui Mihail Pîcleanu

Mihail Pîcleanu, fost ministru plenipotențiar la Stockholm a murit în ziua de 15 Iulie. Defunctul se bucura de multă considerație în cercurile noastre conducătoare. Rămășițele pământești după ce au fost expuse la Biserica Albă au fost înhumate la Focșani. Ilustrația noastră înfățișează convoiul funebru.

Sfaturi clasice pentru debutanți în arta dramatică

de **TRISTAN BERNARD**

1. Când vrei să isbutești în literatură, trebuie să iei ca pseudonim numele unei străzi cunoscute. Sunt multe străzi la Paris care poartă nume foarte uitate și pe care ți le poți însuși foarte ușor: poți să te numești Gaston Poissonnière, sau Henri Bonne-Nouvelle, etc. Atunci lumea își va închipui că autorul este acela care a dat numele străzii.

2. Pentru alegerea unui titlu, trebue să urmăriți cu atenție curierul teatrelor, în ziare. E vorba să faceți reclamă în jurul unei piese pe care vreți s'o lansați. Atunci căuți în gazete cari sunt titlurile luate de confrați, alegeți unul din aceste titluri și, a doua zi, confratele va scrie: „Am aflat astăzi că d. Tristan Bernard și-a întitulat comedia sa „*Omul idropic*". Eu am reținut acest titlu încă de anul trecut".

Atunci răspunzi:

„Intr'adevăr, cer iertare confratelui meu; mă închin în fața dreptului său de prioritate..."

Și aleg un alt titlu care l-am văzut deasemeni anunțat. O iei d'acapo... și treci drept un om foarte îngăduitor. Atunci, când ai ales titlul definitiv, atenția a și fost puțin atrasă și asta-i o reclamă excelentă.

3. Când tânărul autor încredințează un manuscris unui director, trebuie să aibă totdeauna mai multe exemplare și să aibe dactilografiate și mai multe copii, pentru ca atunci când un director observă că manuscrisul a mai fost frunzărit, nu-l mai citește. Trebuie să-l faci totdeauna să creadă că el este primul care-l citește.

4. Am cunoscut un tânăr autor care nu urma acest principiu, dar care găsise un alt mijloc: de a pune tot felul de adnotațiuni pe manuscris, ca și cum un alt director ar fi găsit piesa foarte bună. Punea pe margine: „Foarte bine", „Foarte interesant", „Superb", etc. Dar asta nu reușește totdeauna, căci un director nu se ocupă de ceeace spune unul din confrații săi. Directorul vrea ca un manuscris să aibă o oarecare virginitate.

5. Nu trebuie să spui niciodată unui director: „E o piesă care am făcut-o". sau: „Iată o piesă ce v'o aduc", ci îi zici: — Iată, am un subiect foarte frumos de piesă.

Ii povestești subiectul. E foarte ușor să aprinzi pe un director cu subiectul unei piese, dacă ști să-l prinzi. Apoi e bine să prânziți cu el. Il înfierbânți, și la urmă îi spui: — Și acum, trebuie să realizez aceasta. Atunci, te duci la țară, vânezi sau pescuești, sau faci ce vrei și, după vreo cincisprezece zile, revii și directorul va avea impresia că ești un om care lucrează foarte repede, cu toate că manuscrisul e făcut de mai bine de doi ani.

6. In general, meseria de autor dramatic este din cele mai plăcute, cu condiția de „a nu o lua prea în serios". Nu trebuie să consideri că o premieră este un eveniment mondial. Prea avem cu toții înclinarea să credem că universul are ochii fixați pe noi.

(In românește de **Paul B. Marian**)

Eşti nervos?

Iată ce nu trebue să faci

Să nu te însori prea târziu, pentru a evita ştrengăriile, chefurile; căci viaţa dezordonată distruge sistemul nervos.

Să nu iei parte la şedinţele spiritiste cu aşa zise mese învârtitoare; ele enervează inutil, gonind somnul.

Să nu mănânci cărnuri conservate, nici brânzeturi fermentate, prăjituri puţine; să nu bei alcoolice.

Nu şedea în camere neaerisite, îmbâcsite cu fum de tutun.

Să nu-ţi petreci vacanţa la mare. Clima mărei nu prieşte nervoşilor, ea produce insomnii.

Să nu fi nici deputat, nici avocat, nici medic, nici şofeur. Să nu iei parte la nici un concurs intelectual, sau sportiv.

Nu juca cărţi; discuţiunile provocate de joc surescitează nervii.

Să nu-ţi alegi locuinţa lângă gară, sau lângă o fabrică, — liniştea fiind unul din marile remedii pentru omul nervos.

Iată ce trebue să faci

Să te culci de vreme, să dormi 10 până la 12 ore, să nu citeşti în pat.

Odihneşte-te după masă; toate funcţiunile corpului să fie regulate.

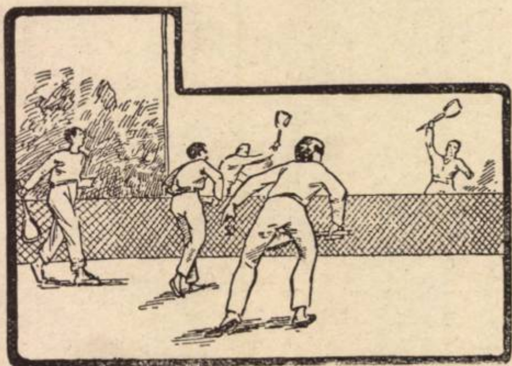
Nervozitatea vine de multe ori din turburarea funcţiunilor digestive. Mănâncă încet, la oră fixă. Să bei apă. Uneori poţi turna puţin vin roş, în multă apă.

Locueşte de preferinţă la ţară, la altitudine mică; alege o privelişte veselă şi un loc adăpostit de vânturi.

In fiecare dimineaţă o baie caldă, sau un duş căldicel.

Potoleşte tensiunea nervoasă prin exerciţii musculare bine conduse, în aer liber. dar fără a ajunge la surmenaj şi exces.

Curiozităţile medicinei

de DOCTORUL CABANÈS

— Dinţii şi civilizaţia —

Un dentist, dublat de un filosof a făcut o constatare foarte descurajatoare şi anume: cu cât popoarele sunt mai civilizate, cu atât au dinţii mai stricaţi. După Arthur Underwood, civilizaţia şi caria dentară merg mână în mână. Cu cât ne urcăm mai sus, pe scara progresului, cu atâta perspectiva de a avea toţi dinţii stricaţi e mai aproape. Savantul dentist se bazează pe experienţă. El a avut prilejul să examineze o serie de maxilare, din epocele primitive şi a constatat o stare de prefecţie dentară completă, la fel cu a mamiferelor superioare. înrudite cu omul. Craniul egiptenilor, din perioada predinastică, adică, dinainte de construcţia piramidelor, deci înainte de statornicirea civilizaţiei în Egipt, au arătat observatorului nostru nişte dinţi ireproşabili. Dimpotrivă, dinţii aristocraţiei din perioada civilizaţiei egiptene, au prezentat maxilare cu dinţi stricaţi. Observaţiuni la fel au mai fost făcute la greci şi la romani. La romanii mai vechi, lipsiţi de cultură, o dentiţie superbă, la romanii din epoca de decadenţă, danturi mizerabile.

Cafrii, hinduşii, chinejii au dinţi foarte sănătoşi pentru că aceste popoare au obiceiul să-şi spele dinţii după fiecare masă. Un hindus, un chinez, nu va consimţi niciodată să se aşeze la masă, dacă nu are siguranţa că va putea să se spele în gură, după ce mănâncă.

CUM FAC EXTRACŢIILE DENTIŞTII JAPONEZI

Dentistul japonez extrage dinţii cu degetele, fără nici un instrument. El apucă cu un anumit meşteşug capul clientului, pe la unghiul maxilar, astfel ca gura să rămână deschisă şi bagă apoi în gura pacientului degetul cel gros şi cel arătător dela mâna cealaltă, trăgând repede, puternic şi iscusit, unul, doi sau chiar mai mulţi dinţi, după caz, fără ca clientul să poată închide gura. Ori cât de ciudată şi de necrezut ar părea această metodă originală de a extrage dinţii, ea se explică în chip firesc, când cunoaştem cum sunt pregătiţi în arta lor dentiştii japonezi. La aşa zisă şcoala dentară, se află mai multe scânduri subţiri din lemn moale, având mai multe găuri. In fiecare gaură se vâră câte un cui tot de lemn, un mic ţăruş. Scândura e pusă jos şi candidatul dentist trebue să apuce şi să smulgă, cu degetul gros şi arătător, cuiele, unul după altul, fără ca scândura să se mişte din loc. Aceste exerciţii sunt repetate de nenumărate ori, pe scânduri din lemn tot mai tare şi de fiecare dată sunt înfipte mai puternic. Când candidatul reuşeşte la ultima probă, e proclamat destoinic în exerciţiul artei salei.

Bine înţeles că, odată cu nouile progrese introduse în Japonia, dentiştii au învăţat şi metodele moderne.

CÂTEVA REŢETE BIZARE

In secolele trecute existau, în multe ţări, reţete foarte bizare pentru a grăbi şi uşura eşirea dinţilor la copii. Iată una: „Se va lua un cap de epure, fiert sau fript, se vor scoate creerii, şi se vor amesteca cu puţină miere şi unt; cu aceasta se va unge gingiile copilului şi dinţii vor eşi fără durere".

Alta: „se fricţionează gingiile cu sângele din creasta unui cocoş, tăiat cu foarfecele, sau se atinge cu un dinte de lup, sau cu o labă de cârtiţă".

DENTIŢIUNI PRECOCE

Sunt cazuri rare, când încep a eşi dinţii la copii de câteva luni. Copiii cari se nasc cu unul sau doi dinţi în gură, sunt socotiţi ca favorizaţi de providenţă şi socotiţi a avea situaţii înalte.

Printre astfel de excepţii rare istoria citează pe: *Curius Dentatus, şi Papirius Corbo* (citaţi de Pliniu), *Valeria Galeria* (fiica lui Diocleţian), *Robert le Diable, Geoffroy Grand Dent, Ricard III, Don Carlos, Mazarin, Ludovic al XI, Mirabeau, Danton, Napoleon I* şi învăţatul antropologist *Broca*.

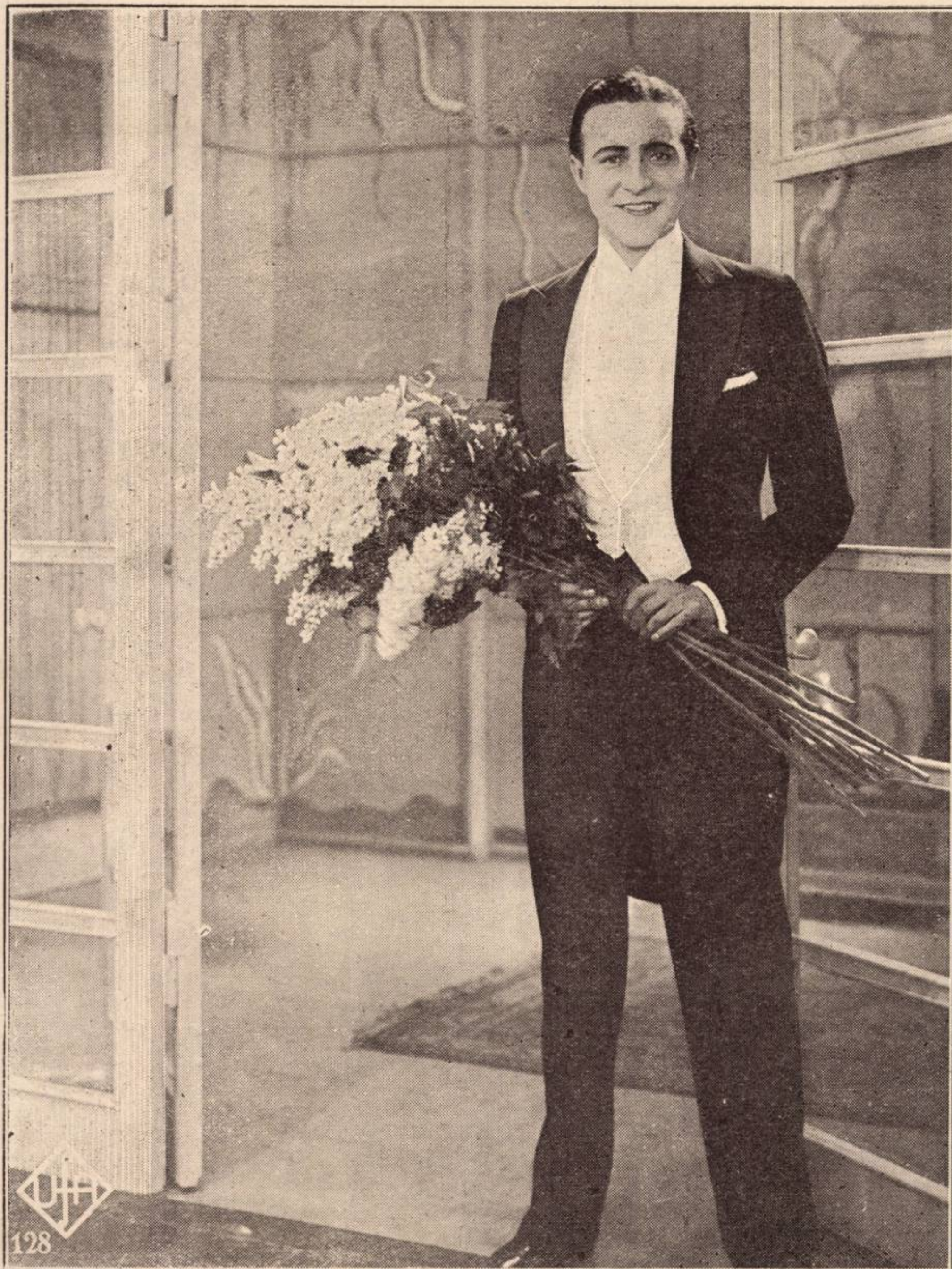
Despre Ludovic al XIV şi Don Carlos, se raportează că au trebuit să se schimbe foarte des doicele, pentrucă pruncii regali le muşcau cumplit sânii.

Rubrica Cinematografică

SUB CONDUCEREA D-LUI VALENTIN PODEANU

Figurile Ecranului

Villy Fritsch

Simpaticul angajat al „Ufei" a debutat în film acum trei ani, de când mulțumită fizicului său, care place, e căutat pentru a interpreta rolurile de june-premier, în mai toate comediile sentimentale și operetele filmate, în care joacă cu toată căldura.

Fizicul său atrăgător i-a adus simpatia sutelor de spectatoare din toată Europa, pentru care „Villy" e tânărul ideal. Zilnic primește sute de scrisori, dintre care mai mult de jumătate, sunt cereri de căsătorie. Dar Villy Fritsch e nevoit să le refuze, urmând să se căsătorească în curând cu o delicioasă vedetă a ecranului, pentru care simpaticul nostru artist are o deosebită slăbiciune scuzabilă când ne dăm seama de frumusețea viitoarei sale soții.

Filmele săptămânii

Marea (Super). — Majoritatea romanelor lui Kellerman sunt fotogenice, însă cu un regisor priceput. Peter Felner n'a putut să redea toată atmosfera romanului marelui scriitor german. Dealtfel și interpretarea, excluzând pe Heinrich Georg, e mediocră.

Cele trei dorinți (Mond.l). — Din acest film, cu o slabă interpretare, la care s'a mai adaus și mizerabila rulare a cinematografului „Trianon" (tăeturi, o viteză nepermisă ce nu-ți dădea răgaz să citești nici titlurile, etc), — nu putem reține decât numele lui Gustav Froelich și al Verei Schmitterloew.

Ecouri cinematografice

DUPĂ DATE americane, Paramount va produce pe 1928—929 74 filme, Universal 68, Metro 44 și First National 54, deci în total aceste patru case vor realiza 240 de filme.

In ce privește bilanțurile, organizația Loew a realizat pe anul trecut un beneficiu de 7.500.000 dolari la un capital de 8.000.000 dolari. Insă Pathé Exchange înregistrează un deficit de 2.151.882 dolari.

• • •

IN URMA unui referendum organizat la Tokio, japonezii au clasat ca cei mai buni artiști pe Charlie Chaplin, John Barrymore și Ronald Colman, iar din artiste pe Norma Talmadge, Clara Bow și Lilian Gisch. De sigur că dacă în Japonia s'ar fi rulat mai multe filme europene, s'ar fi dat un rezultat mai precis. In orice caz, clasificarea de mai sus, ne dovedește că rasa galbenă, posedă, un mai desvoltat spirit critic, decât noi, albii.

• • •

IN ATELIERELE „Ufei" s'a terminat un nou film: **„Urraaa!... Trăiască"**, cu Nicolas Koline.

Găina lui Biscot face ouă

Biscot, primi deunăzi vizita unei mătuși, o mare bogătașă din Saint-Querintin și dela care comicul național al francezilor așteaptă o frumoasă moștenire. La un moment dat mătușa și-a exprimat dorința de a vizita frumoasa proprietate, pe care Biscot o are în jurul Parisului, în apropierea castelului lui Pola Negri. La plecare, nepotul dărui mătușei o găină, din rasa cea mai productivă. Intorcându-se la Paris închise găina în bucătărie, iar el se duse la teatru pentru a juca. A doua zi disdedimineață, tocmai când îi era somnul mai dulce, Biscot fu trezit de un cotcodăcit asurzitor. Nemaiputând să doarmă merse în bucătărie, unde găsi într'un colț un ou, de o mărime respectabilă. Biscot s'a hotărât să-l păstreze ca aducător de noroc, dar a îndepărtat găina că prea îl deștepta de dimineață.

Poşta Cinefililor

Vichy St. Ștefănescu. — Iată adresele: Austria: Vita-film, Neubaugasse 1, Wiena; Sassha-film, Liebensternstrasse 31, Wien. Germania: Aafa, Fiedrichstrasse 223 Berlin; Emelka film, Sonnenstrasse, München Phoebus-film, Friedrichstrasse 225, Berlin; Ufa, Kothaverstrasse 1—4 Berlin; National film, Friedrichstrasse, 10 Berlin; Deutsche Vereins film, Unter den Linden, 16 Berlin. Italia: Cine-film, via Macerata, Roma; Pittaluga-film, Via Viotti, Torino; Gallonefilm, 15, via dei Villini, 12 rue Pertinax, Nice; Gaumont 37, Rue de Plateau, Paris. America: Fox Studios, Holliwood; Goldwin Studios, Hollywood; Universal Studios, Universal City; United Studios, Hollywood. Toate California U. S. A.

Caloianu Vasile. — Lasă cinematograful în pace, oricâte limbi ai cunoaște. Cel mai bun lucru ce-l poți face e să urmezi școala înainte sau să te apuci de o meserie. Altminteri pierzi timp și bani, în zadar.

Femina

IAR PĂRUL?

Chestiunea a început să devină plicticoasă. Onorabilul domn inginer Dimitriu, din Ploeşti, ar vrea să vadă fetele cu cosițe şi cu poale lungi, nădăjduind să le aducă din nou la mintea scurtă.

Cu alte cuvinte femeia să se poarte cum ar vrea bărbatul.

De ce nu s'ar purta bărbatul cum vrea femeia?

Iaca eu mă fac forte să găsesc mii de femei, care să ofere câte cinci sute de lei, premiu, inginerilor cari nu-şi vor mai rade barba şi mustățile.

Dar presupunând, prin absurd, că tăierea părului ar fi imorală, vrea d-nul inginer să împiedice o imoralitate prin alta? Să plătești femeia ca să nu se tundă e întocmai ca şi cum ai plăti nevasta să nu te înşele.

Nu mă îndoiesc un singur moment, că domnişoarele din Ploeşti vor refuza cu demnitate premiul oferit de d-nul inginer. elevelor care nu se tund.

Să fim serioşi: morala nu se învârteşte în jurul unui fir de păr. Toți suntem mai mult sau mai puțin sclavii modei. Inainte umblau fără pălărie numai nebunii, azi, slavă Domnului, oamenii, şi dintre cei mai serioşi, umblă cu capul gol.

Dar moda e trecătoare şi nu s'a schimbat niciodată fără protestările celor cari nu ştiu să rămână la modă. Şi când, prin extraordinar, moda nouă are în sine un dram de chibzuință, trebue să o binecuvântăm. Moda părului scurt este estetică, practică şi higienică. Iar dacă rochia de astăzi este prea scurtă, va cădea, cum a căzut şi cea cu coadă, prin ridicul.

Amintesc în treacăt şi mărturisesc cu ruşine, că scurt sau lung, părul femeii tot va lua foc dacă dă peste un bărbat ticălos.

Mai presus de orice considerațiune — acesta este un secret al naturii — şi femeia şi bărbatul caută să placă. Nu poartă nimeni culoare verde când îi şade bine cu albastru Femeia îşi taie părul şi dacă nu o prinde îl lasă să crească fără premiu. Când o simți însă că-i şade bine toate premiile din lume nu vor ajunge să-l lungească nici măcar cu un centimetru.

De ce vă supărați domnule inginer? Bărbații au lăsat femeia să se descurce singură. Era natural să înceapă prin a-şi tăia părul ca să nu se încurce. Când se duc în fabrici şi la birouri n'au vreme să se peptene o jumătate de ceas, sau să stea o zi în casă, pentrucă s'au spălat pe cap.

Am oroare de cărcotaşii cari răsucesc un fir de păr în opt şi-l taie în patru.

Insurați-vă tineri, lăsați cărțile şi băutura, fiți blânzi şi cu nevestele, nu numai cu animalele şi tunsă sau cu cosițe, cu rochie scurtă sau cu poale lungi, femeia va fi cum se cuvine să fie.

Câte femei cu părul lung nu plâng în aşternut, aşteptând întoarcerea soțului dela varieteu, unde bea şampanie în tovărăşia celor cu părul retezat.

Domnule inginer oricâte premii ai institui d-ta, o să-ți iasă părul prin căciulă — presupunând că ai păr şi căciulă — aşteptând ca femeia să mai fie ce a fost, adică proasta de altă dată.

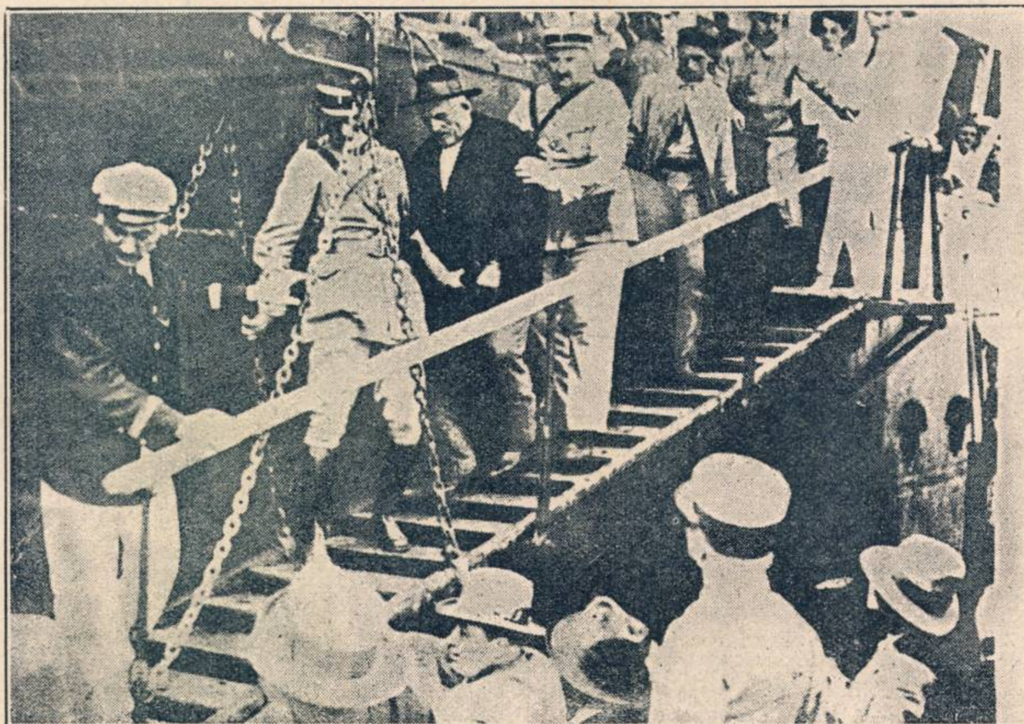
S'a dus să nu mai vorbim de ea.

Cine-i cuminte se acomodează timpului, se dă după păr, căci femeia mai mult decât lupul îşi schimbă părul dar năravul ba. Şi e bine aşa, căci fără năravuri, tolerați-mi expresia, femeia nu face nici doi bani. Nimic nu-i mai îmbătător ca femeia care se uită în ochii tăi şi te minte pentrucă o iubeşti. şi o iubeşti numai pentrucă te minte. Dar:

„Qu 'importe la trahison
„Des lèvres que nous baisons.
„Si les lèvres sont jolies."

GH. BRĂESCU

Omorîtorul de femei din Marsilia

Pierre Rey (numit şi Drot) este un monstru cu chip de om. Ca şi faimosul Landru, care a dat atât de vorbit lumei, mai anii trecuți, Rey deşi bătrân de 64 de ani, atrăgea femei tinere, oferindu-le căsătoria şi după ce le lua economiile pe care acestea le avea, le ucidea. Arestat în Alger, după nouă zile de grevă a foamei, Rey a fost adus în lanțuri la Marsilia. Ilustrația noastră îi înfățişează la coborârea din vapor, păzit de polițişti, cari cu multă greutate pot împiedica populația să linşeze pe acest nou Barbă-Albastră.

Barbă-albastră şi femeile

E zădarnic! Se vede că tot avea dreptate mult combătutul filosof Nietzsche cu povața lui: „Când te duci la femee, nu uita biciul".

Acest biciu poate fi luat şi la propriu, nu numai la figurat şi poate fi înlocuit chiar la nevoe, cu un revolver, cu un cuțit de bucătărie, cu un topor, sau cu un ciocan. Efectul e acelaş: femeile se simt atrase, în mod magnetic de cuceritorul barbă-albastră, care-şi ucide pe rând nevestele, mai mult sau mai puțin legitime. Cazul faimosului Landru n'a servit de învățătură nici unei femei. Pierre Rey, Landru-ul Marsiliei a procedat exact în acelaş fel şi a găsit victime cu atâta uşurință, ca şi cum nici când n'ar fi existat un Landru, care să pună pe gânduri femeile.

Şi totuşi, sunt sigură că „logodnicile" lui Pierre Rey cunoşteau cazul, căci nu erau fetițe nevârstnice, ci femei în toată firea. Şi probabil că citind pe vremuri de isprăvile monstruosului asasin, s'au înfiorat şi ele, ca orice om normal, de grozăvia crimelor.

Dar la primele cuvinte mai tandre ale unui bărbat, au uitat de pățania logodnicelor lui Landru, după cum au uitat de basmul cu Barbă-albastră, ce l-au auzit în copilărie. Perspectiva, de a avea un cămin propriu, de a scăpa în sfârşit de dezolanta monotonie şi singurătate a traiului lor provincial de fete oneste, muncitoare, trecute de prima tinerețe, a încântat atât de mult pe sărmanele ființe, încât nu s'au mai gândit să cerceteze veracitatea spuselor lui Pierre Rey. Erau doar atât de fericite în iluzia lor, de a fi găsit un suflet prieten, cu care să'şi împărtească viața.

Increderea în oameni, această mare virtute şi acest mare păcat, nu se poate nimici cu una cu două. Un suflet lesne încrezător — şi care idealistă nu suferă de această boală a încrederei — trebue să treacă prin foarte multe decepții şi amărăciuni pentru a-şi da seama de toată ticăloşenia semenilor săi. Şi poate că în cele din urmă dezabuzat, refuză să se încreadă tocmai în singurul om, care într'adevăr ar fi meritat încrederea lui deplină.

Pe lângă femeile naive, Barbă-albastră, al zilelor noastre mai cucereşte însă cu uşurință şi pe cele complect lucide, care din capul locului îşi dau seama cu ce fel de om au a face. Atmosfera de crimă ce-l înconjoară e pentru aceste firi, oarecum perverse, un supliment de atracție. Barbă-albastră e un tip interesant, romantic.

Primejdia în care se află femeile ce vin în contact cu el, le învață ca un filtru de dragoste. E condimentul amorului.

De altfel cazul se întâmplă şi invers. Faimoasa otrăvitoare Milica Vucobrancovici a primit în închisoare nenumărate scrisori de dragoste, şi cereri în căsătorie. Şi nu ne îndoim, că dacă justiția franceză îl va achita pe Pierre Rey (fapt puțin probabil) se vor găsi destule femei care să-l glorifice, şi abia atunci îi va fi uşor să găsiască amante, cărora să le ia mai întâi banii, apoi fecioria şi apoi viața. Căci Ileana Cosânzeana din zilele noastre nu mai visează la Făt-frumos, ci la Barbă-albastră.

E. MARGHIȚA

Ciudățeniile modei

După rochiile de hârtie, despre care am vorbit într'un număr trecut al revistei, Parisul, cetatea modelor, lansează acum pălăriile de lemn.

La cursele de primăvară din Longchamp, care constitue în acelaş timp şi o revistă a modelelor, s'au văzut numeroase doamne purtând aceste pălării, în formă de cloşulețe, şi garnisite cu sculpturi artistice. Borurile sunt prevăzute cu resorturi ascunse, dând purtătoarelor posibilitatea să aşeze pălăriile după plac.

Pe când reînvierea saboților de lemn olandeji? Şi bărbații, pentru cari în definitiv, se creiază moda feminină, vor rămânea dânşii de lemn, față de aceste ciudățenii? Atunci îşi vor pierde orice rost.

D. GR.

Ce nu ştie orice gospodină

SALATĂ DE DOVLECEI

Pătlăgelele vinete deşi nu mai sunt trufandale, sunt încă destul de scumpe, mai ales pentru o gospodină care trebue să îngrijească de o familie numeroasă, cu un buget restrâns.

Salata de dovlecei înlocueşte perfect de bine salata de vinete; culoarea e exact la fel şi gustul — doar un „gourmet" rafinat va simţi înşelăciunea şi încă: Salata de dovlecei va fi desigur şi ea pe placul lui, doar atât: va simţi poate că nu mănâncă salată de vinete.

Preparaţia e simplă: dovlecelul — tânăr fără seminţe mari — se curăţă de coajă (coaja se poate utiliza la ciorbă!) se rade pe răzătoarea de morcovi, sau se tae mărunt. Apoi se prăjeşte în unt sau untdelemn, cu puţină ceapă măruntă şi se toacă cu lingura de lemn. Se pune sare şi piper potrivit. Lăsăm apoi să se răcească, adăogăm untdelemn şi lămâe, garnisim cu roşii, fire de pătrunjel şi mărar.

PLĂCILE DE MARMORĂ

dela bufetele de modă veche, lavabouri, etc. redevin lucioase, dacă sunt frecate cu puţin var, proaspăt stins, căruia i se adaogă puţină apă, ca să fie mai curgător. Plăcile se spală apoi cu apă rece, se şterg bine cu o cârpă uscată şi se lustruesc cu cretă pulverizată.

Zece ani dela uciderea ţarului

Luna aceasta s'au împlinit zece ani de când revoluţionarii ruşi au ucis pe ascuns în fundul Siberiei, pe cel care era atotputernic în marea împărăţie rusească.

Ilustraţia noastră e reproducerea unei ultime fotografii a Ţarului Nicolae II împreună cu soţia şi fiicele sale.

Excursiunea Corpului didactic Ilfovean

Corpul didactic primar, din judeţul Ilfov a făcut o excursiune de studii. Revista „Realitatea Ilustrată", care e cel mai bun tova- răş la drum, a fost de faţă şi de această dată şi a luat această fotografie a grupului de excursionişti.

DÂNSUL (oftând): Extraordinar! numai 49 de kgr. şi cât de greu îmi apasă buzunarul.

Un câine legatar universal

Nu demult a murit la Londra o bătrână foarte bogată, despre care lumea nu prea ştia bine cine e.

Enigma a fost deslegată la citirea testamentului, prin care decedata îşi lăsa toată averea, câinelui ei.

Spleenetica englezoaică scria aşa în testament:

„Am avut mulţi iubiţi şi mulţi prieteni în viaţa mea. Toţi m'au dezamăgit şi nu pot decât să mă plâng de oameni. Nu preţuiesc nimic, nici ca fizic, nici ca moral. Iubiţii mei au fost laşi şi înşelători, prietenii falşi şi perfizi.

Din toate fiinţele cari mă înconjurau, numai câinelui meu îi recunosc unele calităţi. Vreau deci să se dispună de averea mea în favoarea lui, dându-se sumele de bani, prevăzute de mine în acest scop, acelora, pe care el (câinele) îi va iubi şi îl vor îngriji!"

Mijloace împotriva căldurii

Pentru a ajunge la o răcorire repede a întregului corp, există un mijloc foarte simplu şi anume: îţi bagi mâinile până peste cot într'un lighean cu apă rece; braţele nu vor fi ţinute însă vertical, ci cât mai orizontal.

Pentru ca încăperile de locuit să rămână cât mai răcoroase în timpul zilei, se vor ţine transparentele lăsate, până când va trece soarele din dreptul ferestrelor. După dispariţia acestuia se deschid geamurile şi se face un curent de câteva minute, cât mai puternic. In timpul nopţii lăsaţi geamurile întredeschise. Dacă punem în camere vase cu apă rece, — această din urmă, fiind des schimbată, se menţine o plăcută umezire a aerului din odaie.

Moartea sau dispariţia unui financiar de seamă?!

Bancherul belgian Alfred Löwenstein, care era socotit drept al treilea bogătaş din lume a dispărut după o călătorie pe care a făcut-o cu avionul său deasupra canalului Mânecei. Insoţitorii săi au declarat că a căzut în apă, în timpul sborului. Se pare însă că dispariţia s'ar fi datorând altor cauze.

PAGINA SPORTIVĂ

Tennis-ul în România

Sportul rachetei sau cel alb... Il numiţi după voe. Este apanagiul numai al celor cari au mai multe perechi de pantaloni albi, sau fuste elegant plisate cămăşi rabatu, pull-overe, lest fashion, pantofi speciali mingi rachete şi... ...alură, necesită cunoştinţa unor limbi streine, în deosebi engleza sau franceză. Cine posedă prima plasează lovituri scurte, „cupate", joacă pe linia de fund şi nu vorbeşte în timpul jocului. Ceilalţi, amabili, afectuoşi, mobili pe „court", lovesc variat, chiar alături de minge, discută cu arbitrii, devin nervoşi, se împacă şi termină partida printr'un „prolongée", de bridge în elegantul club-house.

Această a doua categorie s'a naţionalizat şi la noi. Din discreţie — specifică profesioniştilor scrisului — nu vom publica centrul de activitate.

Unii sunt şi jucători veritabili. Nu însă de talia celor de acum câţiva ani. Cât priveşte Bucureştii, localurile de petrecere şi balurile nenumărate au redus calitatea „rachetelor" noastre masculine — nu spunem a practicanţilor **„sportului alb"**, pentru a nu-i confunda, în mod insinuant cu cavalerii papagalului de aceiaşi culoare — la limita minimă. Aradul, reprezentat de veteranul Luppu, şi emulul său, tânărul Doerner, deţine „fruncea". In cupa Dawis, contra Belgiei şi Italiei, ambii ne-au reprezentat cu multă demnitate surclasând pe coechipierii bucureşteni, „mal disposés" sau în „manque de forme".

Sportul acesta se mai practică în mare măsură pe diferite terenuri la noi, însă numai drept paravan pentru „deliciosul flirt". Ceeace aiurea se face „pour l'amour de l'art", se transformă la noi... „pour l'art de l'amour".

In ultimii doi ani se remarcă o augmentare considerabilă a jucătorilor,... de ambe sexe.

Un sport căutat deci...

LA WIMBLEDON...

Aci aveţi o imagine reală a sportului „tennis" în înalta accepţiune a termenului. Concurenţii se dedică exclusiv jocurilor, disputate cu înverşunare. Participă cei mai notorii jucători, asistă alături de zeci de mii de spectatori, numeroase capete încoronate, în frunte cu familia regală britanică.

Lotul cel mai select al rachetelor mondiale mişună pe teren. In acest an s'au duelat Lacoste, Cochet, Tilden, Borotra, Brugnon, Boussus, Morpurgo, Miss Wills, Senorita d'Alvarez, Hunter, Crawford, Hennesey Patterson, Kozeluh, Matejka, tennis-ului.

După o aprigă luptă contra asului yankeu Tilden, „campionul mondial" Lacoste, intră în finală contra compatriotului său, francezul Cochet, care a eliminat pe Boussus, alt francez. Lacoste în formă ireproşabilă îşi adjudecă din nou invidiatul trofeu, cu care a fost dotat turneul şi pecetlueşte supremaţia tennis-ului ţării sale, asupra întregului glob.

O aviatoare de 62 de ani

Se anunţă sosirea la Bouchir, în Persia a aeroplanului *Princess-Hêni r*, c[illegible]n dus de căpitanul C. D. Barnard şi având ca pasageră pe ducesa de Beadford, care cu o fermecătoare cochetărie, nu s'a sfiit să spună, că, cu toţi cei şasezeci şi doi de ani, a întreprins această mică escapadă aeriană.

Pilotul şi pasagera sa, sunt în drum spre Indii şi ducesa declară:

— Vârsta pe care o am este adevărata cauză că am luat drumul aerului. Astfel am înlăturat oboseala unei lungi traversări cu paquebot-ul.

Aceasta-i o constatare surprinzător de adevărată pe care noi n'am avut prilejul s'o facem până acum.

Din nou Weissmueller...

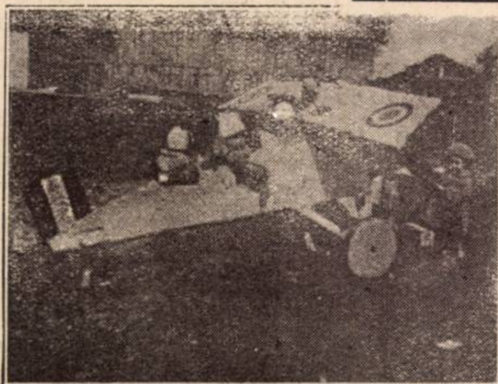
Marele înotător Johnny Weissmueller continuă. In cadrul campionatelor Americei, la San Francisco, a doborît propriu-i record pe 100 metri, stil liber, în timpul remarcabil de 37 secunde. Clişeul nostru îl reprezintă, după cursă, alături de camaradul său George Kojac.

Un veteran.. perseverent

D. Pierre Ratié, francez de origină, diplomat la 1870, ca profesor de exerciţii fizice, este azi în vârstă de 83 de ani. Luna trecută, a pornit pe bicicletă din oraşu-i de baştină, Moissac. A parcurs în cinci etape cei 700 de kilometri care-l separau de Paris, şi se pare că lunga-i călătorie nu l-a surmenat, întrucât e dispus a se întâlni cu orice concurent — octogenar — pe o distanţă de vreo... 50 klm.

Copiii de azi

Acum câţiva ani, copiii cu simţ sportiv se mulţumiau cu plăcerile ocazionate de calul de lemn, de trenurile în miniatură şi de celelalte jucării mecanice.

Azi, cum încep să se ţină pe picioare pretind imediat patină sau bicicletă. In străinătate sunt chiar unii cari posedă şi un avion, şi cari, e dela sine înţeles, studiază neîncetat posibilitatea de trecere a Atlanticului...

Săptămâna sportivă

In Capitală se întâlnesc „Colţea" din Braşov şi „Mihai Viteazul" din Chişinău, în semifinala campionatului naţional de foot-ball. Deşi domneşte o căldură tropicală, tribunele sunt ticsite de un mare număr de spectatori.

Duelul este aprig. Basarabenii, mai tineri şi mai uşori, iau conducerea lăsând impresia că vor răsturna toate pronosticurile.

Punctele se succed cu alternaţia. Colţea este mai conştientă şi-şi pune în dificultate adversarul.

In ultimele minute de joc, rezistenţa braşovenilor le aduce victoria cu 6-4 (3-2). A câştigat echipa cea mai bună.

La Lupeni, termenul de tragi-comedie, cu care am gratificat actuala desfăşurare a campionaului naţional, obţine din partea forurilor competente o confirmare categorică.

Şoimii C. F. R. nu se prezintă în faţa Jiului, în urma unui aviz din partea comisiunei centrale de F. B. A. Minierii asistă neputincioşi la irosirea zadarnică a câtorva zeci de mii de lei cheltuiţi cu organizarea.

Din sursă competentă transpiră ştirea că finala campionatului se va amâna pentru la toamnă. Iată deci şi punctul culminant al caraghioasei competiţiuni.

La Timişoara atleţii veniţi a ne reprezenta culorile naţionale la olympiadă, îşi dau certificate de impotenţă: Peter, deţinător al recordului pe 100 m. cu 106/10 aleargă distanţa în 12 sec..!!! David, jongleur, cu discul, pe care-l expediază de obiceiu neglijent peste 40 minute, realizează dificil 39,97 m.!! Dacă aceşti doi atleţi sunt în atare grad de lipsă de antrenament, lesne ne imaginăm valoarea actuală a celorlalţi reprezentanţi romani, inferiori cu 2 clase, celor amintite.

Oficialii, spre a se plimba personal la Amsterdam, pe banii altora, preferă însă, — spre satisfacerea gustului lor — să dea biata ţară de ruşine.

Până când se mai tolerează atari procedee?

Un reviriment. Hippodromul Floreasca, recte, părtia de trap, este temporar transformată în velodrom.

Cicliştii şi motocicliştii băştinaşi, cei mai de seamă, se întrec în diverse probe, în faţa unui public extrem de numeros, care urmăreşte cu atenţiune prima încercare de atare natură, făcută în ţară.

Gh. Nadu, al cărui prilej am avut prilejul a-l admira în diverse ocaziuni, este pe maşina „Guzzi" eroul zilei. Intrecut în urma unei defecţiuni a motocicletei în seria eliminatorie, îşi adjudecă finala: în faţa a 3 adversari energici şi se clasează primul campion oficial al României, în categoria 500 conc.

Cicliştii români nu mai pleacă la Amsterdam. Calitatea lor ar compromite culorile ţării.

Recunoaşterea de sine...

Sincere felicitări!

A. Vogel

Pictorul de cai premiaţi

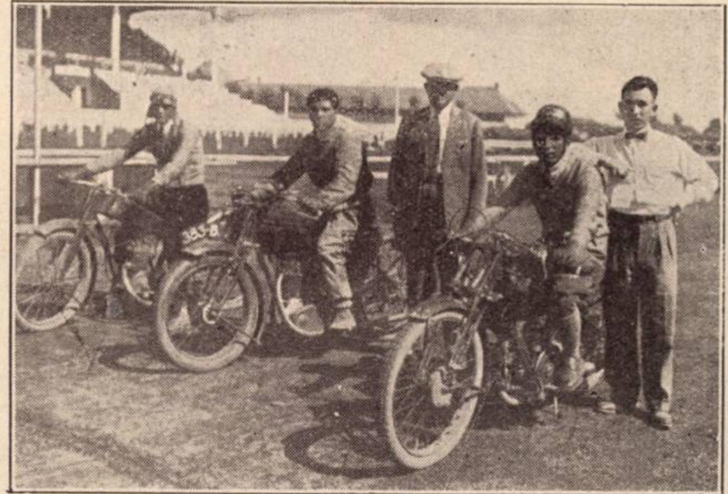
Winterhalter, picta, totdeauna capetele încoronate. D-l Lynwood Palmer, artistul englez, pictează caii cu această însuşire. El, odinioară a fixat imaginea mai multor „crack" aparţinând defunctului rege Edouard şi iată că a primit acelaş oficiu la Scuttle, proprietatea regelui George al V-lea.

In felul acesta va sfârşi prin a alcătui un grajd întreg de tablouri care, va avea avantajul ca în total să coste mult mai puţin decât celălalt oricare ar fi preţul ce va recompensa talentul d-lui Lynwood Palmer.

Cursele cicliste la Bucureşti

Gh. Nadu înainte de a porni în cursa de motocicletă în care s'a consacrat campion oficial al României.
Ilustraţia noastră înfăţişează dela stânga la dreapta pe concurenţii: Greceanu, Nadu, Asan şi Moressi.

De la stânga la dreapta: Miotti, Bonciulescu şi Sădeanu.
se pregătesc de plecare în cursa de 7 km. categoria 250 cmc.

Pornirea cicliştilor

PE PLAJA DELA MANGALIA

Căpitanul portului, d. Petre Bogdan în admiraţia spectatorilor întâmplători, a mulat o minunată statuă, o femeie pe plajă, al cărui singur făcut e că fiind din nisip, se va trece prea curând, în bătaia soarelui arzător

MĂLDĂRESCU
învingător în cursa de 14 km.

Un tenisman original

In cursul disputărei matchului pentru „Cupa Davis", între Anglia şi Italia, un jucător italian, Stefani a deconcertat amarnic pe adversarii săi britanici.

El este o mnunată „rachetă", dibaci, agil şi dotat cu sânge rece, dar care, fapt surprinzător, nu utilizează nici odată mişcarea aşa numită „back hand". Când o minge îi vine pe partea stângă, Stefani, schimbă imediat racheta în mâna respectivă, şi loveşte mingea cu aceeaşi putere şi uşurinţă cu care ar trimite-o cu dreapta. In repetate rânduri practică această neobicinuită substituire, cu ambele mâini.

Din cauza aceasta Stefani şi-a creat faima continentală de care se bucură.

Academicianul atlet

Un confrate relevă că S.-H. Rosny, prezidentul Academiei Goncourt, campion al scriitorilor, căruia vârsta nu i-a diminuat nici ardoarea scrisului şi nici imaginaţia fertilă, a fost un excelent atlet quasi-complet şi că mai practică şi azi diverse exerciţii fizice.

A fost un ciclist remarcabil, un bun săritor, un alergător minunat (a parcurs suta de metri sub 12 secunde), luptător de 76 kgr,. care ştia doborî adversarii, alterofil, etc., etc.

Cine mai petrinde că este incompatibilitate între intelectuali şi sportsmeni ?

La Wimbledon

Două rachete temute

Nuvelele „Realităţii Ilustrate"

TALISMANUL

de MILDRED CRAM

În româneşte de N. L. ROTEANU

Philmore Chambers spunea, şi desigur că era în măsură să ştie, că niciodată n'a fost şi nici nu se va găsi aur în munţii dindărătul lui Sunshine.

Sunshine era o mică localitate, întinsă leneş la poalele unui şir strâns de munţi, cari străluciau cu o faţă pietroasă la orizont. Pentru a ajunge în Mexico era nevoie să străbaţi calea anevoioasă şi plină de primejdii a acestor munţi.

Şi nu numai că nu se găsia aur, dar şi apa lipsia cu desăvârşire.

Bărbaţii, cari s'au aventurat în inima acestor munţi, pentru căutarea aurului, au murit din lipsa amândorora. Schelete omeneşti, lucind la soare, însemnau prin munţi locurile unde aventurierii visători au pierit desamăgiţi şi însetaţi.

Dar un singur vis a persistat prin vremuri şi a dăinuit până în zilele noastre. Orice om din *Sunshine* îl ştia, sau a auzit vorbindu-se despre *Tarletonii* şi aurul lor.

Cel dintâi dintre Tarleton*i* a trecut prin Sunshine cu zeci de ani în urmă, când localitatea nu era decât o grămăjoară de colibe.

Călăria pe un căluţ gălbui şi spunea că merge departe spre Apus. Dar călăria şi-a isprăvit'o aici, înainte de a intra în munţi. Un om sărăcăcios, ofticos, aşa se spune, a coborît din munţi şi l-a întâlnit pe Tarleton în cârciuma lui Bailey.

Omul era pe moarte şi dintr'una din încăperile cârciumei, unde se retrăsese, îl chemă pe Tarleton şi-i insuflă ceva imaginar, fantastic. Inainte de a închide ochii îi strecură în mână o bucăţică de aur strălucitor; un talisman.

Aşa a aflat Tarleton de neînsemnatul isvoraş de apă din munţi, cunoscut astăzi sub denumirea de „iezătura lui Tarleton".

După ce a înmormântat pe ofticos, încălecă din nou căluţul gălbui şi plecă, făra a spune cuiva încotro o porneşte.

Sub cămaşă ţinea strânsă, într'o pungă de piele, bucata de aur. Ii se lipea par'că de piept, era vie, îl încălzea. Talismanul nu era mai mare decât un bumb de haină bărbătească dar curat şi sclipitor la vedere. Avea săpate în el inscripţii ce păreau a fi cizelate de o daltă măiastră. In munţii noştri nu s'a găsit niciodată aşa ceva. Priveşte-i! nişte uriaşi de cenuşă vulcanică. Răscoleşte-i pe toţi şi nu vei găsi aur nici atât cât îţi trebue să faci un inel.

Tarleton a găsit peştera ftizicului cu isvorul de apă limpede şi rece, care se scurgea din piatră în piatră, cu un murmur vesel de par'că ar fi fost bătaia grăbită a unei inimi, murmurul unor voci sacadate. Aici şi-a ridicat încetişor un adăpost de unde pornia să dea lupta pentru aur, împotriva soartei şi a norocului.

Povestirea noastră este aceea a unei mari obsesiuni. O nebunie moştenită — căci de trei generaţii s'a încuibat în mintea tuturor bărbaţilor Tarletoni aceaş neînfrântă dorinţă de aur.

Unii locuitori din această parte a ţării povestesc că bătrânul Tarleton era destul de prietenos. Avea obiceiul să coboare deseori în Sunshine şi să vină la cârciuma lui Bailey, ca să tragă o duşcă. Intr'o noapte a furat una din fetele uşurele care veniau prin cârciumă şi, urcând-o călare, alături de el, s'au făcut nevăzuţi în munţi.

După cum se spune, fata era drăguţă, sălbatică şi îndrăcită ,cu plete negre ce-i atârnau pe umeri. Oamenii curioşi cari au ieşit pe prispă să vadă ce s'a făcut cu fata din dancing-hall, n'au mai putut zări decât culoarea roşie a rochiei care se mai zăria în depărtare .Şi Tarleton n'a mai adus-o înapoi niciodată.

A ţinut-o doi ani de zile în munţi, după care femeia a murit, când a născut pe John Tarleton.

John Tarleton era tatăl lui Asa şi a lui Joseph. Povestirea pe care o aşteptaţi şi pe care vi-o voi spune mai la vale, este a acestor doi copii. Dar ea începe îndărăt dela roşiaticul fiu al unei femei de bar şi al unui tată în ai cărui ochi strălucia întocmai caşi vâlvătaia focului frigurile aurului. O credinţă neclintită într'o bogată mină de aur — care s'ar afla în preajma lor — s'a născut în sufletul acestui copil. Şi ea a crescut în aceeaş măsură în care creştea şi omul, John Tarleton.

Şcoala şi religia lui se rezumă în aceea de a avea încredere în soare, în lună şi în stele. Copilăria şi-a petrecut-o urmărindu-şi părintele în procurarea şi prepararea Şhranei, în spălarea la isvoraş a vestmintelor şi stând seara la lumina unei candele, care revărsa o lumină slabă misterioasă, desfătându-se la vederea minunatului talisman strălucitor; socotindu-l un zeu sacru şi atotputernic.

Degetele lui de copil au mângâiat deseori talismanul. Săruta faţa netedă a acesteia întocmai cum şi-ar fi sărutat mama.

Dar aur, aşa cum spunea ofticosul nu s'a găsit acolo unde trebuia. Mulţi oameni, cari au auzit despre legendă s'au aventurat în munţi, dar foarte puţini s'au întors. Bătrânul Tarleton când afla despre aceste întâmplări, râdea cu veselie. Era doar convins că numai dânsul posedă cheia misterului că numai dânsului îi va fi hărăzită comoara. A murit pe când fiul său avea vârsta de 16 ani, lăsându-i coliba, un colţişor unde isbutise să crească unele legume, apriga dorinţă de aur şi talismanul preţios.

John a moştenit metodele tatălui său şi întreaga nebunie a aurului.

La vremea când un tânăr trebue să-şi caute soţie, John a început să coboare în Sunshine. Venea odată sau de două ori pe săptămână, ras, curat şi îngrijit. Era un tânăr înalt, oarecum chipeş şi avea un fel de a merge mândru şi nesilit aşa încât puteai să-l iei drept vreun rege deghizat.

In acea vreme în Sunshine exista numai o singură stradă şi nici măcar aceasta nu era pavată. Pe vreme de ploaie, acest bulevard al nostru era însemnat cu urme de cai, roţile făceau gropi unde te puteai afunda deabinelea.

Pe vreme secetoasă, oameni şi cai umblau în praf toţi deopotrivă de însetaţi. Societatea bună petrecea vremea în cabaretul lui Bailey. Şi câte fete frumoase nu se găsiau în această mică localitate! Purtau mănuşi, umbreluţe mici şi chiar pălării de fetru.

Ana Lincoln era cea mai distinsă şi mai mândră dintre toate. Trecea pe strada din Sunshine şi nici nu privea măcar la cei pe cari îi întâlnia în cale, nici la băutorii cari îi apăreau la uşa şi ferestrele lui Bailey. Umbla cum s'ar plimba o doamnă la soseaua din Bucureşti sau la Prado din Madrid. Tatăl ei era avocat şi casa frumoasă cu acoperişul din ţiplă verde ce e o podoabă a Sunshine-ului a fost clădită de el singur. Ana era deci „cineva". Când dânsa trecea, pe dinaintea cârciumei lui Bailey, murmau discuţiunile, întocmai cum se sfârşeşte o rachetă în cădere. Omagiul vizitatorilor era complecta linişte ce se aşternea.

Şi la Sunshine nimeni nu îndrăznia să se ridice până la dânsa, afară de John Tarleton, coborît din munţi cu nebunia visului său şi cu talismanul la sân. Băutorii dela Bailey, când John Tarleton o salută într'o zi pe Ana, se aşteptau ca aceasta să-l plesnească furioasă dar au vzut cu mirare cum Ana s'a oprit o clipă, şi-a ridicat capul şi-i străpunse inima cu o privire dulce, binefăcătoare. El rămase o vreme pironit locului urmărind-o, până n'o mai văzu.

Se crede că s'au mai întâlnit apoi de multe ori, întâlniri romantice prin împărăţia munţilor săi. Acolo desigur că i-a vorbit despre visul de aur, despre cheia misterioasa ce credea că o posedă şi i-a arătat talismanul. I-l dăduse probabil în mână şi-l învârtise în jurul gâtului. Urmarea a fost că Ana Lincoln s'a măritat cu acest om grosolan, fără ca măcar să se facă o petrecere de nuntă, fără ca măcar să asiste cineva. A fugit călare pe roibul lui John, călărind în spatele lui, încolăcindu-i trupul cu braţele sale. Caşi mama lui John, dânsa nu s'a înapoiat niciodată în Sunshine.

Şi asta s'a întâmplat cu mulţi ani în urmă. In acea vreme Sunshine era un loc în afară de civilizaţie, o oază uitată în întinderea stepei.

Noua locuinţă a Anei Tarleton era la o depărtare de vre-o 25—30 mile de această localitate; o colibă alcătuită din două încăperi şi neturburată decât de murmurul isvorului. In Sunshine dânsa avea o cameră de dormit elegantă, cu perdele de muselină la ferestre, un pat de lemn, aşternut cu puf şi o toaletă. Şi-a părăsit pudrele şi panglicele, rochile înzorzonate şi toate bunurile din casa tatălui ei. Pe acesta l-a părăsit cu adâncă mâhnire. Aşa se spune. Eu sunt chiar convins că el a suferit mult în urma acestei părăsiri şi a singurătăţii.

Principala lui preocupare, după plecarea Anei, a fost aceea de a discredita pe Tarleton. „Fata mea a fost hipnotizată", se lamenta bătrânul, de un mincinos, de un mincinos! Şi unde s'o găsesc eu acum?"

Iar dânsa stătea desigur pe prispa colibei, surâzând cu zâmbetul ei tulburător şi torcându-şi firul viselor.

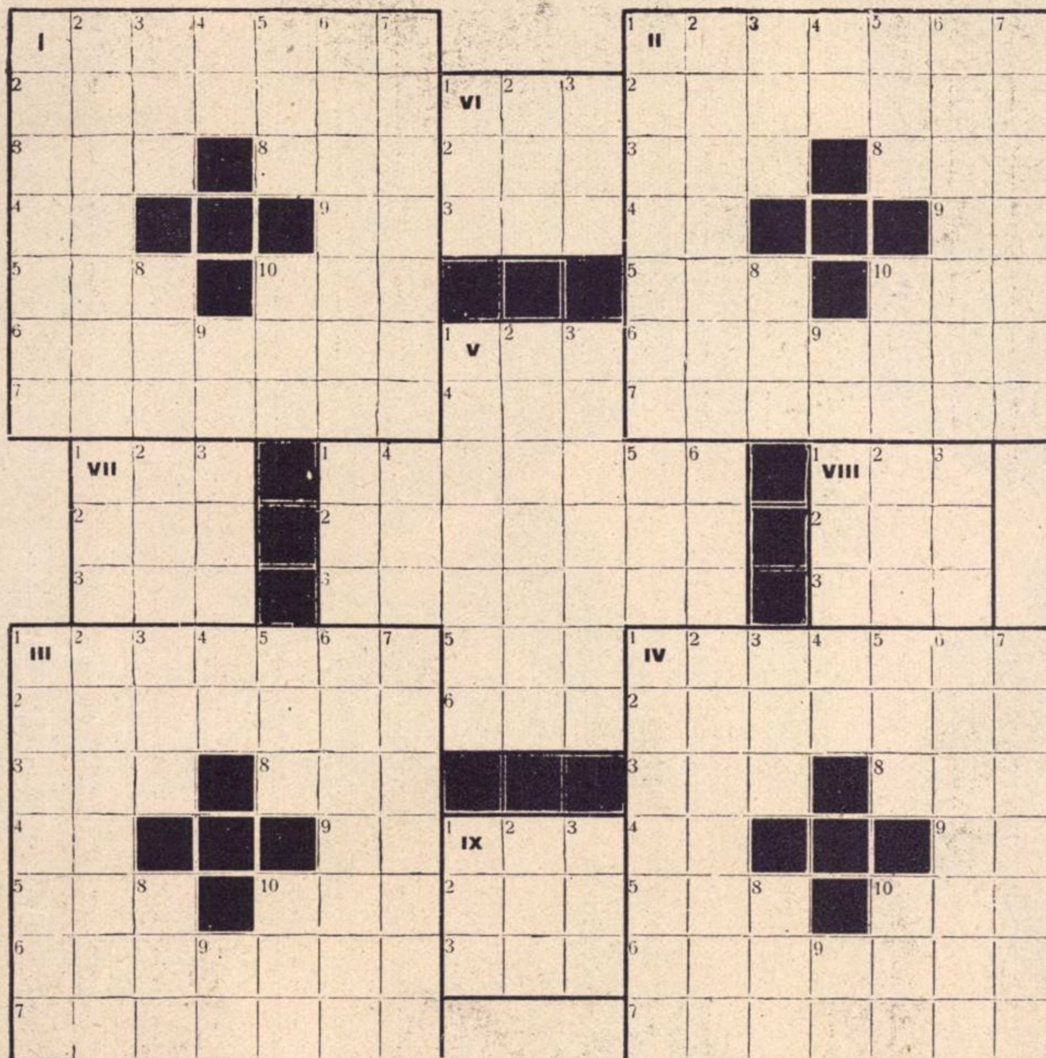
(Va urma)

Sub conducerea d-lui CONSTANTIN MASSU

Joc No. 1 (Cuvinte încrucişate)

(10 puncte) de MASSU CONST.

I. **Orizontal:** 1) Vice rege în Ungaria, 2 Ucise, 3) Zeu, 4) Plantă, 5) Povară de porumb, 6) Cu ironie, 7) Figură din jocul de şah, 8) Partea închegată din lapte, 9) Propoziţie, 10) Model.

Vertical: Dibaciu, 2) Prelungire, 3) Pronume, 4) Măsură agrară, 5) Achiu, 6) Alt nume dat literelor cursive, 7) Ne lucrat, 8) Listă, 9) Poftim, 10) Ţintă.

II. **Orizontal:** 1) Administrator al casei regale, 2) Publicată, 3) Nervos, 4)Noroiu, 5) Adus de tot pe spate, 6) Insufleţiţi, 7) Opresiune, 8) Suport (fig.), 9) Notă muzicală, 10) Golf.

Vertical: 1) Preparat, 2) Inşelă, 3) Numele vulgar al tymusului, 4) Conjuncţie, 5) Gravez, 6) Alipiţi, 7) Limba latină, 8) Rang, 9) Pronume, 10) Lemn pe care cismarul întinde pielea carâmbului.

III. **Orizontal:** 1) Ce ţine de a lătură, 2) Arătare, 3) Popor antic, 4) Macaz, 5) Interjecţiei, 6) Magistraţi, 7) Reînceput, 8) Adverb, 9) Pronume, 10) Pom.

Vertical: 1) Cui s'a lăsat un dar, 2) Combătuse,) Interjecţie, 4) Pronume, 5) Crustaceu, 6) Iviră, 7) Explicat, 8) Dop, 9) Pronume, 10) Sunt în stare.

IV. **Orizontal:** 1) Neregulate, 2) Stors de puteri, 3) Plan, 4) Notă muzicală, 5) Fluviu în Europa, 6) Socotit, 7) Adormiri, 8) Oraş în Europa, 9) Persoană, 10) Necazuri.

Vertical: 1) Exclude, 2) Oprit, 3) Rege din India, 4) Interjecţie, 5) Persoană, 6) Grad, 7) Stofe subţiri, 8) Odă (invers), 9) 2 Litere din Păr, 10) Canton Elveţian.

V. **Orizontal:** 1) Specie de papagal, 4) Nume masculin, 1) Lucrător în anumit metal, 2) Crescător de păsări, 3) Femeie însărcinată cu o misiune secretă, 5) Vin, 6) Rang turcesc.

Vertical: 1) Ucigaş, 2) Pariu, 3 Supărată, 1) Stări sufleteşti (fig.), 5) Excepţional. 6) Ură.

VI. **Orizontal:** 1) Stofă, 2) Monedă, 3) Măsură.

Vertical: Oraş în Finlanda, 2) La cărţi, 3) Regină a Angliei.

VII. **Orizontal:** 1) Oraş în Peru, 2) Apă 3) Ivi.

Vertical: 1) Râu în Asia, 2) Etaj, 3) Adverb.

VIII. **Orizontal:** Romancier francez, 2) Monedă, 3) Râu în Europa (invers).

Vertical: Rudă (prop.), 2) Exclamaţie 3) Literă grecească.

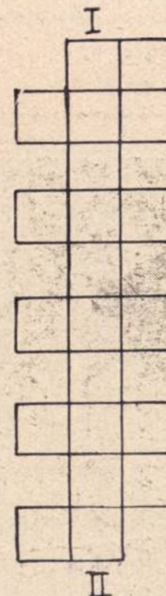
IX. **Orizontal:** 1) Arsenic, 2) Balaur, 3) Animale.

Vertical: 1) Interjecţie, 2) Pronume, 3) Cer.

Joc No. 2 (Palindromic)

(5 puncte) de G. Ştefănescu-Tighina

Direct, invers de mă citiţi, haină femeiască mă găsiţi.

Joc No. 3 (Golf de cuvinte)

(10 puncte) de CONST. MASSU

Se dau următoarele două cuvinte. Atena-Viena. Să se ajungă, pe calea cea mai scurtă, dela cuvântul Atena la cuvântul Viena, schimbându-i-se pe rând câte o literă.

Joc No. 4 (Muzica)

(5 puncte) de G. Ştefănescu-Tighina

In fiecare pătrăţel de mai sus, să ne aşeze litere, încât să se formeze note muzicale. Literele de pe linia verticală I-II, să dea o operă celebră, cu muzica de Rossini.

Deslegările jocurilor se primesc la redacţie până la 10 August cor. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obţine numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, din numerile 16, 17, 18 şi 19 va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii şapte deslegători, primesc câte un volum din operile autorilor renumiţi. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 10 August 1928.

„REALITATEA ILUSTRATĂ"
revistă săptămânală

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Bucureşti, str. Sărindar 9
Telefon 7/69

PREŢUL ABONAMENTULUI

Pe un an întreg	Lei 300
Pe o jumătate an	„ 170
Pe trei luni	„ 90

PENTRU STRĂINĂTATE

Pentru America	„ 85
Jugoslavia şi Cehoslovacia	Lei 500

Sub direcţiunea unui comitet
Secretar de redacţie: N. Constantin

REALITATEA ilustrată

ANUL II, No. 27
21 Iulie 1928

20 PAGINI
Apare Sâmbătă

Celebrul artist de Cinematograf Emil Janings cu cei doi căţei ai săi

Bucureşti. — Atelierele „Adevĕrul" S. A.

REALITATEA ilustrată

ANUL II, No. 28
28 Iulie 1928

20 PAGINI
Apare Sâmbătă

Pe plaja dela Constanța

UNCHIUL DIN AMERICA

Un ziar a publicat, sub formă de reportaj, o poveste care ar putea prea bine să fie spusă, înainte de culcare, copiilor. Altădată noi adormeam cu imaginea suavă a Ilenei:

Floarea din cosiţă-i cântă,
Nouă împăraţi ascultă, —

cu a Zmeului şi cu a cavalerului Făt-Frumos.

Copiii de astăzi, sportivi pasionaţi şi sceptici fără leac, zâmbesc atunci când bona sau mama mare caută să-i încânte cu poveştile de demult foarte naive şi foarte demodate. In definitiv, bătăliile date de Făt-Frumos şi Zmeu victoria celui dintâi şi înfrângerea celuilalt, nu prezintă nici pe departe importanţa unei match din zilele noastre, cu arene, arbitri, public şi controverse. Iar dragostea ce Făt-Frumos poartă Ilenei care nu e nici măcar tunsă a-la garcon, ca tanti Melania care a avut doui bărbaţi şi care trăeşte cu un locotenent de-o vârstă cu băiatul ei cel mijlociu, — phii, ce fără interes e povestea aceasta!

O doamnă a căutat să-şi minte odoruşul spunându-i că surioara a fost adusă de-o barză şi că pe el tot barza l-a adus. Dar copilul a privit-o cu ochii de diavol mic şi cu'n zâmbet în care intra atâta ironie şi atâta compătimire pentru braşoavele turnate de maman încât doamna l-a luat de urechi pur şi simplu, foarte îmbujorată şi foarte indignată.

Alte poveşti trebuesc spuse copiilor, acum. De pildă, povestea din ziarul de care-am amintit, — povestea unei moşteniri fabuloase, moştenire a cărei moştenitori, inexistenţi, la început, sporesc astăzi considerabil.

Cel care a posedat mai mult decât posedă astăzi statul român, e un român plecat pe vremuri, cu traista în băţ, în Statele-Unite. Ce a făcut pe acolo, nu se prea ştie. Destul, însă, că aci a fost uitat de Dumnezeu prieteni şi, fireşte, de rude. Omul, — ţăran de rând, — a muncit, s'a îmbogăţit, a îmbătrânit şi-a răposat apoi, trecând din republica dolarilor în împărăţia cerească, fără traista de altădată şi fără averea strânsă cu o greblă de aur.

Autorităţile americane au de furcă ori decâteori moare câte un fermier cu bani mulţi la chimir: fermierul acesta e român. La început autorităţile nu găsesc nici un moştenitor, pe urmă găsesc prea mulţi moştenitori. In cele din urmă cu schimbul de corespondenţă, cu formalităţile de legitimare, de ierarhizare a gradului de rudenie, — termenul de punere în posesie se prescrie, şi averea trece în posesia statului pe al cărui pământ a fost realizată.

Uneori un individ isteţ ia procură dela toate rudele „unchiului" răposat, trece în America, obţine moştenirea, şi... rămâne acolo. Alteori cheltuelile necesitate de îndeplinirea formalităţilor devin atât de mari încât depăşesc moştenirea sau o reduc, în cazul cel mai bun, la o sumă infimă.

Declarăm cu sinceritate că nu ne temem decât de eventuala descoperire a unui unchiu al nostru în Statele-Unite. Trăim fără bucurii mari şi fără frământări mari. Vă închipuiţi cât de tulburat ar fi rostul nostru dacă într'o bună zi poştarul ne-ar aducé următorea înştiinţare:

Sir John Bull, unchiul d-voastră, pe româneşte Ion Badea sau Ion Barbu, a răposat Aducându-vă aceasta, cu părere de rău, la cunoştinţă, vă înştiinţăm în acelaş timp cu plăcere că, de pe urma sa, a rămas o avere cifrată la un milion de dolari. Vă rugăm... etc. etc.

Ştiţi ce s'ar întâmpla?

Ori am nimeri la ospiciu, ori ne-am pomeni cu un milion de neamuri foarte afectuoase, — revenind fiecăruia, din moştenire câte un dolar, — ori am face constatarea că la mijloc n'a fost decât o farsă.

A, nu! Avem noroc: noi nu vom fi niciodată moştenitori...

ION PAS

P. S. Incă o clipă: nu găsiţi că e delicios calamburul care face ca *unchiul din America* să poată fi totdeauna *un chiul din America?*

Buletin săptămânal

Primim la redacţie o scrisoare care în rezumat, conţine următoarele:

„Coperta revistei „Realitatea Ilustrată" No 27, nu mi s'a părut lămurită. N'am înţeles ce însemnare are acel vălmăşag desfăşurat pe trupul „României Mari". Se găseşte acolo un râu de aur, o cassă de bani deschisă tuturor, Banca Naţională cu plafonul sfărâmat, leul jigărit cu înfăţişarea d-lui Vintilă Brătianu, o jumătate de cinci lei şi chipul ministrului nostru de finanţe în aureola monetei, Cetatea Alba-Iuliei şi portul Marsilia, contribuabilul pus la pressa maşinei care macină paragrafe de legi, comisia fiscală şi figura d-lui Victor Antonescu. O zi nefastă din calendar: Vineri 13 (Iulie) şi chipul d-lui Charles Rist. Străduinţa de-a ieşi la liman spre lumină şi cetăţeanul căzând în neant, d. general Averescu şi vicleimul politic. Ce poate s'aleagă omul din acest talmeş-balmeş?"

Inţelegem nedumirirea cititorului nostru, dar acel haos pe care noi ne-am străduit să-l înfăţişăm cât mai fidel simbolizează perfect de *bine: „împrumutul şi stabilizarea"*. E ceace suntem în stare să pricepem din tot ce s'a făcut până acum. Acea „viziune haotică", după cum am intitulat-o noi redă întocmai situaţia zilei şi prin coperta revistei noastre No. 27 am oferit cititorilor un rebus, pe care ei să-l rezolve. Noi le-am prezentat stările de fapt. Cine poartă vina că aceste stări sunt un rebus, pe care noi n'avem cum îl tălmăci, când nici d. Iorga nu e în stare s'o facă?

* * *

Parlamentul e convocat pentru ziua de azi 26 Iulie. El va avea să declare că situaţia este conformă cu voinţa poporului. Dacă va aduce vre-o lămurire se va vedea până'n săptămâna viitoare.

* * *

Deocamdată, nu ştim cum vor putea lucra bieţii reprezentanţi ai naţiunii pe căldurile acestea tropicale. Vara care a întârziat mult până să vină la noi, s'a năpustit acum cu furie şi căldură asupra noastră. S'au înregistrat temperaturi de care ne desobişnuiserăm, de mai mulţi ani. Au murit oameni de insolaţie şi câmpul mai ales porumburile, suferă mult de secetă.

* * *

Cu toată căldura, portughezii au găsit energia necesară spre a încerca o revoluţie în Lisabona. Dar Portugalia ne-a obişnuit cu revoluţiile: aceasta e a 27-a în decurs de doi ani, şi lumea nu se mai emoţionează. Armata a omorît câţiva rebeli şi a rănit câteva duzini şi revoluţia a fost înăbuşită.

Congresul profesorilor secundari

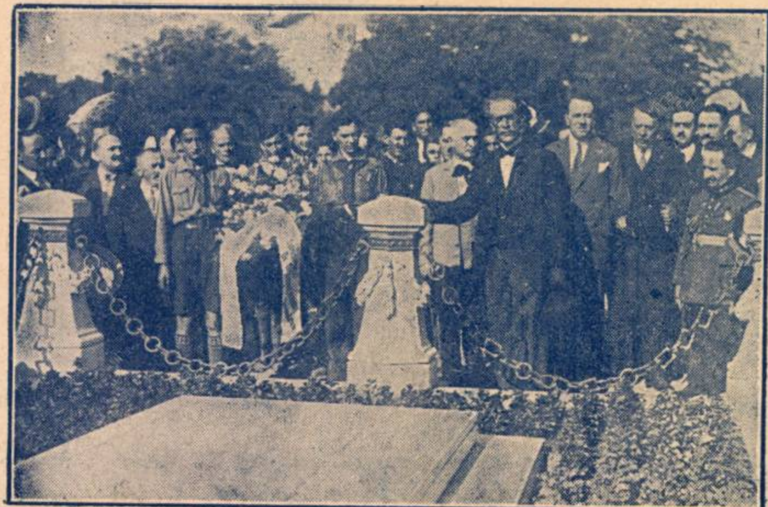
Cel de al zecelea congres internaţional al profesorilor secundari s'a ţinut în săptămâna trecută la Bucureşti. Au participat profesori delegaţi din aproape toate statele Europei: Anglia, Franţa, Italia, Spania, Cehoslovacia, Grecia, Suedia, Olanda, Polonia, Jugoslavia, etc. Desbaterile au avut loc la Ateneu şi la Fundaţia Carol. D. Buzdugan din înaltă regenţă a onorat cu prezenţa sa această manifestare de colaborare intelectuală. La desbateri au participat şi d. ministru Anghelescu. Ilustraţiile noastre reprezintă diferite momente ale Congresului.

D. Buzdugan, din Inalta Regenţă, coborând scările Ateneului, după şedinţa de deschidere a congresului

Congresiştii în faţa Ateneului

Profesorii la mormântul eroului necunoscut

Parastasul dela Curtea de Argeş

Sâmbătă 21 Iulie s'a împlinit un an dela moartea regelui Ferdinand I. La Curtea de Argeş s'a oficiat, cu acest prilej un parastas la care au participat M. S. Regina Maria, A. S. Principesa mamă Elena, înalta regenţă, guvernul şi fruntaşii opoziţiei.

Regele Ferdinand I († 21 Iulie 1927)

M. S. Regina Maria, A. S. Principesa-Mamă Elena şi A. S. Prinţul Regent Nicolae

D-nul Iuliu Maniu de vorbă cu Inalţii regenţi

M. S. Regina ieşind din biserică

D-nii V. Brătianu şi Titulescu, după parastas

O modă nouă în film... căsătoria

Nu în glumă, ci în serios. Pare că cei mari se joacă de-a însurătoarea. Artiștii de cinematograf se căsătoresc pentru ca după scurt timp să se despartă.

Tant de bruit...! Ce să-i faci! Suntem moderni. Trăim în ritm accelerat. De bună seamă recordul și în această privință îl deține țara tuturor posibilităților.

Din păcate căsătoria sancționată a devenit

e raritate tristă. Și astăzi există căsnicii variate în tot felul. In primul rând unirea din dragoste și cea din interes, căsnicia din camaraderie și cea din întâlnirea destinelor.

Apoi mai modernă încă însurătoarea de... reclamă. Când astăzi extraordinara de bogată miss din Chicago se căsătorește cu renumitul campion cutare, este sigur că toate ziarele din America, multe cât frunza și iarba, vor vorbi despre aceasta ca despre o senzație. Nu tot atâta senzație va produce însurătoarea unui campion al ecranului, dacă nu e vorba despre un adorat al femeilor cum ar fi Harry Liedtke sau Willy Fritsch. Iubitul Harry sau „Harry le beau" cum îl numesc femeile se căsătorește acum pentru a patra oară și a devenit cu totul academic data aceasta. D-șoara dr. în filosofie Crista Tordy își unește studiul ei despre istoria artei cu studiile cinematografice ale lui Harry.

Dintr'o unire a activității naște adesea o dragoste și apoi unirea conjugală. Douglas Fairbank a cunoscut-o pe Mary Pickford la turnarea unui film și căsnicia lor e dată de model, în America, de ce înseamnă o

adevărată căsnicie de artiști.

Și pe Norma Talmadge a cunoscut-o soțul ei, Joe Schenck, președintele societății cinematografice americane „United Artists", pe când juca în diferite filme...

La fel cu Norma Schearer, care e căsătorită cu Irving Thalberg, conducătorul societății de filme Metro-Goldwyn-Mayer.

Vilma Banky, iubită în ambele continente deopotrivă, se căsătorește de nenumărate ori în film, cu Ronald Colman. In realitate însă ia de soț pe Rod La Roque, fiindcă nici dânsa n'a putut rezista zâmbetului său cuceritor.

Cam tot așa vrea să procedeze Greta Garbo, care mai întâi, ca un fel de repetiție generală, s'a logodit cu John Gilbert.

Și uite colo! Până și Charlie, prietenul nostru Chaplin, tot nu s'a săturat de experiențele pe care le-a făcut cu însurătoarea. Vrea să se căsătorească din nou și anume vrea să ia de soție o colegă tânără, pe Josephina Sunu.

Adolphe Menjou își pleacă elegant capul, pentru a treia oară, sub jugul căsniciei. De

data aceasta pentru Catherine Carver, o californiană șarmantă, din Los Angeles.

Pola Negri între timp a devenit prințesă. Dintr'o contesă Dombstea cum era s'a transformat într'o prințesă Mdivani și e proprietara norocoasă a castelului Rueil-Seraincourt, de lângă Paris.

Mult iubita stea a ecranului american.

Mae Murray e cumnată cu Pola Negri, căci încă mai de mult s'a căsătorit cu fratele soţului aceleia, cu prinţul rus Mdivrani.

Vilma Banky şi Rod la Roque şi-au petrecut luna de miere în Europa

Pentru soţia lui Jaine del Rio şi-a vândut întinsa moşie pe care o avea în Mexico şi s'a strămutat cu frumoasa Dolores del Rio la Hollywood, ca să nu strice chemărei ei.

Acum şi Bebe Daniels, odinioară logodnica lui Harold Lloyd, şi-a oferit mâna lui Charly Paddock, campion mondial de fugă.

N'ar avea nici un rost să cercetăm dacă toate aceste căsnicii ale artiştilor sunt mai puţin fericite decât cele burgheze. Orice căsnicie este un caz special şi e un nou sens să încercăm o concluzie de generalizare.

M. MAGNUS

Epilogul teribilei catastrofe de phosgen, la Hamburg

Toată lumea îşi aminteşte desigur, groaznica nenorocire provocată de emanarea unui teribil gaz toxic invizibil, denumit Phosgen, în oraşul şi chiar împrejurimile Hamburgului.

Cei păgubiţi materialmente, cum şi familiile victimelor, au dat acum în judecată oraşul Hamburg, cerând despăgubiri în valoare de peste 2 milioane mărci-aur.

Leproşii din Lărgeanca

La Lărgeanca (jud. Ismail) se găseşte un azil pentru leproşi. Lepra este o boală cruntă, care în vremurile vechi a făcut victime nenumărate. Igiena modernă a mărginit mult lăţirea leprei. Bolnavii cari capătă pete respingătoare pe faţă şi pe mâini, sunt izolaţi spre a nu îmbolnăvi pe ceilalţi. Leproşii din ţară sunt izolaţi la Lărgeanca. Mai acum trei luni zece leproşi din aceştia au fugit din azil. Ei sunt un pericol permanent de infecţie şi serviciul sanitar a rugat publicul să-i denunţe dacă-i află.

Cu prilejul acestei evadări, un redactor al ziarului Dimineaţa a vizitat leproseria dela Lărgeanca şi a făcut o anchetă printre bolnavi. Dânsul a luat aci o serie de fotografii, pe care le reproducem şi noi.

Leproşilor le cad degetele mâinilor. Ilustraţia noastră reprezintă doi din aceşti nenorociţi.

Axenia Vârlan, o ţărancă din comun a Fundul Moldovei (Bucovina) a făptuit o serie de crime monstruoase
Ilustraţia noastră o înfăţişează pe când e escortată la arest

Un grup de leproşi

Leprozeria din Lărgeanca

Pagina de literatură

sub conducerea d-lui **N. BATZARIA**

Prietenele lui Jean-Jacques Rousseau

Pentru cei cari n'au citit „*Confesiunile*" marelui scriitor, dela a cărui moarte s'au împlinit în luna aceasta 150 de ani, spun că nu există în toată literatura universală spovedanii mai sincere, mai fățiș făcute de cum sunt aceste *Confesiuni*. Nu se cunoaşte un alt caz, aşa cum a făcut Rousseau, al unui scriitor care să-şi fi mărturisit în toată goliciunea lor toate slăbiciunile, toate păcatele, ba chiar şi toate viţiile, fără să tăinuiască nimic şi fără să caute să mai uşureze întru câtva gravitatea lor.

Şi ne previne începând cu cuvintele următoare: „Intreprind ceva ce n'a avut nici odată un exemplu la fel şi a cărui înfăptuire nu va avea nici un imitator.

Vreau să arăt semenilor mei un om în tot adevărul naturei, iar omul acesta voi fi eu însumi".

• • •

Aşa fiind, e natural ca în aceste „*Confesiuni*" să găsim şi toate cunoştinţele sale cu sexul frumos, precum şi toate aventurile sale de dragoste.

Spun mai întâiu că, spre deosebire de mulţi alţi scriitori, aceste aventuri nu sunt numeroase şi mai ales, cu prea puţine excepţii, se caracterizează prin aceea că au fost, ca să zicem, aşa de natură platonică. Nu pentru motivul că Rousseau ar fi

M-me DE WARENS

avut un fizic displăcut sau că ar fi înzestrat cu un temperament rece şi nepăsător faţă de atracţiile sexului frumos.

In adevăr, iată cum ne dă el însuşi propriul său portret, atunci când împlinesc vârsta de 16 ani:

„Fără a fi ceiace se chiamă băiat frumos, mă prezintam totuşi destul de bine în statura mea relativ mică. Aveam piciorul mic, pulpa fină, un aer degajat, fizionomia vioaie, gura mică, părul negru, ca şi sprâncenele, ochii mici şi chiar afundaţi, dar din cari ţâşnea cu putere focul ce-mi încingea sângele".

Cât despre temperamentul lui în privinţa pasiunilor, iată ce ne spune:

„Am pasiuni foarte aprinse şi când mă agită, sunt de o impetuozitate fără păreche. Nu cruţ nimic, nu ştiu ce e respectul, teama sau buna cuviinţă; sunt cinic, neruşinat, îndrăzneţ. Nu există ruşine care să mă oprească şi nici pericol care să mă sperie, în afară de singurul obiect care mă preocupă, întregul univers nu mai e nimic pentru mine."

Se grăbeşte însă să adauge: Toate acestea însă nu vin decât un moment, căci în momentul următor sunt într'o stare de complectă nimicire.

Când sunt liniştit, nu e om mai indolent şi mai timid decât mine; mă speriu şi de o muscă ce zboară."

Timiditatea, care îl făcea să comită multe stângăcii în societate, nu l-a părăsit toată viaţa.

Tot acestei infirmităţi oarecum de naştere se datoreşte faptul că deşi Rousseau în viaţa sa aşa de frământată şi vagabondă a cunoscut foarte multe femei şi a fost deseori amorezat, totuşi, precum reiese din *Confesiunile* raporturi de intimitate n'a avut cu trei dintr'însele: *M-me de Warens*. *M-me de Larnage*, cu care a avut o aventură de câteva zile şi *Thérèse*, cu care Rousseau a trăit, fără să se fi cununat cu dânsa, dela vârsta de 38 de ani şi până la sfârşitul vieţei sale.

• • •

Să ne oprim puţin asupra prietenelor sale, dar pomenind mai întâiu unele întâmplări mai caracteristice pentru excesiva sa timiditate.

La *Turin* are ca stăpână pe *M-me Basile*, o italiancă tânără şi bine făcută, al cărei

JEAN-JACQUES ROUSSEAU
gravat după bustul lui Houdon

bărbat lipsea, pentru afacerile sale, cu lunile de acasă.

Rousseau se îndrăgosteşte din prima zi de dânsa şi nici ea nu priveşte cu ochi răi această pasiune. Rezultatul? Pentru Rousseau cea mai frumoasă şi singura amintire este o după amiază, când a stat câtăva vreme în genunchi înaintea ei şi a îndrăznit să-i sărute mâna. O îndrăzneală care n'a fost împinsă mai departe.

Tot la Turin se amorezează după aceea de una *M-lle Breil*, un amor din care nu se alege măcar cu sărutatul mâinei.

La Annecy din Savoia, unde locuia la protectoarea şi apoi prietena sa, *M-me de Warens*, lui Rousseau îi cade cu tronc *M-lle Galley*. Rezultatul? Un sărut de mână din care Rousseau îşi aminteşte încântat.

Intr'un rând — Rousseau are atunci vârsta de douăzeci de ani — e trimis să însoţească dela Annecy la Friburg, drum de câteva zile în vremea aceea, pe o fată din casa d-nei Warens. In fiecare noapte dorm în aceiaş odaie, fata face, cum se zice avansuri. Rezultatul? Ni-l spune însuşi Rousseau: „Am sosit la Friburg tot aşa cum plecasem dela Annecy".

• • •

Cea dintâiu femeie cu care Rousseau a avut raporturi intime, a fost *M-me de Warens*.

Câteva cuvinte asupra ei. Elveţiană din orăşelul *Vevay*, ea se despărţise de bărbatul său şi trecuse dela calvinizm la religia catolică. Regele Piemontului *Victor Amedeu* care stăpânea şi Savoia, îi acordase o pensie. In schimb, M-me de Warens, care se stabilise în mica localitate *Annecy* din Savoia, îşi luase însărcinarea să facă prozeliţi pentru catolicism.

Blondă, mică de statură, grăsulie, avea asupra moralei idei foarte bizare. Bună, milostivă, nu preţuia banul, dar nu punea mare preţ nici pe ceiace se numeşte cinste femenină.

Purtarea ei faţă de Rousseau nu va învedera mai lămurit lucrul acesta.

Când Rousseau, pornind în viaţa sa de hoinăreală, a cerut şi a găsit un refugiu la dânsa, ea era în vârstă de 24 de ani, pe când Rousseau abia împlinise 16 ani. De aceia ea, îi zicea „*Mititelul*" (mon Petit), iar el „Maman". Şi adevărul e că şi raporturile lor au fost de aşa natură până ce Rousseau a împlinit vârsta de 22 de ani. Atunci ei dădea lecţii de muzică la câteva domnişoare.

Elevele sale puteau fi o ispită pentru dânsul şi ca să-l scape de această ispită, *M-me de Warens*, convinsă că face o faptă bună, îi propune ea cea dintâiu şi i se oferă.

In atitudinea aceasta Rousseau nu găseşte nimic de blamat, ci, din potrivă, vorbeşte cu cuvinte de duioşie şi de respect pentru „iniţiatoarea" sa, precizând că în adevăr ea l'a scăpat de ispite periculoase.

De asemenea *M-me de Larnage*, cu care călătorind împreună a avut o aventură de câteva zile, nu s'ar fi întâmplat nimic, dacă ea n'ar fi făcut primul pas. Timiditatea îl oprea dela orice gest şi mai îndrăzneţ, cu toate că, precum am spus, era o fire extrem de pasionată.

Un exemplu despre modul de manifestare a acestei pasiuni, un mod cum nu cred că se mai întâlneşte la cavalerii şi cuceritorii de inimi din zilele noastre.

Odată, pe când, fiind la masă, M-me de Warens pusese în gură o bucăţică de carne, Rousseau îi strigă: „E un fir de păr într'ânsa". M-me de Warens o scoate din gură, iar Rousseau se grăbeşte să o înghită el.

Nu era nici un fir de păr, ci vroia să-i arate plăcerea ce simte mâncând ceva din gura ei.

• • •

După trecere de ani, Rousseau, în vremea când locuia la Paris, se îndrăgosteşte de *M-me Houdetot*. Insă această dragoste s'a prefăcut într'un sentiment de respect, când află că inima acestei doamne e dată, unuia, care nu era bărbatul ei.

M-me D'HOUDETOT

De aceea, Rousseau are dreptate când spune că nu era fericit în concluzia amorurilor sale.

Tristan Bernard desemnat de Sacha Guitry